ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

[illegible]

ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸார:.

உத்தரார்த்தம்

[illegible]

திருக்குடந்தை - அய்யங்கார்வீதி - ஏரிம்மடி
திருமலை - லக்ஷ்மீகுமார - தோரஸ்வாமி தாதாசார்யேண,

யதாமதி ஸம்ஶோதித:,

[illegible]

[illegible]

1911. மார்ச்சு மீ

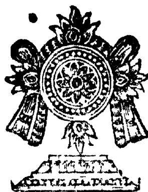
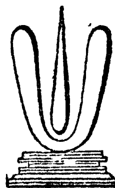
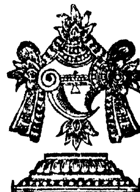

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகந.

நைநாராசாரியர்.
பிரும்மதந்திரஸ்வாமி

ப வர்த்தி. வெ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீலக்ஷ்மீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம: ||

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

குருபரம்பராஸார: ||

ஶ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ |
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ||
[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||

சீரொன்று தூப்புற்றிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியுள் — ஓரொன்று
தானேயமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப்போமளவும் வாழ்வு.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

குருப்யஸ்தத்குருப்யஶ்ச நமோவாகமதீமஹே |
வ்ருணீமஹே ச தத்ராத்யௌ தம்பதீ ஜகதாம்பதீ ||

பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார்
தண்பொருநல் வருங்குருகேசன் விட்டுசித்தன்,
துய்யகுலசேகரனம் பாணநாதன்
தொண்டரடிப்பொடி மழிசை வந்தசோதி,
வையமெல்லாம் மறைவிளங்க வாள்வேலேந்து
மங்கையர்கோனென்றிவர்கள் மகிழ்ந்துபாடும்,
செய்யதமிழ் மாலைகணந் தெளியவோதித்
தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே. (க)

இன்பத்தி லிறைஞ்சுதலி லிசையும் பேற்றி
லிகழாத பல்லுறவி லிராகம் மாற்றில்,
தன்பற்றில் வினைவிலக்கிற் றகவோக்கத்திற்
றத்துவத்தை யுணர்த்துதலிற் றன்மையாக்கில்,
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

அன்பர்க்கேயவதரிக்குமாயனிற்க
வருமறைகடமிழ்செய்தான்றாளே கொண்டு
துன்பற்றமதுரகவி தோன்றக்காட்டுந்
தொல்வழியே நல்வழிகடுணிவார்கட்கே.

“பராவிஷ்டஶ்சக்ஷுஷா ஸாஶ்ரீகஸ்ஸாவரணஶ்ச ... வதாரவ்யாபாராணாம் தஸ்யாசார்யவதாரஸமேவ ச” என்று ஆசார்யாவதாரத்தையே ஸகலருக்கும் மோக்ஷகாரணமென்றருளிச் செய்திட்டார்கள். ஆசார்யவைக்காசார்யாவாஸம் ஸமவானவுஞ்செல்லவநுஸந்திக்க வேணுமென்றோதப்பட்டது. * * *

“தத்ஸம்ஸ்தவஸம்ப்ராசார்யாஸம்பாதிதமஶாஸ்த்ரம்” என்றும், “ஆசார்யவிஷயோ நாம ஶாஸ்த்ரநாராயணோ மஹான்” என்றும், “ஸ்வயமேவ ஸாக்ஷாச் சாஸ்த்ரஸேவ” என்றும் “ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமித ஸ்வஸிஜ்ஞதா” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸகலலோகத்துக்கும் ஆசார்யனான ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரஹ்மாவுக்கடியிலே வேதங்களைக்கொடுத்தும், அவைற்றிற்குஸ்ஸம்ஹாரம்பிறந்தபோது மீட்டுக்கொடுத்தும், இவன்முகமாக ஶாஸ்த்ரங்களைப் ப்ரவர்த்திப்பித்தும், இவன்புத்ரர்களான ஸநகஸநந்தநாதிகளை “ஸ்வயமாசார்யவிஜ்ஞாநாநிவ்ருத்தாயமோக்ஷிதா:” என்னும்படி பண்ணியவர்கள்முகங்களாலே ஸித்தாந்தம் ப்ரவர்த்திப்பித்தும், இப்படியே மற்றும் நாரதபராஶரபராஸராஸநகாதிகளான பலமஹர்ஷிகளையிட்டு ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயங்குலையாதபடி நடத்தியும், “க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் கோஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாந் மஹாபாரதக்ருத் பவேத்” என்றும், “ஜ்ஞாநஶக்தி: ஶ்ரீதநாதஸ்ய ஶ்ரீவிஷ்ணோ ராஜஸூயவிஸ:” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடி நிற்கிற வ்யாஸாதிகளையநுப்ரவேஶித்து இதிஹாஸபுராணாதிகளைப் ப்ரவர்த்திப்பித்தும், ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனும் ஸ்ரீதாவதாராவதாரங்களாலே தானே வெளிநின்று தத்த்வஹிதங்களைப் ப்ரகாஶிப்பித்தும், தானருளிச் செய்த வசநங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீபீஷ்மர்முதலான ஜ்ஞாநாதிகரையிட்டு மூதலிப்பித்தும், “பராத்பரஸ்ய க்ருதஸ்ய வக்தா நாராயணஸ் ஸ்வயம்” என்கிறபடியே அடியிலே தானருளிச்செய்த மஹாபாரதத்தை “ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரி

யோயோவேதோ வேத்யஸ்ஸ வேத்யோ க்ருதயுகேயேண: | ஸர்வ்வநீய ஸ்வஸ்வாத்ம நித்யம் ஸம்ஶ்லேஷ்டவ்யம் | ஸாக்ஷாத்ஸம்பவிதாஸ்யாய ஸ்ரீதஸ்ஸம்ரக்ஷணார்த்தாய: | அவதாரஸ்யாஸ்ய ப்ரயோஜநமேக மத்ர ஸந்ததம்" என்கிறபடியே அவதாரங்களிலே ஆவிஷ்கரித்தும், "வேதாந்தவேத்யேஷு ஸர்வேஷு தேஷு தேஷு ஸமத்வஹா: | அநந்யவிஶ்வாஸஹேதோர் தயஸ்ஸம்ஹித தேஹத:" என்கிறபடியே பரார்த்தபரகாருண்யத்தாலே அபிநவமாகவொரு அவதாரம் பண்ணி மேகங்கள் ஸமுத்ரஜலத்தைவாங்கி ஸர்வோபஜீவ்யமான தண்ணீராகவுமிழுமாப்போலே வேதாந்தங்களில் வேண்டும் ஸாரதமாம்ஶத்தை ஸர்வருக்குமதிகரிக்கலான பாஷையாலே ஸங்க்ரஹித்துக்காட்டியும், இப்படி தான் ப்ரவர்த்திப்பித்த ஸத்பதத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராயும் ப்ரதிஷ்டாபகராயுமிருந்துள்ள ஆசார்யர்களாலேயும் ஸ்வயம்வராமைக்காக "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் | மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாச்சாஸ்த்ரபாணிநா" என்றும், "பிதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்" தென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஆசார்யஸேவிதமான தேஹத்திலே அநேகதேசிகாவதாரத்தாலே ப்ரசரித்தருளினான். இத்தைக்கணிசித்து "கருணாமாத்ரஸம்விஷ்டோ நாராயணஸ்ஸ்வயம் | கலிர்கலிந்தஹாஸாய தீர்த்தவேஷேண ஸம்ப்ரவிஶ:|| தாத்ருஶாநீயத் க்ருதசாஸ்த்ராணி ஸ்ரீ | காலேஷ்வஸஹஸ்ராம்ஶு ப்ரதீபவத்ஸஹாநதீ" என்று ஸங்க்ஷேபித்தருளிச்செய்தான். * * *

இவ்வாசார்யர்களில்; ஈஶ்வரமுனிகள் பிள்ளை நாதமுனிகள். இவர் ந்யாயதத்வமென்கிற ஶாஸ்த்ரமும் யோகரஹஸ்யமு மருளிச்செய்தார். இவருக்கு ஸ்ரீமதுரகவிகள் முதலாகவுண்டான ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாலும் திருவாய்மொழிமுகத்தாலும் யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத்கர்த்தாராயும் நம்மாழ்வா ராசார்யரானார்.

நாதமுனிகள் பிள்ளை ஈஶ்வரபட்டாழ்வான். ஈஶ்வரபட்டாழ்வான் பிள்ளை ஆளவந்தார். இவரருளிச்செய்தவை ப்ரபந்தங்கள்; ஆகமப்ராமாண்யமும், புருஷநிர்ணயமும், ஆத்மஸித்தி ஈஶ்வரஸித்தி ஸம்வித்ஸித்தி என்கிற ஸித்தித்ரயமும், ஸ்ரீகீதார்த்தஸங்க்ரஹமும், ஸ்தோத்ரமும், சதுஶ்லோகியும், ஆக எட்டு. ஆளவந்தார்பிள்ளை

சொட்டைநம்பி. சொட்டைநம்பிபிள்ளையென்னாச்சான். என்னாச்சான்பிள்ளைகள்நால்வர்; இவர்களிலொருவர் பிள்ளையப்பர். பிள்ளையப்பர்பிள்ளைதோழப்பர். தோழப்பருக்குப்பெண்பிள்ளைகளிருவர் நாயந்திகள்ஶ்ரீபாதத்தையாஶ்ரயித்த முதலிகள்; உய்யக்கொண்டார், குருகைகாவலப்பன், நம்பிகருணாகரதாஸர், ஏறுதிருவுடையார், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், வானமாதேவியாண்டான், உருப்பட்டூரோச்சான்பிள்ளை, சோகத்தூராழ்வான், ஆக எண்வர். உய்யக்கொண்டார் ஶ்ரீபாதத்தையாஶ்ரயித்தவர்களைவர். அவர்களாகிறார்; மணக்கால்நம்பி, திருவல்லிக்கேணியாண்பெருமாளரையர், சேட்டலூர்செண்டலங்காரர், ஶ்ரீபுண்டரீகதாஸர், உலகப்பெருமாள் நங்கை. மணக்கால்நம்பி ஶ்ரீபாதத்தையாஶ்ரயித்தவர்கள்ஐவர். அவர்களாகிறார்; ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்கரசுநம்பி, கோமடத்துத்திருவிண்ணகரப்பன், சிறுப்புள்ளூராவுடையபிள்ளை, ஆச்சி. ஆளவந்தார் ஶ்ரீபாதத்தையாஶ்ரயித்தவர்கள்பதினைவர். அவர்களாகிறார்; பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருமாலையாண்டான், ஆளவந்தாராழ்வார், திருமலைநம்பி, ஈசாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான், சிறியாண்டான், திருமோகூரப்பன், திருமோகூர்நின்றார், தெய்வப்பெருமாள், திருமங்கையாளியார், பிள்ளைதிருமாலிருஞ்சோலைதாஸர், மாறநேர்நம்பி, ஆள்கொண்டி. பெரியநம்பிஶ்ரீபாதத்தையாஶ்ரயித்தவர்கள் அறுவர். அவர்களாகிறார்; எம்பெருமானார், மலைகுனியநின்றார், கூப-ஶ்ரீஶடகோபதாஸர், அணியரங்கத்தமுதனார், திருவாய்க்குலமுடையான்பட்டர், திருக்கச்சிநம்பி. எம்பெருமானார்திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஶ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள்ஶிக்ஷித்தார். திருமாலையாண்டான் ஶ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிகேட்டார். ஆளவந்தாராழ்வார் ஶ்ரீபாதத்திலேதிருவாய்மொழியுமோதிஸ்தோத்ராதிகளுமருளிச்செய்யுமநல்வார்த்தைகளுங்கேட்டருளினார். திருமலைநம்பி ஶ்ரீபாதத்திலேஶ்ரீராமாயணங் கேட்டருளினார். இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள்; ஶ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஶ்ரீகீதாபாஷ்யம், சிறியகத்யம், பெரியகத்யம், ஶ்ரீவைகுண்டகத்யம், நித்யம், ஆகவொன்பது. இவர்ஶ்ரீபாதத்திலாஶ்ரயித்தமுதலிகளைத்தந்தாம் ஸம்ப்ரதாயப்படிகளிலே யறிந்துகொள்வது. * * *

"[illegible] ப்ரகாஸயேத் ஸ்ரீமான் [illegible] |
[illegible] ப்ரகாஸ்யம் ப்ரகாஸாஸ்த்ரம் க்ஷீயதே [illegible]" என்றார்கள். [illegible]வையொருவன் ப்ரகாஸிப்பிக்கிறதுவும் ஒருவன் ப்ரகாஸிப்பி யாதொழிகிறதுவும் [illegible] ஸக்தியில் தாரதம்யத்தாலேயிறே. ஸம வஷியத்திற்போலே [illegible]விஷயத்திலும் [illegible]யான ஸக்தியுடை யவனுக்கு [illegible]ங்களெல்லாம் ப்ரகாஸிக்குமென்னு மிடம் [illegible]திகளிலும் [illegible] வ்ருத்தாந்தங்களி லும் ப்ரஸித்தம். இங்ஙனல்லாதார்க்கு இப்படி ஜ்ஞாநஸாமத்துண் டாகாதென்னுமிடம் ஸிஷ்யர்களுடைய ஜ்ஞாநதாரதம்யத்தாலே கண்டுகொள்வது. மிகவும் [illegible]ரான ஸிஷ்யர்களுக்குங்கடுக [illegible]விஷயங்களை ப்ரகாஸிப்பியாதார்க்கு நிஷ்டை குலையாதென்னு மிடம் [illegible] வ்ருத்தாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தம். பெற்றது [illegible]மா கவுபதேஸித்தால் "ஸிஷ்யோ [illegible]" என்கையாலே [illegible]னுக்கு நிஷ்டை குலையும் படியாமென்னுமிடம், [illegible] [illegible]யாதே [illegible]னுக்குபதேஸித்துத்தானும் [illegible]யை மறந்து தன் ஸிஷ்யனை [illegible]யிட்டு [illegible]னை ர்த்திவிக்கவேண்டும் படியிருந்த [illegible]வன்பக்கலிலே கண்டு கொள்வது. இப்படி [illegible] ப்ரகாஸ்யம் ப்ரகாஸ்யமென்கிறவிரண்டுக் கும் [illegible] என்கிற [illegible]களை ஒளவித்யத்தா லும் [illegible] ப்ரஸித்தியாலும் [illegible]த்தாலே [illegible]த்தவித்தனை. இ ரண்டிலுமிரண்டு [illegible]யித்தாலும் [illegible]த்தில் வரும் விரோதமி ல்லை. ஆகையால் [illegible]யிலும் [illegible]ஸக்தியின் [illegible] மாக [illegible]வை ப்ரகாஸிப்பிக்கவும் [illegible]மான மாணிக் கச்செப்புபோலேயிருக்கிற திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மையுந் தன் நிஷ்டையுங்குலையாமைக்காக சில்வான ப்ரயோஜநங்களைப்பற்ற ஸிஷ்ய[illegible]யில்லாதவர்க்கு வெளியிடாதே மந்த்ரத் தை மிகவும் சேமிக்கவும் ப்ராப்தம். இவ்விடத்தில் [illegible] [illegible]க்களுக்கு [illegible]லக்ஷணம், [illegible]மாகவுமாம். [illegible] [illegible]முதலான [illegible]ங்களுக்கும் [illegible]. தானிந்த [illegible]ங்களை [illegible]க்கும்போதெல்லாமா [illegible] [illegible]யை [illegible]க்கையும் [illegible] ப்ராப்தம். இவ்வா [illegible]ர்களுடைய [illegible] "[illegible]

ஸாஸ்த்ரயோஶ்ச” என்கிறபடியே ப்ரதிஷித்³த⁴ஸம்பா⁴ஷணத்துக்குப் ப்ராயஶ்சித்தமுமாம்.

என்னுயிர் தந்தளித்தவரைச்சரணம்புக்கி
யானடைவே யவர்குருக்களிரை வணங்கிப்,
பின்னருளாற்பெரும்பூதூர் வந்தவள்ளல்
பெரியநம்பியாளவந்தார் மணக்காலநம்பி
நன்னெறியை யவர்க்குரைத்த வுய்யக்கொண்டார்
நாதமுனிசடகோபன் சேனைநாதன்
இன்னமுதத்திருமகளென்றிவர்களைமுன்னிட்
டெம்பெருமான் திருவடிகளடைகின்றேனே. (௩)

ஸந்தேஹஸ்ய ஶோத⁴நாய ஶ்ருதிஶிரோ ந்யாயாய நாயாதய
ஸம்ப்ரத்யுத்³த⁴ரதீ விவேகோ த்³வைதாஸ்ப்ருஹா ப்ரதி³ஶ |
ஶ்ராந்தஸ்ய ஸம்ஸாரஸந்தாபதோ நிர்வ்யாஜம் ஸ்வாபவர்கா³
ஸ்ஸாத்³ராவித்⁴வவ விஶ்வம் ஸம்பத³வ் வந்தே தே³ஶிகதே³ஶிகா꞉ ||

ஸத்³யோத்³ருத்³தா⁴ ஸ்வயம்விஹாஸ நரஸிம்ஹ ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்நாதி³
வேதா³ந் க்ஷித்வா க்ருத்திமுக்தி ஜயதி ப³ஹுகு³ணோ வஜ்ரஸ
ந்நூபுராணாம் | நிக்ஷேபயா ப³ஹுதே³ஶ புஜ்யபா³வ நஸதாதிநிஷ்டே
த⁴தத்த்வாத³ வேதா³ந்த மேதா³ ஸ்தவகவிஸ்தநவ்ய க்ஷமஸ்த நீசா ||

ஆரணநூல்வழிச்செவ்வையழித்திடுமைதுகர்க்கோர்
வாரணமாயவர்வாதக் கதலிகண்மாய்த்தபிரான்
ஏரணிகீர்த்தியிராமானுச முனியின்னுரைசேர்
சீரணிசிந்தையினோஞ்சிந்தியோமினித்தீவினையே (௪)

நீளவந்தின்று விதிவகையாலினைவொன்றியநாம்
மீளவந்தின்னும்வினையுடம்பொன்றிவிழுந்துழலா
தாளவந்தாரெனவென்றருடந்துவிளங்கியசீர்
ஆளவந்தாரடியோம்படியோமினியல்வழக்கே. (௫)

காளம்வலம்புரியன்னநற்காதலடியவர்க்குத்
தாளம்வழங்கித்தமிழ்மறையின்னிசைதந்தவள்ளல்
மூளுந்தவநெறிமூட்டியநாதமுனிகழலே
நாளுந்தொழுதெழுவோநமக்கார்நிகர்நானிலத்தே. (௬)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்³வேங்கடநாத²ஸ்ய வேதா³ந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
குருபரம்பராஸாரஸ்ஸம்பூர்ண꞉.
ஸ்ரீமதே நிக³மாந்த மஹாதே³ஶிகாய நம꞉ ||

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸார: ||

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்கிககேஸரீ |
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ||
விமதோ நிகமாந்தாய விஷ்ணுபாதஸமாஹ்வயம் |
ரஹஸ்யத்ரயஸாராக்யம் த்ரிவேதாந்தஸமுச்சயம் ||
அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம் |
ரஹஸ்யத்ரயஸாராக்யம் பரம் ப்ரஹ்மாஸ்மத்தேஶிகே ஹ்ருதி ||

[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||

ஆறுமடைக்கலமென்றம்மையம்புயத்தாள் கணவன்
தாளிணை சேர்ந்தெமக்குமவை தந்த தகவுடையார்
மூளுமிருள்கள் விள்ளமுயன்றோதிய மூன்றினுள்ளம்
நாளுமுகக்கவிங்கே நமக்கோர் விதிவாய்க்கின்றதே (எ)

[illegible]
[illegible] |
[illegible] ||

ஸ்ரீயப்பதியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபஸ்தாநீயனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதயங்கமனாய் குமாரனென்றும், ப்ருத்யனென்றும், ஶிஷ்யனென்றும், ப்ரேஷ்யனென்றும், ஶேஷபூதனென்றும், தாஸபூதனென்றும் அவ்வோ ஶாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரதிபந்நனாயிருக்கும் ஜீவாத்மா. இவன் தனக்கு வகுத்த ஶேஷியாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், உயர்வறவுயர்நலமுடையவனாய், நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்குமின்பனாய், ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானான ஸர்வேஶ்வரன் "வைகுண்டே து பரே லோகே ஶ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: | ஆஸ்தே" என்றும், "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப" வென்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியபிராட்டியாரோடே கூடத் தெளிவிசும்பிலே "யாயோ [illegible]

தேதிஷ்டி²தா நாகம் வரேண்யம் ஸ்ருதா” என்கிறபடியே அயோத்⁴யா
பராஜிதாஹ்வயமான கலங்காப்பெருநகரிலே ஸஹஸ்ரஸ்தூ²ணாதிவா
க்யங்களாலே ஓதப்படுகிற திருமாமணிமண்டபத்திலே கௌஷீத
கிப்³ராஹ்மணாதிகளிலே ஓதப்படுகிற பர்யங்கவிஶேஷத்திலே
“சென்றாற்குடையாமிருந்தாற்சிங்காதனமா” மென்றும், “நிவா
ஸஶய்யாஸந” வென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வதே³ஶஸர்வ
காலஸர்வாவஸ்தோ²சித ஸர்வவித⁴கைங்கர்யங்களையும் ஸர்வவி
தஶரீரங்களாலே அநுஸந்தி⁴த்து ஶேஷத்வமே தனக்கு நிரூபக
மாகையாலே ஶேஷனென்றே திருநாமமாம்படியான திருவனந்தா
ழ்வானுகிற திருப்பள்ளிமெத்தையிலே வானிளவரசாய்க்கொண்டு
தான்வாழ்கிறவாழ்வை ஸர்வாத்மாக்களும் அநுப⁴வித்து க்ருதார்த²
ராகவேணுமென்று ஸௌஹார்த³யனுமிருக்கிற இருப்படியாக நித்யா
நுப⁴வம்பண்ணுகிற அந்தமில்பேரின்பத்தடியரான நித்யஸூரி
களோடொக்கத்தானும் ஸ்வாமிகைங்கர்யத்துக்கு ஸ்வரூபயோ
க்³யதையாலே இட்டுப்பிறந்து வைத்து, அநாதி³மாயையாலே ஸுப்த
னாய் “அநேகஜந்மஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸாரபத³வீம் வ்ரஜந் | மோஹஶ்ர
மம் ப்ரயாதோ வாஸநாரேணுகுண்டி²த:” என்கிறபடியே ப்ர
வ்ருத்தியாகிற பாழிலே விழுந்து ஓடியோடிப் பலபிறப்பும்பிறந்து த
ட்டித்தாவற்று அழுக்கடைந்து ஒளியழிந்தபடியாலே தத்த்வஹிதவி
ஷயமாய் யதா²வஸ்த²ப்ரகாஶரஹிதனாய் நிற்க, ஒருராஜகுமாரன் ஸ்வபரிவா
ரத்துடனே வேட்டைக்குச்சென்று விளையாட்டிலே ஸத்தனவ
ளவிலே வார்த்தையறிவதற்குமுன்பே வழிதப்பின ராஜகுமாரனை எ
டுத்தார் கையிற்பிள்ளையாய் ஏதேனுமொருகுருச்சியிலே வளர, அ
வன் தனக்கில்லாத ஶப³ராதி³ஜாதிகளையேறிட்டுக்கொண்டு “ஶா
க்ரமேவ்யாகாவ்ஜிதாவெஷ்கொடேதஸ்யவைக்ஷிண: | ஸஹம்ஸா நிஹி
ராநீத ஸ்வாநீதோ மவாஸநே: || ஸஹாஸா நீதாவந்ஸம்ஸ்ரு
ணாதி³ பராஸ நா [illegible] ணாதி³ஜ் ப்ரத்யக்ஷேதஜ்ஞதா
பி³த்⁴ருஷ்டாஸம்ஸபூஜாதோ³ஷபா³ணாஸவக்ஷி” என்கிறபடியே வே
டுவச்சேரியில் கிளிபோலேயவர்கள்பழக்கிவைத்த பாசுரமே தனக்
குப்பாசுரமாய், அவர்களுக்குப்பிறந்தவர்களைப்போலே யவர்களு
ளும் வ்ருத்தியுமே தனக்கும் வ்ருத்தியுமாய், தன்பிறவிக்குரியஹோ
மங்களிலும் ஆசாரஸாஸ்த்ராதி³களிலும் புதியதுண்ணாதே ராஜ

உபோத்காதாதிகாரம்.

ஶர்மவிரோதங்களான ஜந்மவ்ருத்தவிஷயங்களிலே தனக்குப்பே
றுமிழவும் ஹர்ஷஶோகங்களுமாய், ராஜகுமாரனென்று தன்ன
டியறிவார்சில ஸுஹ்ருத்ப்ராயருண்டானாலுமவர்களுக்குக்கிட்டவொ
ண்ணாத வவஸ்தையையுடையனாய், இப்படி ஸ்வாஜிஸிஸம்பாரக்ஷா
ரூவஸ்தையோடே யாவஜ்ஜீவம் நடக்கில் உத்தரஜந்மங்களிலு மொரு
யோக்யதைபெறவிரகில்லாதபடியாய்த் தட்டுப்பட்டு நிற்குமாப்
போலே இவனும் தேஹாத்மாபிமாநாதிகளாலே தன்னுருக்கொடு
த்துவேற்றுருக்கொண்டு நிற்க, அந்தராஜகுமாரனுடைய லக்ஷ
ணாதிகளாலே ஜாதிவிஶேஷத்தையறிவார் சிலயாத்ரிகர் ஒருவி
ரகாலே யிவனை மீட்கப்பெற்றவிநாதிக்க விவனுக்கு வந்தேறியா
ண ஜாத்யபிமாநத்தைவழிவிலக்கி, த்ருஷ்டாத்ருஷ்டஸம்ஸ்காரா
திகளாலே உத்தரோத்தரஶாமதமோபாயங்களுக்கு யோக்யனாம்
படி விரகுசெய்து, இவனுக்கு ஸ்வஜாத்யநுரூபமான ஶ்ரவண
வ்ருத்தங்களைத்தங்களுடைய தேஶாநுஷ்டாநங்களாலே குடிப்புகிரவி
ட்டு, இவனுக்கநேகதோஷதுஷ்டங்களான ஶபராதிபோக்யக்ஷு
த்ரவிஷயங்களையருவரிப்பித்து, ராஜாதிபோக்யங்களான வதிஶ
யிதஸௌபாக்யங்களை யாய்ந்தெடுக்கவல்லவளவுடைமையை
யுண்டாக்கி நிறுத்துமாப்போலே இவ்வாத்மாவுக்கு சிலயாத்ரிகர்
வித்யாதிஶோபநரொடிந்து, “புமாந்ந தேவோ நநரோ நப
ஶுர்நசபாதப: | ஶரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதே கர்ம
யோநய:” என்கிறபடியே உருவியந்த விந்நிலைமையையுணர்த்தி,
அதுக்கநுரூபமான ஶாஸ்த்ரார்த்தோபாயங்களிலேஸ்வ
யிக்கலாம்படி விரகுசெய்து, உடம்புதின்றார்படியன்றிக்கேஒரு
வெளிச்சிறப்புடையார்க்கு வரும் ஶ்ரவணவ்ருத்தங்களையுண்டாக்கி
தேயோபாதேயவிஶேஷஜ்ஞனுமாக்கி நிறுத்தினவளவிலே, இவ
னுடைய வடியுடைமையையும் சிலயாத்ரிகராடியாகவந்தயோக்ய
தையையும் அளவுடைமையையும் நேராகக்கண்டு பரமகாருணி
கனான பரமஶேஷியாலே ப்ரேரிதராய் தாங்களும் காருணி
கோத்தமராயிருப்பார் சிலதேஶிகர் “ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம்
யத்ருச்சாஸுக்ருதம் ததா | விஷ்ணோ: கடாக்ஷமத்வேஷமாபிமுக்ய
ஞ்ச ஸாத்விகை: || ஸம்பாஷணம் ஷடேதாநி ஹ்யாசார்யப்ராப்தி
ஹேதவ:” என்கிறபடியே நேர்பட்டு, அந்தராஜகுமாரனுக்கு
சிலராஜாஶ்ரயர்நேர்பட்டுப் பிறவியையுணர்த்திமேலுள்ள ஶ்ரிய

ஷங்களையும் ஹிதங்களையுந்தெளிவித்தொருவிரகாலே அந்த ராஜாவுக்கும் ராஜகுமாரனுக்கும் பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷத்தைக் கையையுண்டாக்குமாப்போலே இவனுக்கும் "நாயமாத்மா தேவா நத்தத்ரவா நதிப்ரத்யக்ஷஸாவரோஹிணா | ஆநாதயோக்தஸாஜ்ஞா ஸோஷாஹிதாபராதந:" என்றும், "ஶாஸ்த்ராத் ஸஶாஸ்த்ரஹேதாந்நமேவ ஶாஸ்த்ரம்" என்றும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிற படியே பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகுமங்காதுஞ்சோராமேயாள்கின்ற செங்கோலுடைய ஸ்ரீயப்பதி நாராயணனுடனே குடல் துவக்கைத்தெளிவித்து, இவனுக்கு தத்த்வார்த்தவா யங்களிலே முயன்று, இவன் பெறுகிறபேறே தங்களுக்குப் பொன்னுலகையும் புவனிமுழுதையுமாளுகையாக வுகந்து, அடியாகவன்றின்ற கன்றுக்கிரங்கிச்சுரக்கும் தேநுவைப்போலே யிக்கேஶிகரிவர்த்தாருக்கு ஸ்தோத்ரஸம்ஶயவிபர்யயங்கள் தீரவேணுமென்றுகிருதிருநை வறச்சுரக்கும்பரமகுசங்களைக்கொண்டு "தம்ஸம்யஸித்ந்வந்த்யாஶ்வவ்ஸரோவி" த்யாதிகளிற்படியே ஸம்ப்ரதாயத்துடைய நம்பிக்கைக்குருடைய ஹரஸ்வார்த்தஸமாவஸாவங்களும், ஸோம்யாஸ்வதந்த்ரங்களும், த்ரிகுணாவாதிகள்களான விலத்தினுடைய வ்யாபகங்களும், இவற்றின் ப்ரதிகாரங்களும், உத்தரகங்களான கோகூவிரோதிகளுமாகிறவிவ்வர்த்தங்கள் ஜீவேஶ்வரரான விவ்வாத்மாக்கு ஜ்ஞாதவ்யங்கள். இவ்வர்த்தங்களெல்லாம் க்ருதார்த்தவிஷயஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸாரதமமான ரஹஸ்யத்ரயத்திலே ப்ரதிபாதநஸாரோபாதாநஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

> திருவுடன் வந்தசெழுமணிபோற்றிருமாலிதயம்
> மருவிடமென்னமலரடிசூடும் வகைபெறுநாம்
> கருவுடன்வந்த கடுவினையாற்றில் விழுந்தொழுகா
> தருவுடனைந்தறிவாரருள்செய்யவமைந்தனரே. (அ)

கடாக்ஷவிஷயங்கள் ப்ரதிவாசார்யஷிதாநாதிவித்வாவோஷாத்ததோர்வி ப்ரக்ஷிவதிஷி விஷயாஸவஸ்ஸ்விஜாதஸி ததுஸ்வாவகாஶ ப்ரமஸம்ப்ராப்ய ஶ்ரத்தோணாம் கஷாவீ த்தைத்வபுரஸ்தாத் ஸம்ப்ரவிஸியாவிஶ்வஸ்வரூபஶ்ரீகஸ்வமவிஷயஸ்ஸஜு

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
உபோத்காதாதிகாரஃ ப்ரதமஃ.

ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகார:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ச்ருதிபதவிபரீதம் க்ஷ்வேலவத் ப்ரத்யவம் ப்ரக்ருதிபுருஷ
ஷிகாமணயபாவகாஞ்ஜனபாதவ்யஸ்ய ப்ரதீ: | தத்ஸவிபாகமம் ப்ரவிஜ்ய
த்ருமாதாவிபிபக்ஷ்யாவ நிஷ்டஸ்த்ராக்யேனாத்தம் ஸாரதார்யாமாஸ்॥

இத்தாற்பர்யத்தில் திருவுள்ளம் "ஸர்வ ஶாஸ்த்ரார்த்த தத்த்வஜ்ஞம்"
என்கிறபடியே தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையறிய வேண்டுவதான அதிகாரிகளுக்குத்
தெரியும்படியாயிருக்கையாலும், ப்ரதீபோக்தம் "ஸர்வஜ்ஞராஜு
வஸிஷ்ட கௌஸல்யாஸுதம் ப்ரஜ" என்று சொல்லுகிறவாறே
யொன்றையுமே ப்ரயோஜனமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று ஸாரவிவேகமுண்டா
மென்றுபதேசிக்கையாலும், உபநிஷத் ஸூத்ராதிகளிற் சொல்
லுகிறபடியே தன்னை பொருந்தாவுச்சரித்தவனை ஸர்வஜ்ஞராக்
தாலும் க்ருதக்ருத்யத்வத்தையுடைத்தாயிருக்கை
யாலும் ஸாரஸத்யமே ஸாரார்த்தக்கருத்தாதரணீயம். * *

॥*॥ ஸாரம் ஸாரஸ்வஸாரம் ஸாரதரஜ்ஞாதேயம் |
ஸஹஜஸாரதர்மாஸ்ய ப்ரஸ்தாவ ஜயார்த்தம் ॥*॥

ஸாரமாஷாராயம் ப்ராமாண்யமும் ப்ரத்யக்ஷாதிப்ர
மாணங்களாலறியவொண்ணாதபடியாலே யிவற்றுக்கு "ஸாஸ்த்ர
யோநித்வாத்", தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்ய
வ்யவஸ்திதௌ, ஜ்ஞாத்வா ஶாஸ்த்ரவிதானோக்தம் கர்ம கர்துமிஹார்ஹஸி" என்
றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஶப்தமே ப்ரமாணம். அவ்விடத்தில் "அந
ந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பஶ்ச காலோ பஹவஶ்ச விக்னா: | யத்
ஸாரபூதம் ததுபாஸிதவ்யம் ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்புமிஶ்ரம்"
என்கிற ஶ்லோகத்தில் "ஸாரபூதம்" என்கிற பதத்தாலே ப்ரதி
பன்னமான ஸாரபூதாம்ஶத்தை விஷயீகரிக்கிற ஸாரதமம்
ஶப்தமுபாதேயம். வ்யாஹ்ருதாத்யாஸாங்கள் ஸத்தோஸாரங்
களாகையாலே உபாதேயங்கள். வேதத்தில் பூர்வபாகத்
தில் சொல்லுகிற ஸர்வாய நித்யகர்மானவ தேஹம் கர்ம
ஸாரமாகையாலே உபாதேயம். ஸூக்ஷ்ம விஷயங்களை
யும் வெளியிட்டுக்காட்டில் விஶேஷத்தையுடைத்தாகை
யாலே சிலர்க்கு ஸாரமென்னலாயிருந்ததேயாகிலும் பக்வர்க்கு
முக்த்யாதி ப்ரயோஜனமாகையால் உபாதேயம். ஸூக்ஷ்ம

ப்ராப்தஸ்த்வாயநாதத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கும்ஸம்ப்ரதாயமும் ஸாரத மமாயிருந்ததேயாகிலும் அதிலுமத்யந்தாதிஶயிதமான ப்ரயோஜநாநுபவஸாபேக்ஷர்க்கு அநுஸந்தேயம். ப்ரயோஜநத்தைப் ப்ராப்த்யுபாயங்களை வெளியிடும் ப்ரதேஶம் ஸாரதமமாகையாலே விவேகிக்குபாதேயம். அவ்வம்ஶத்திலும் ப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்திதஜ்ஞங்களான ஸகலஸித்தங்களுடைய ஸங்க்ரஹமாகையாலே மிகவும் ஸாரதமமாயிருக்கும் ரஹஸ்யத்ரயம். ஆகையால் “பஹுப்யஶ்ச மஹத்ப்யஶ்ச ஶாஸ்த்ரேப்ய: குஶலோ நர: | ஸர்வத: ஸாரமாதத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத:” என்கிறபடியே ரஹஸ்யத்ரயம் ஸாரஸாக்ஷவானவிவ்வாத்மாவுக்கு மிகவுமுபாதேயமாகக்கடவது.

அமையாவிவையென்னுமாசையினாலறுமூன்றுலகிற்
சுமையான கல்விகள்சூழவந்தாலுந்தொகையிவையென்
றிமையாவிமையவரேத்தியவெட்டிரண்டெண்ணியநம்
சமயாசிரியர்சதிர்க்குந்தனிநிலைதந்தனரே. (௯)

ஶாகாநாமுபரிஸ்திதேந மநஸா மௌலேந முக்யாத்மக
ஸ்வாதோதாவஸக்ருஜ்ஜபேந ஸகலம் ஸம்ஸாரமுத்யேந கஷ்டம் |
வேதாந்தம் ஸவிஷஸாரஸாரயிதயா ஸம்மேந விஸ்ரம்பித
ஸாரஜ்ஞாயதி கஸ்ஸ்தூலஸ்தி ஹவதே நாயஸ்ஸயஸ்யஸ்யந: ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரோ த்விதீய:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

ஶ்ரேயஸ்ஸ்ருதிநியதோராதிகஷ்டாஸ்ப்ருஶா
ஸந்த்யாதோஷ்வப்யதநமேஷதயாதமேதக: |
விஶ்வம் யஸ்ய ந்ருதி ஹுவதி வ்ராவகாஸப்ரதப்ரவே
மம்ஹீராணாத்ஸ்ப்ரதகமிராஷுஹதே ஹிதவ்ருத்தி: ||

ப்ரதிதந்த்ரமாவது மற்றுள்ள ஸித்தாந்திகளொருவருமிசையாதே தன்னுடைய ஸித்தாந்தத்துக்கே அஸாதாரணமானவர்த்தம். இங்கு வேதாந்திகளான நம்முடைய தர்ஶநத்துக்கே அஸாதார

ஷ்டமுமாய் ப்ரயோஜநமுமான வஸ்துவென்னென்னில்; சேதநாசேத
நங்களுக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான சரீராத்மபாவ ஸம்பந்தா
திகள். அதில் ஈச்வரனுக்கு சரீரியாவது; சேதநாசேத
நத்ரவ்யங்களைப்பற்ற நியமேந ஆதாரனுமாய், நியந்தாவுமாய், சே
ஷியுமாயிருக்கை. சேதநாசேதநங்களுக்கு சரீரமாவது;
நியமேந ஈச்வரனைப்பற்ற ஆதேயமுமாய், நியாம்யமுமாய், சே
ஷமுமான த்ரவ்யமாயிருக்கை. சேதநாசேதநங்களைப்பற்ற
ஆதாரனுமாய் நியந்தாவுமாகையாவது; தன் ஸ்வரூபத்தாலும் ஸ
ங்கல்பத்தாலும் பதார்த்த ஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு ப்ரயோ
ஜகனாயிருக்கை. அதெங்ஙனேயென்னில்; ஈச்வரன் தன் ஸ்வரூபே
ணாச்ரிதங்களுக்கும் நிரவதிக ஸ்வரூபவிசேஷணங்களா
ன குணங்களுக்கும்போலே ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸகலத்ரவ்யங்களு
க்கும் அவ்யவஹிதமாக ஸ்வரூபேணவாதாரமாயிருக்கும். அவ்வோ
த்ரவ்யங்களையாச்ரயித்திருக்கும் குணாதிகளுக்கு அவ்வோ த்ரவ்ய
த்வாரகவாதாரமாயிருக்கும். ஜீவர்களாலே தரிக்கப்படுகிற சரீ
ரங்களுக்கு ஜீவத்வாரகவாதாரமாயிருக்குமென்று சிலர்சொல்லு
வர்கள். ஜீவனை த்வாரமாகக்கொண்டும் ஸ்வரூபத்தாலுமாதார
மாயிருக்குமென்று சிலவாசார்யர்கள்சொல்லுவர்கள். இப்படி ஸ
ர்வமும் ஈச்வர ஸ்வரூபத்தைப்பற்ற அப்ருதக்ஸித்த விசேஷண
மாகையாலே இவற்றின் ஸத்தாதிகளாச்ரயஸத்தாதீநங்கள். ஸர்வ
வஸ்துக்களுடையவும் ஸத்தை ஸங்கல்பாதீநையாகையாவது; அநி
த்யங்கள் அநித்யேச்சையாலே உத்பந்நங்களாயும் நித்யங்கள் நித்யே
ச்சாதீநங்களாயுமிருக்கை. இவ்வர்த்தத்தை "இச்சாத ஏவ தவ
விச்வபதார்த்தஸத்தா" என்கிற ச்லோகத்தாலே ஆசார்யர் விவேகி
த்தார்கள். இத்தாலே ஸர்வத்தினுடையவும் ஸத்தாநுவ்ருத்திரூ
பையான ஸ்திதியும் ஈச்வரேச்சாதீநையானபடியாலே ஸர்வ
மும் ஈச்வரஸங்கல்பாச்ரிதமென்றுசொல்லுகிறது. மஹாத்ரவ்ய
ங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே த்ருதங்களென்று சாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லும
து "[illegible]
[illegible]" என்கிறபடியே
ஒரொருதேசவிசேஷங்களிலே விழாதபடி நிறுத்துகையைப்ப
ற்ற. [illegible] ஸத்தாஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகளான ஸர்வ

களுக்கு ப்ரஶாஸ்த்ருத்வமென் செய்கிறதென்னில்; ப்ரஶாஸ்தா
வினுடைய ஆஜ்ஞை இவ்வஸ்துக்களை ப்ரஶாஸ்தாவின் ஸ்வரூபாஶ்ரித-
ங்களாகவகுத்துவைக்கும். இப்படி ஸர்வவஸ்துவும் ஈஶ்வர ஸ்வ-
ரூபாஶ்ரிதமுமாய் ஈஶ்வரஸங்கல்பாதீநமுமாயிருக்கும். லோகத்
திலும் ஶரீரம் ஶரீரியினுடைய ஸ்வரூபாஶ்ரிதமுமாய் ஸங்கல்பா-
தீநமுமாயிருக்கக்காணாநின்றோம். ஜீவனிருந்தகாலமிருந்து இவ
ன்விட்டுப்போகழிகையாலே ஸ்வரூபாஶ்ரிதம். இவ்வம்ஶம் ஸுஷு
ப்தியில்லாத ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்ட்யாதிகளிலே தெளிவது. ஜாக்ரதவ
ஸ்தைகளில் ஸங்கல்பத்தாலே விழாதபடி தாங்கும்போது ஸங்கல்பாஶ்ரி
தமென்னக்கடவது. இதில் ஸ்வரூபாஶ்ரிதமாயிருக்கிறபடியை
ஆதேயத்வமென்றும், ஸங்கல்பாதீநமாயிருக்கிறபடியை நியா
ம்யத்வமென்றுஞ்சொல்லுகிறது. ஈஶ்வரன் ஸர்வஶேஷியாகை
யாவது; "உபாத்தே ஸ்தித்யாதி ஜநயதி ததாத்ருஷ்டிவிததாஸ்ஸ
ரூபஶ்ரீஶ்வராதிதிவஸதிவாஸௌநிஷதீ| உபாயோபேயத்வே
ஹ தவ ததவஸ்தாநஸமயா ஸ்தாந ஶ்ரீரங்கேஶய ஶரண வ்ரஜஜந
ஜ:" என்கிறபடியே தன் ப்ரயோஜநத்துக்காக ஸர்வாஶேஷ
ஸ்வபாவங்களான இவற்றையுபாதாநம்பண்ணி யிவற்றாலேய
திஶயவானாகை. இந்த ஆதாராதேய பாவாதிகளாலே சேதந
னுக்கு ஸேவிப்பதென்னென்னில்; ஆதாராதேயபாவத்தாலே அவ
னுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளுக்குப்போலே ஸத்யஸங்கல்பஸ்வரூப
ஶ்ரயமும், ஶேஷஶேஷிபாவத்தாலே ஜ்ஞாநசிகீர்ஷாப்ரவ்ருத்தி
பாரதந்த்ர்யபரவஶ்யமின்படியிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான
ப்ராப்யாந்தராநிவ்ருத்தியும், ஶேஷஶேஷிபாவத்தாலும் நியந்த்ரு
நியாம்யபாவத்தாலும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்ய
த்துக்கநுரூபமுமாய் நிரபேக்ஷமுமாயிருந்துள்ளவுபாயவி
ஶேஷத்தைப்பற்றுகையும் ஸேவிக்கும். ஆகவிவற்றாலே சேதநன் அந
ந்யாரஹன், அநந்யப்ரயோஜநன், அநந்யஶரணனென்றதா
யிற்று. இவ்வம்ஶம் ப்ரணவஹஸ்ரத்தில் கிடக்கிறபடியெங்ஙன
னேயென்னில்; நாராயணஶப்தத்தில் தத்புருஷபஹுவ்ரீஹி
ஸமாஸத்வயத்தாலுண்டான ப்ரகாஶவ்யாபகத்வாதிகளாலே
அநந்யாரஹத்வாதிவிஶிஷ்டஸ்வரூபாநுஸந்தாநமும், பாரதந்த்ர்யபா
ரதந்த்ர்ய ஸம்பந்தமாமிழில் வ்யாப்யத்தாலே அநந்யப்ரயோஜநத்வ

[illegible] ஸ்வரூபமுபலக்ஷிக்கும் [illegible] ஸா
ஞான் [illegible] த்தில் [illegible] த்தாலே [illegible]
[illegible] த்தாலே [illegible] யோஜநமும், [illegible]
த்தாலும் [illegible] ப்ரகாஶிக்கிறது. இப்படி [illegible]
[illegible]வும் [illegible]மாகவும் [illegible]ஶ்லோகத்திலுமிவ்வகுப்பு கண்டு
கொள்வது. இப்படி [illegible]ஶ்லோகத்திலே [illegible]
[illegible]மாக விஹிதமான [illegible] விஶேஷத்தை [illegible]
லே [illegible]க்கும்போதைக்கு [illegible]ங்களாய்க்கொண்டு [illegible]
[illegible]ங்களையெல்லாம் சிறியகண்ணாடி பெ
ரியவற்றைக்காட்டுமாப்போலே சுருங்கத்தெளிவிக்குந்திரும
ந்த்ரம். இதில் [illegible]த்திலர்த்தங்களை [illegible]த்திலும், "[illegible]
[illegible]" என்கிற ஶ்லோகத்திலுங்கண்டுகொள்வது.
[illegible]த்தில் [illegible]த்தாலும் [illegible]த்தாலும் வருமர்த்தங்
களை ஸ்ரீ [illegible]தாழ்வானுடையவும் ஸ்ரீ [illegible]ழ்வானுடையவும்
[illegible]களிலே யறிவது. "நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நா
ரணனே நீயென்னையன்றியிலை" யென்னும்படி நிற்கிற நாராயண ஶ
[illegible]த்தை [illegible]த்திலர்த்தங்களையும் [illegible] த்தி
ருமகளையும் [illegible]மாக்கிக்கண்டுகொள்வது. [illegible]
[illegible]த்தில் தோற்றின [illegible]ங்கள்பே
[illegible]த்தில் [illegible]யில் கருகதிலே [illegible]
மான [illegible]த்தை யிளையபெருமாளுடையவும்
இவருடைய [illegible]விஶேஷமான திருவடிநிலையாழ்வாருடை
யவும் [illegible]களிலே தெளிவது. இது திரும[illegible]
[illegible]க்குக் குறிப்பாக [illegible]ருளிச்செய்தவிரகு[illegible]
தின்படியிலே [illegible]த்திலும் [illegible]முள்ள [illegible]ங்கள்
தெளிந்துகொள்வது. இவற்றில் [illegible]னுக்கு ப்ரகாஶித்த [illegible]
[illegible] ஸாதாரணமாகையாலே [illegible]
[illegible]மான [illegible] விஶேஷத்திலே [illegible]ப்பித்
[illegible]க்கவுமாம்; இப்படி தன்னுடைய [illegible]
[illegible]மாகையாலே [illegible]கிற விஶேஷத்திலே [illegible]ப்பித்த

நாஸ்யுதிக்கவேணும். இவற்றில் ஸாமாந்யமான ஶேஷஶேஷிபா-
வம் ப்ரயோஜகாந்தரத்தில் அர்த்தஸித்த்யாலே ப்ரகாஶ்யம். இதில் விஶே-
ஷமான தாஸதாஸீத்வங்கள் இருவரும் சேதநராய் தோற்று-
கையாலே ஸம்பாவிதம். இப்படி நாராயணஶப்தத்திலும் ஸாமா-
ந்யமும் விஶேஷமுங்கண்டுகொள்வது. இதில் ஸாமாந்யமான ஶே-
ஷித்வத்தாலே சேதநனுக்குப் ப்ராப்தமான கிஞ்சித்காரம் தாஸ்யமா-
கிற விஶேஷத்தாலே கைங்கர்யரூபமான புருஷார்த்தமா-
யிற்று. இப்படி ஶேஷித்வத்தாலே வந்த ஈஶ்வரனுடைய வதிஶயயோ-
மமும் ஸ்வாமித்வமாகிற விஶேஷத்தாலே அவனுக்கு புருஷா-
ர்த்தமாய் ஸித்திக்கிறது. சேதநருடைய ரக்ஷணத்தில் ஈஶ்வரன்
ப்ராப்தனுமாய் ஶக்தனுமாய் ததீநப்ரவ்ருத்தியையொழிய சேத-
நர் அப்ராப்தருமாய் அஶக்தருமாயிருக்கைக்கு நிபந்தநம் ஈஶ்வர-
னுடைய நிருபாதிகஶேஷித்வமும் நிருபாதிகநியந்த்ருத்வமும்,
இவர்களுடைய நிருபாதிகஶேஷத்வமும் நிருபாதிகநியாம்யத்வ-
மும், உடையவனுடைமையை ரக்ஷிக்கையும், ஸமர்த்தன் அஸமர்த்த-
னை ரக்ஷிக்கையும் ப்ராப்தமிறே. ரக்ஷிக்கும்போது கர்மவஶ்யரையொ-
ரு உபாயத்திலே மூட்டி ரக்ஷிக்கை ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வஸங்கல்பநியதம்.

நிலைதந்த தாரகனாய் நியமிக்குமிறைவனுமாய்
இலதொன்றெனாவகையெல்லாந் தனதெனுமெந்தையுமாய்த்
துலையொன்றிலையென நின்ற துழாய்முடியானுடம்பாய்
விலையின்றி நாமடியோமென்று வேதியர் மெய்ப்பொருளே. (௩)

யச்ச்ரௌதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் விஶ்வாதிவிஶ்வாதகஃ
ப்ரத்யேகம் ப்ரதிதந்த்ரமீக்ஷிதமிஹ கஶ்சித்விபஶ்சித்தஃ ।
தச்சேத்சேதஸி புத்ரசேதிவியம் தத்தந்த்ரதஸ்யாவநா
ஹேவாகவ்யஸநேந தர்க்ககடகஶ்ரோத்ரகோலாஹலஃ ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ராதிகாரஸ்த்ருதீயஃ.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நமஃ.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஜ்ஞாதா ஸ்வம் பரமம் ச தத்வம் ப்ராப்யப்ராப்த்யுபாயம் ததா
விச்வாஸார்ஹம் பலம் அபரோக்ஷம் ஸ்ரீஸ்வாமிநம் தத்வதோஸ்ய |
தத்ப்ராப்த்யாஜம் க்ருதிபிரிஹ ஜ்ஞேயம் ஏதத் ப்ரதாநம்
தத்த்வ ப்ராப்ய ப்ரதிபாதி விரோதி தத்வம் ஸம்யக் விவேத்தி ||

நாராயணாதி சப்தங்களிலே விவக்ஷிதமான ஸம்பந்தவிசேஷத்தை விஸ்தாரத்துக்குத் தளமாக்கி இத்தை யநுபந்தித்திருக்கும் அர்த்தபஞ்சகத்தை சிலர் விசாரித்தார்கள். இஸ்ஸம்பந்தத்தோடே கூட ஷடர்த்தங்களென்று சிலர் அநுஸந்தித்தார்கள். இஸ்ஸம்பந்தம்போலே முமுக்ஷுவுக்கு விசேஷித்தறியவேண்டுவதாகச் சேர்த்த அர்த்தபஞ்சகமேதென்னில்; "ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந: | ப்ராப்த்யுபாயம் பலஞ்சைவ ததா ப்ராப்திவிரோதி ச || வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:" என்று சொல்லப்பட்டன. இவற்றில் ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபம் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவாக்ஷரத்திலும் நாராயணசப்தத்திலும் உபயத்தில் விசேஷணங்களான நாராயணசப்தங்களிலும் த்வயச்லோகத்தில் "ஸர்வ" "அஹம்" என்கிற பதங்களிலுமநுஸந்தேயம். அவ்விடங்களிலநுஸந்திக்கும்போது "ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஸைஷ நாராயணஸ்ஸ்ரீமாந், ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவஸ் ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீசக்ரதரோ விபு:, ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:, விஷ்ணோஸ் ஸ்ரீரநபாயிநீ, ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தம் இதம் வசநமப்ரவீத், ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம், அசேஷாவஸ்தாவஸ்தாராவாத்ரக்ஷணம், பவேயம் சரணம் ஹி வ:, ஸதாம் ஸ்வநதுவாசேவ ஹ்ர, ஸ்வயம் ஹமாஸீநம் ஹம்ஸி நி, காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:, பணிபதிச் சய்யாஸநம் ஸ்ரீதேவிநிதயநே, ஸ்ரீமதே நிகமாந்த நவ்ய ஜீவிஷ்வே நம:, ஸ்ரிய: காந்தோ அநந்தோ வரகுணகணைகாஸ்பதவபு:, ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே, ஸ்ரிய:பதிர் நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநாநந்தஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூப:" "நீயுந்திருமகளும் நின்றாயால், ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப, கோலத்திருமாமகளோடுன்னை, நின் திருவருளும் பங்கயத்

தான் திருவருளும், உன் தாமரைமங்கையும் நீயும் அகலகில்லேன் இறையும், உணர்முழுநலம், நந்தாவிளக்கே அளத்தற்கரியாய் என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸஹதர்மசாரிணியான பெரியபிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத [illegible] அநுஸந்திக்கவேணும். இப்படி "[illegible]" என்கிறபடியே ஹேயப்ரத்யநீகமாக அநுஸந்தேயம். "[illegible]" "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய், உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்கிறபடியே ஸ்வரூபாநுபந்திகளான குணங்களாலே விசிஷ்டமாக அநுஸந்தேயம். "[illegible]

ஸ்ரீ:ஸ | ததிஶ்வராரூபவத்வம் ராமபஶ்யஜனேஶ்வர, ப்ரஸ்ரோமயஸ்வம்ஶ்வேதாஶ்வம், ப்ரமாணதஸ்ஸ ஸம்ஸ்ராநா நாமனாஸ்ய வாஸாதிஷ்டநம், நதஸ்ய ப்ரஸ்ருதா ஸேதிர்ப்பாஸ ஸேனாஸ்வஸர, ஸாமேஷ்ட்ணாதீர்ஸ்வேபத நேதஸ்ர வம்ஸ்ர்ஸ்ம்ஹவ்ஸஸ்வஸ்ய, ராஜாஸம்ஸ்வஸ்யதம்ஸ்ஸ்ய, தநேஸ்க ஸ்யாஸ்நநபூஜஸ்ய பஹ்யாஜ்வேவாம்ஸ்வஷவஷணூ ஹஸ்யமேஷ ணஸம்ஸ்யாநஸ்ம்ஸ்ஸம், ஹர்ஷணாஸ்யஸ்ரவஸ்ய யஷேயஷஸேஷம் ஜயத், தஸ்ஸேவாரமேயாதாமஷவஸ்யமஷாயாஸ:" என்கிறபடியே ஸஹஸ்ரமஷாஶ்ரயமான வஸ்ராஸ்ய தஷவ்ஹேஷஹவிஶஷவிஶிஷ்டமா க வந்தவ்யம்; இவ்விக்ரஹம்பரவ்யூஹவிபவஹார்த்தார்ச்சா வதார ரூபேண பஞ்சப்ரகாரமாயிருக்கும்படியும் இவற்றிலு ள்ள விசேஷங்களும் ஸமஸ்தஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயத்தாலே யறியப்ப டும்; "விஷ்ணோர்தேவிஸஸ்ய தஸ்ய, ஸமாவிபூதி ஸம்ஸ்யாநம், நா நாஷ்ணஸ்ஸேஷ்யாநாம்விபூதீநாம் வாமதவ" இதஷிகளுடை ய ஸம்ஹநமான "யஷண்ணோம்தர ஶாஸ்த்ரயஸ" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே அநந்தவிபூதிவிஶிஷ்டமாக வந்தவ்யே யம். இவ்விபூதிகளில் சேதநங்களாயுமசேதநங்களாயுமுள் ளவிரண்டுவகையும் ஸ்ரீபாதஞ்ஜங்களாயும் ஸாமாந்யங்களாயும் விமதங்களாயிருக்கும். ஸநாதநத்வம் பொதுவாயிருக்க ஸ்வவிஶேஷத்தாலே ஸ்ரீஸாமாந்யபாகம் யதாஸம்ப்ரதாயங்கண்டு கொள்வது. அப்படியே "ஜகந்தஷ்யஸ்யதஸ்" "க்ரீடாஸமேஸ தஸ்வஸம்,"க்ரீடகாவாஸகஷேவ,'வாஷ்க்ரீடநகேஸ்வ,ஸ ஸேவிஸஸ்வீக்ரீடாகம் தஞ்கேஸ்வஜம்தஸ்ஸி:" "ஸோகவத்தாஸ்ஸ் ஸகேவஷம்" என்கிறபடியே ஸ்ரீபாதஷஷஸ்யவாஸஷணை மாகவந்தவ்யம். * * * * * *

இப்படி ஜ்ஞாநாஶ்ரயமாய், அபரிச்சிந்நஜ்ஞாநாநந்தமாய், ஸ்வ யம்ப்ரகாசமாய், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகல்யாணகுணவிஶிஷ்டமாய் நித்யநிர்விகாரமாய், ஶரீரஸம்பந்தவிஶிஷ்டமாய் ஜ்ஞாநசைதந்யாதிநித்யவிஶேஷமாய்க்கொண்டு ப்ரகாசமா ன ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிக்கும் ஶாஸ்த்ரார்த்தவிசாரத்தின் வேதாந்த ஸித்தஸ்வரூபரூபமுமவாயாயிருப்பான தனக்குப்போ க்யமானரூபமுமறியவேணும். இவர்களில் ஸஹ

ராவார்; ஜநகாதிகளைப்போலே ப்ராரப்தத்தாலே யதாவஸ்த்தஸம்ஸாரராய்
ப்ரஹ்மாதிஸம்பத்துக்களை விஹாரபூமிகளான ஸ்திதப்ரஜ்ஞர். முக்த
ராவார்; ஶாஸ்த்ரோதிதங்களான உபாயவிஶேஷங்களாலுண்டா
ன கர்மவஶ்யத்வநாஶத்தாலே அநாதிநிவ்ருத்தஸம்ஸாரராய்ஸதா
வாஸிதகர்மவஶ்யத்வாபாவத்தாலே நிரதிஶயாநந்தராயிருக்குமவர்க
ள். நித்யராவார்; ஸர்வேஶ்வரனைப்போலேயநாதியாகஜ்ஞாநஸங்கோ
சமில்லாமையாலே "ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:"
என்கிறபடியே அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரராய்க்கொண்டு நித்யகைங்கர்
யம் பண்ணுகிற அநந்தகருடவிஷ்வக்ஸேநாதிகள். | இவர்களெல்
லார்க்கும் ஸாதாரணமான ரூபம் அணுத்வஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வா
திகளும் கர்மவஶ்யத்வாதிகளும். இவற்றுக்கு வேண்டுமவான தனி
க்கஸாதாரணமாக வரியவேண்டுமாகாரங்கள் உபோத்காதத்தி
லேசொன்னோம், மேலுங்கண்டுகொள்வது. இப்ப்ரதாவினுடை
யஸ்வரூபம் ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களில் மகாரங்களிலும், நாராயணஶ
ப்தங்களிலும், "ப்ரபத்யே" என்கிறபதத்திலும் "வ்ரஜ" என்கிறபதத்
திலும் "அஹம்" என்கிறவிடத்திலும், "மாஶுச:" என்கிறவாக்யத்
திலும் அநுஸந்தேயம். ப்ரத்யகாத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களும்
ஸ்வரூபமிருக்கும்படியும்மேலே ப்ரதிபாதநங்களிலேபாக்கச்
சொல்லக்கடவோம்; இவற்றில் உபாயம் திருமந்த்ரத்தில் நமஸ்ஸிலும்,
அயநஶப்தத்திலும், த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலும், சரமஶ்லோகத்
தில் பூர்வார்த்தத்திலும் அநுஸந்தேயம். புருஷார்த்தம் மந்த்ர
சதுர்த்திகளிலும், த்வயத்தில் நமஸ்ஸிலும், "ஸர்வபாபே
ப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறவிடத்திலும் அநுஸந்தேயம். * *

ப்ராப்தி விரோதியாவது; அவித்யாகர்மவாஸநாதிரூபமான
மோக்ஷப்ரதிபந்தகவர்க்கம். அதில் ப்ரதாநம் அநாதியாக ஸக
ந்த்ரமான பகவதாஜ்ஞாதிலங்கநமடியாகப்பிறந்த பகவந்நிக்ரஹம்.
இது சேதநர்க்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசகரமான த்ரிகுணாத்மக
ப்ரக்ருதிஸம்பந்த விஶேஷத்தை யுண்டாக்கியும், ப்ரக்ருதிபரி
ணாம விஶேஷங்களான ஶரீரேந்த்ரியாதிகளோடே துவக்கி "திண்
ணமழுந்தக்கட்டிப்பலசெய்வினைவன் கயிற்றால் புண்ணைமறையவ
ரிந்தெனைப்போரவைத்தாய்புறமே" யென்றும், "அந்நாள்நீதந்
தவாக்கையின் வழியுழல்வே" னென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே

உபதேசாதிகார:

தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கும், அவ்வளவில்லாமையிலும் ஸாஸ்த்ரவஸ்யதை கூடாத திர்யக்ஸ்தாவராதி தசைகளிலே நிறுத்தியும், ஸாஸ்த்ரவஸ்யர்களான தேவமநுஷ்யாதிஜந்மங்களில் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களாலே கலக்கியும், அவற்றில் சிக்காதவர்களையுமுள்பட "பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீதஜ்ஞாநஜநநீம் ஸ்வவிஷயாயாஸ்ச போக்யபுத்தேர்ஜநநீம்" என்கிறபடியே இத்த்ரிகுணப்ரக்ருதி முதலான போகஸாதநவஸ்துக்கை தன்னாலே தத்வாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநவிஷய ப்ரவணர்களாக்கப்பண்ணியும், இவையடியாக "ஆவிதிகைக்க ஐவர்குமைக்குஞ்சிற்றின்பம் பாவியேனைப்பல நீகாட்டிப்படுப்பாயோ" வென்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிகமான துஷ்க்ருதகரணாதி ரூபமான அஜ்ஞாநவர்த்தநத்தைப் பண்ணுவித்தும், "பாபம் ப்ரஜ்ஞாம் நாஸயதி க்ரியமாணம் புந: புந: | நஷ்டப்ரஜ்ஞ: பாபமேவ நித்யமாரபதே நர:" என்கிறபடியே மேலும் அபராத பரம்பரைகளிலே மூட்டியதின் பலமாக "க்ஷிபாம்யஜஸ்ரம்" இத்யாதிகளிற்படியே ஜந்மஜராமரண நரகாதிதுக்க பரிவ்ருத்தியிலே பரிப்ரமிப்பித்தும், க்ஷுத்ர ஸாதாரிகளுக்கு ஸாதநமான ராஜஸ தாமஸ ஸாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு "யக்ஷரக்ஷாம்ஸி ராஜஸா: | ப்ரேதாந்பூதகணாம்ஸ்சாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநா:" என்கிறபடியே தன்னோடொக்கவொழுகு சங்கிலியிலே கட்டுண்டு முழுகிற க்ஷேத்ரஜ்ஞர் காலிலே விழப்பண்ணியும், அவர்கள்கொடுத்த ஜாலமாத்ரஸுகஸாதநங்களாலே ஸ்ரீதிகளைப் போலே க்ருதார்த்தராக மயக்கியும், மோக்ஷப்ரவ்ருத்தரானவர்களையும் க்ஷுத்ர தேவதாபோகங்களிலே யாதல் நாஸ்திக்யவேதநா ஸாதநங்களிலே யாதல் மூளப்பண்ணி சில்வானங்களான பலங்களாலே மோக்ஷத்தைத் தலைசாய்ப்பித்தும், ஆத்மப்ராப்தியையும் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டம் ப்ரக்ருதிவியுக்தமென்கிற விவ்விரண்டுபடியிலும் ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டியாலேயாதல் ஸாம்ப்ரதாயிகத்தாலேயாதல் உபாஸிக்கமூட்டி, அவைநாலுவகைக்கும் பலமாக ஐஸ்வர்யாதிகளைக்கொடுத்து ஸம்ஸாரவ்ருத்தியைப்பண்ணியும், ப்ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மாநுபவ ப்ரவ்ருத்தரானவர்களையும் ஸாத்த்விகராக ஸாதநத்தில் ஜநவர்களையும் ஸக்தியமான வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்தாலேயாதல்,

அத்ருஷ்டரூபவிதிகளாலேயாதல், ஸ்வாதிவ்ருத்த ஸத்ஸங்க ஸஜாதீய நிஷேவணாதிகளாலேயாதல், அதிஷ்டத்துக்குக் காணிட்ட ராஜகுமாரனுக்குச் சிறையிலேயெடுத்துக் கைநீட்டின தெளிமார்பக் கலிலே கண்ணோட்டமுண்டாமாப்போலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸஹஜமான ஸௌஹார்த்தங்களிலும் ப்ரதிபந்தகங்களான ஸம்ஸ்காரங்களிலும் ப்ரதிகூலகர்மங்களிலும் கால்தாழப்பண்ணியாதல் ந்ருபரராக்கியும், இப்படிப்பலமுகங்களாலே ஸம்ஸாரிக்கு விலக்காயிருக்கும். முப்பத்திரண்டடியான தூரவுத்தவார்முன்னடியிலேவிழுந்ததோ முப்பத்தோரடியிலே விழுந்ததோ வாசியில்லாதாப்போலே யேதேனுமொருவயத்திலே ப்ரபத்யமுண்டானாலும் இவன் ஸம்ஸாரத்தைக்கடந்தானாகான். கர்மயோகாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தனுக்கு "நேஹாபிக்ரமநாஸோஸ்தி" த்யாதிகளிற்படியே யிட்டபடை கற்படையாயென்றேனுமொருநாள் ஸபலமாமென்கிறவிதுவும் ஸ்வாத்யாய ஜ்ஞாந யஜ்ஞ ஜபாதிகளிலெதிலேயென்று தெரியாது. ஆநுகூல்யமிகவுமுண்டாயிருக்க வஸிஷ்டாதிகளுக்கும் விளம்பங்காணாநின்றோம், ப்ராதிகூல்யமிகவுமுண்டாயிருக்க வ்ருத்ர க்ஷத்ரபந்து ப்ரப்ருதிகளுக்குக் கடுகமோக்ஷமுண்டாகக் காணாநின்றோம். ஆதலால் விளம்பத்வரிதமோக்ஷஹேதுக்களான ஸூக்ஷ்மவிஸேஷங்கள் ஆர்பக்கலிலே கிடக்குமென்றுந்தெரியாது, விளம்பஹேதுவான நிக்ரஹத்துக்குக் காரணங்களான துஷ்க்ருதவிஸேஷங்களும் ஆர்பக்கலிலே கிடக்குமென்றுந்தெரியாது. இப்படி யநிஷ்டவாஸநைக்கு ஹேதுக்களான ஸாதநாநுஷ்டாநங்களாலே வந்த ஸமவநிக்ரஹ விஸேஷமாகிற வ்யாதிநிரோதிக்குச் செய்யும் பரிஹாரத்தை "தஸ்ய வஸீகரணம் தச்சரணாகதிரேவ" என்று ஸம்வ்ருத்தியில் வஸீகாரபரம்பரையை வகுத்தவிடத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்தார். இவ்விரோதிவர்க்கத்தையெல்லாம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் வியக்கிற முமுக்ஷுக்களுடைய வ்யவஸாயஸக்தியாலும் நரகங்களில் கோரங்களில் த்ருஷ்டிகளாலும் ஸர்வாவஸ்யத்தாலும் அநாதியான ஸம்ஸாரத்திலடிச்சூட்டாலே பேற்றுக்குறுப்பான வழிகளிலே த்வரிக்கவுமாம்.

பொருளொன்றெனநின்றபூமகளுந்தனவனடிசேர்
அருளொன்றுமன்பனவன்கொருபாயமமைத்தபயன்
மருளொன்றியவினைவல்விலங்கென்றிவையைந்தறிவார்
இருளொன்றிலாவகையென்மனத்தேறவியம்பினரே. (கக)

ப்ராப்யம் ப்ரஹ்ம ஸஹஸ்ரஸம்பதி ப்ராப்தாஹம் ஸ்வாதீந:
ப்ராப்தீச்சாயாம் ப்ராப்தி விரோதி ப்ராப்தாஶ்ச தைஶ்சிஹ்நை: |
ஸம்யக்ஜ்ஞாநாதிவ்ருத்தா ஸுஹ்ருதா ஸாத்யா ஸாத்யா
ஸ்ரீதா ஸோஸ்மி ப்ரமாதிஸேவிதா ப்ராப்த்யுபாயா ஸூக்தே ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
அர்த்தபஞ்சகாதிகாரஸ்சதுர்த்த:.

~~~~~~~~~~~~~

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ||

——(⊛)——

ப்ரக்ருத்யாத்மப்ராந்த்யா [illegible] விவஶயா
தயா ஜீவேஶவைக்யம் ப்ரதிகலஹநார்த்த விஷ்ணு: |
அசேதநாசேதநேஶாநாம் தத்த்வஸ்ய ஶரீரஸ்ய
விஶேஷம் நஸ்ஸமஸ்த்ய [illegible] ||

ஸம்பந்தமும் அர்த்தபஞ்சகமும் கூடவாரதையுமறியவேண்டியிருக்க இவற்றிலே ப்ரதாநமான தத்த்வத்ரயத்தை முமுக்ஷுவுக்கு விசேஷித்தறியவேணுமென்று ஆசார்யர்களுபதேசித்துப்போருகைக்கடியென்னென்னில்; அதுக்கடி - ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகமும் ஸர்வேஶ்வரஸ்வரூப மிதுக்குநிதாநமான ஶரீராத்மபாவமுமாகிற [illegible] முற்படக்கழிக்க வேண்டுமாகை, இத்தைநினைத்து [illegible] ஶாஸ்த்ரங்களிலே தத்த்வவிவேகம்பண்ணுகிறது; இவற்றில்வைத்துக்கொண்டு "அசேதந [illegible] | [illegible] ப்ரக்ருதேர் [illegible], [illegible] [illegible], [illegible]
~~~~~~~~~~~~~

...யதத் ...வெலு ...'' இத்யாதிகளிலே ஜ்ஞாநகாரணமான க்ரியாவேதநங்களுடைய ...மாவஞ்சொல்லிற்று; ''... வேதாவேதி ... '' இத்யாதிகளாலே க்ரியா ... வர்களுடைய வ்யாபாரம் விவேகிக்கப்பட்டது; ''... '' இத்யாதிகளாலே ... மாவுமுவதிஷ்டமா யிற்று. இவ்விசேஷிதமான தத்த்வத்ரயம் நிற்கும் நிலை யை ''...ஸ்ரீ ...'' என்றுசுருங்கவருளிச்செய்தார். க்ரியவேதநமென்றது ...யையும் ...கையும் ...யும். க்ரியாவேதநமென்றது ...த்தையும் ...த்தையும் ...மான ...த் தையும் ...மென்றது ...த்தாலே ... விதமான ...யை. ...யாவது இதினுடைய ... வ்ருத்தி. இதுதான் நித்யவஸ்துக்களுக்கு நித்யையாயிருக்கும், அநித்யவஸ்துக்களுக்கு ...த்துக்கிடாகவேறியுஞ்சுருங் கியுமிருக்கும். இங்கு ப்ரவ்ருத்தியாவது ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திரூபமான வ்யாபாரம்; இவையெல்லாம வஸ்துக்கள்தோறும் ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமாயிருக்கும்; இப்ப்ரமாணங்கள் வஸ்துக்களைக்காட்டும்போ தவ்வோவஸ்துக்களின் ...த்தையும் ...ங் களையும் ...ங்களை யுங்காட்டும்; அதில் ...த்தை ...ங்களாலே விசிஷ்டமாகவேகாட்டும். அந்த ...த்தைச்சொல்லும்போது அவ்வோ ...ங்களையிட்டல்லதுசொல்லவொண்ணாது. அவற்றை க்கழித்துப்பார்க்கில் ...மாம். ஆகையால் ஜீவ ...த்தை ...களான ...ங்களையிட்டு ...த்து ... வென்றிவ்...ங்களாலேசொல்லக்கடவது; இஜ்ஜீவதத்த்வம்...க்கு சேஷமாயே யிருக்குமென்றுமவனுக்கே ... சேஷமென்றும் ...ங்களாலே

ப்ரதமபதத்தில் தோற்றின சேஷத்வம் ஸம்பந்தரூபமாகையாலே ஸம்பந்திஸ்வரூபம் நிரூபிதமானாலல்லதறியவொண்ணாமையாலே ஜீவனுக்கிது நிரூபிதஸ்வரூபவிசேஷணமென்னலாம்; அணுத்வஸஹிதசேதநத்வம்போலே ஸ்வதச்சேஷத்வஸஹிதசேதநத்வமும் ஜீவலக்ஷணமாக வருகையாலே இச்சேஷத்வம் ஜீவனுக்குஸ்வரூபநிரூபகமென்னவுமாம். இப்படி விபுத்வஸஹிதசேதநத்வமும் அநந்யாதீநத்வநிருபாதிகசேஷித்வாதிகளும் ஈஸ்வரலக்ஷணங்கள். ஜீவேஸ்வரரூபமான ஆத்மவர்க்கத்துக்கெல்லாம் பொதுவான லக்ஷணம் சேதநத்வமும் ப்ரத்யக்த்வமும். சேதநத்வமாவது ஜ்ஞாநாச்ரயமாகை. ப்ரத்யக்த்வமாவது தனக்குத்தான் தோற்றுகை. அப்போது தர்மபூதஜ்ஞாநநிரபேக்ஷமாக நானென்று தோற்றும். இப்படி சேதநத்வாதிகளீஸ்வரனுக்கும்ஜீவனுக்கும்பொதுவாகையாலே அவனிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்திதோற்றுகைக்காக ஜீவலக்ஷணத்தில் ஸ்வதச்சேஷத்வாதிகள் சொல்லுகிறது. ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியில் தோற்றின தாதர்த்யத்துக்கு அவதியில்லாமையாலே ஸர்வரக்ஷகனான ஸ்ரிய:பதிக்கு ஜீவாத்மா நிருபாதிகசேஷமாயேயிருக்குமென்றிப்படி யாவத்ஸ்வரூபம் ஸம்பந்தஞ்சொல்லுகை அயோகவ்யவச்சேதம். மத்யமாக்ஷரத்தில் அவதாரணார்த்தத்தாலே அவனுக்கே நிருபாதிகசேஷம் வேறொருத்தருக்கு நிருபாதிகசேஷமன்றென்கை அந்யயோகவ்யவச்சேதம். இச்சேஷத்வம் பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமாக வளரும்படி மேலேசொல்லக்கடவோம். இப்படியிருக்கிற சேதநருக்குப் ப்ரவ்ருத்தியாவது பராதீநமுமாய் பரார்த்தமுமான கர்த்ருத்வமும் போக்த்ருத்வமும். ஈஸ்வரன் தன் போக்த்ருத்வார்த்தமாகவிவர்களுக்கு கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வங்களையுண்டாக்குகையாலிவை பரார்த்தங்கள். பத்தசேதநருக்கு நீக்கியுள்ளாரில் பேதம் அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கயுக்தராயிருக்கை. இவர்களுக்கு கர்மாநுரூபம் வரும் ஜ்ஞாநஸங்கோசாதிபேதத்தை ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தங்களான வகுப்புக்களிலேகண்டுகொள்வது. இப்பத்தசேதநர்தந்தாமுக்கு கர்மாநுரூபமாகவீஸ்வரனிட்டசரீரங்களை தர்மிஸ்வரூபத்தாலும் தர்மபூதஜ்ஞாநத்தாலும் தரியாநிற்பர்கள். தர்மியால்வருகிறதாரணம் சரீரத்திலுடையஸத்தை

க்குப் ப்ரயோஜகமாயிருக்கும். ஸம்ஸாரதசையில் ப்ரக்ருதி
ஸம்பந்தத்தாலே வருகிற சரீரபரிணாமம் பாலகௌமாரயௌவந
வார்த்தகாவஸ்தைகளுக்கும் க்ருசத்வஸ்தூலத்வாதிக்
குணவிசேஷ தோஷங்களுக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.
பாவவ்ருத்திகளுக்கிச்சரீரபரிணாமவிசேஷத்துக்குமேஹ
துவாயிருக்கும். இஜ்ஜீவர்கள் இச்சரீரத்தை விட்டாலிதின் ஸ
ஹஜ சங்குலையுமிருக்கை. சரீரத்துக்குபாதாநமான த்ரவ்யங்கள்
ஸஹஜசரீரமாய்க்கொண்டு கிடக்கும். வைதேஹகார்க்கிரிற்
காட்டில் முக்தருக்கும் ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் யாவத்ஞாநஸம்ப
வதிக்கை. ப்ரவ்ருத்திதசையும் பண்டுபோலநேயபுண்யங்க
ளான திவ்யப்ரவ்ருத்திகளும். இக்குருக்குநீக்கியுள்ளாரில்முக்தரும்
பதிவ்ரதநிவ்ருத்தியாலே யாவிதைபுதஸ்வரூபராயிருக்கை.
முக்தருக்கும் பண்டேவுண்டான வாஸநைவத்துக்குத்தா
வயியன்றிக்கேயிருக்கை. இவர்களுக்கநேகரும் முக்தரியா
விஹாரவத்தில் முற்பாடு பிற்பாடுகளாலுண்டான முன்புற்றவேற்
றச்சுருக்கம். ப்ரவ்ருத்திதசையும் ஞாநாதிகளை மிழந்துபெற்ற பரி
பூர்ணதையவஜநிதமாய் ப்ரீதிகாரிதமான பராஸக்த
கைங்கர்யவிசேஷங்கள். நித்யருக்குநீக்கியுள்ளாரில்முக்தரும்ஞா
நாவிர்பாவஸ்வரூபராய் பரதந்த்ரராயிருக்கை. இவர்களுக்
குநீக்கியுள்ளாரிற்காட்டில் முக்தரும் ஞாநாதிஸ்வரூபமான
ஸேஷித்வாநுபவர். இது நித்யர்க்கெல்லாம் பொதுவானபடி
யாலே யிவர்களுக்கநேகரும் முக்தியில்பேதமில்லை. இவர்
களுக்கும் ப்ரவ்ருத்திதசையும் ஞாநாதிப்ரவாஹ நித்யங்களான கை
ங்கர்யவிசேஷங்கள். அநந்தகருடாதிகளுக்கதிகாரவிசேஷங்க
ளும் தத்பூர்வகைங்கர்யங்களும் நித்யஸித்தங்களாயிருக்க நித்ய
ர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஸர்வவிதகைங்கர்ய ஸித்தியுண்டென்கிற வ
சநங்கூடுமோவென்னில்; ஸ்வாமியினுடைய ஸங்கல்பத்துக்கேற்ப
கந்தனைக்கஸித்தங்களான கைங்கர்யங்களிலேகிடையாததொன்
றுமில்லாமையாலும், முக்தருக்கு நித்யஸித்தங்களான கை
ங்கர்யங்களத்தனைகளநுபவிக்கவேணுமென்கிற ஸங்கல்பமேற
ருத்தர்க்குப் பிறவாமையாலும், ஆரேனுமொருவா நுபவிக்கும்
கைங்கர்யமும் ஸ்வாமிக்குப் ப்ரியமானபடியாலே தத்ப்ரீதிகைங்க

ய்ங்களும் ஸர்வர்க்கும் ப்ரியமாய் ஸௌக்யரூபமுமான ரீதியில் வாசியில்லாமையாலும் ஸர்வர்க்கும் ஸர்வஸௌக்யஸித்தியுண்டென்கையில் விரோதமில்லை. இவ்வாத்மாக்களெல்லார்க்கும் தர்மிஸ்வரூபம்போலே தர்மபூதஜ்ஞாநமும் நித்யமாயிருக்க இதின் ஸ்வரூபத்தைத் தனித்திட்டருளிச்செய்யாதொழிந்தது சேதநரென்றெடுத்த விசிஷ்டத்திலே விசேஷணமாய்ச்சொருகி நிற்கையடியாக. இத்தர்மபூதஜ்ஞாநம் விஷயப்ரகாசதசையிலே ஸ்வாச்ரயத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கும். இது ஈச்வரனுக்கும் நித்யர்க்கும் நித்யவிபுவாயிருக்கும். மற்றுள்ளார்க்கு ஸம்ஸாரதசையில் கர்மாநுரூபமாக பஹுவிதஸங்கோசவிகாஸவத்தாய் முக்தாவஸ்தையிலே ஏகவிகாஸத்தாலே பின்பு ஸர்வதாவும் விபுவாயிருக்கும். இதுக்கு வ்ருத்தியாவது விஷயங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கையும், பத்தாவஸ்தையிலே சரீராதிகளை ப்ரேரிக்கையும், பத்ததசையில் ஸங்கோசவிகாஸங்களும், ஜ்ஞாநகர்ம்ய ப்ராதிகூல்ய ப்ரகாசத்தாலே சோகமென்கிற அவஸ்தையையடைகையும். சோகமாவது தனக்கநுகூலமாகவாதல் ப்ரதிகூலமாகவாதலொன்றை அநுபவிக்கை. ஈச்வரவிபூதியான ஸர்வவஸ்துவுக்குமாநுகூல்ய ஸ்வபாவமாயிப்படியீச்வரனும் நித்யரும் முக்தரும் அநுபவியாநிற்க ஸம்ஸாரிகளுக்கு கர்மதோஷத்தாலும் வாஸநாதோஷத்தாலும் தேசதோஷத்தாலுமநுகூலமாயும் ப்ரதிகூலமாயுமுதாஸீநமாயுமிருக்கிற இவ்விஷயங்களெல்லாமிவ்வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வபாவஸித்தங்களன்று. இவர்களுடைய கர்மங்களுக்கீடாக ஸத்யஸங்கல்பனான ஈச்வரனிவர்களுக்கு ஸம்விதாநம் பண்ணின ப்ரகாரம். இக்கர்மபலமநுபவிக்கைக்கு பத்தருக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் ஸஹகாரிபோக்யதையுமுண்டு. ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை சாஸ்த்ரவேதநஸ்வம். ஸஹகாரிபோக்யதை ஸாபராதஸ்வம். நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் சாஸ்த்ர வேதநையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யமுண்டேயாகிலும் சாஸ்த்ரவிஹித விபரீதாநுஷ்டாநமில்லாமையாலே ஸஹகாரிபோக்யதையில்லை. ஈச்வரன் ஸர்வப்ரகாரதாவாய்த் தானொருத்தருக்கு பராதீனனன்றிக்கேயிருக்கையாலே சாஸ்த்ர வேதநத்வமாத்ரஸ்வாதந்த்ர்யமுமில்லை, ஸ...

த்ராஜ்ஞாதிஸூசநமாகிற ஸஹகாரியோக்யதையுமில்லை. ஜீவேஶ்வரர்களான ஆத்மாக்களெல்லாருடையவும் ஸ்வரூபம் ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஶம். இத்தர்மிஸ்வரூபப்ரகாஶத்துக்கு பரருக்குமுள்படவொருகாலத்திலும் ஸங்கோசவிகாஸங்களில்லை. ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் தர்மபூதஜ்ஞாநம் விஷயப்ரகாஶதசையிலே ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநத்வமும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வமும் தர்மதர்மிகளுக்கு ஸாதாரணம். தர்மபூதஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயித்வமேற்றம். தர்மியான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரத்யக்த்வமேற்றம். ஜ்ஞாநத்வமாவது கஸ்யசித்ப்ரகாஶத்வம். அதாவது தன்னுடையவாகவுமாம் வேறொன்றினுடையவாகவுமாம் ஏதேனுமொன்றினுடைய வ்யவஹாராநுகுண்யத்தைப் பண்ணுகை. ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வமாவது தன்னைவிஷயீகரிப்பதொரு ஜ்ஞாநாந்தரத்தாலபேக்ஷையறத்தானே ப்ரகாஶிக்கை. தர்மபூதஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயித்வமாவது தன்னையொழிந்ததொன்றைக் காட்டுகை. ஆத்மாக்களுக்குப் ப்ரத்யக்த்வமாவது ஸ்வஸ்மைபாஸநம். அதாவது தன்ப்ரகாஶத்துக்குத்தான் ஶேஷியாயிருக்கை. ஏதேனுமொரு வஸ்துவின் ப்ரகாஶத்துக்கு ஶேஷியென்கிற ஸாமாந்யாகாரத்தைத்தன்ப்ரகாஶத்துக்குத்தான் ஶேஷியென்று விஶேஷித்தவாறே ப்ரத்யக்த்வமாம். இவ்விஶேஷமில்லாத வஸ்துவுக்கிஸ்ஸாமாந்யமித்தோடு வ்யாப்தமான சேதநத்வமுமில்லை. இத்தர்மதர்மிகளிரண்டும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருந்தாலும் நித்யத்வாதிதர்மவிஶேஷ விஶிஷ்டரூபங்களாலே ஜ்ஞாநாந்தரவேத்யங்களுமாம். தன்னுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநம் தனக்கு ஜ்ஞாநாந்தரவேத்யமாம்போது வ்யவஸாயஸாபேக்ஷத்வத்தாலே ஜ்ஞாநாந்தரஸாபேக்ஷம். த்ரிவிதாசேதநங்களும் பரருக்கே தோன்றக்கடவனவாயிருக்கும். அசேதநத்வமாவது ஜ்ஞாநாஶ்ரயமன்றிக்கேயொழிகை. பரருக்கே தோன்றுகையாவது தன்ப்ரகாஶத்துக்குத்தான் ஶேஷியன்றிக்கேயொழிகை. இவையிரண்டும் தர்மபூதஜ்ஞாநாதிகளுக்குமொக்கும். த்ரிவிதாசேதநங்களென்றெடுத்தவற்றில் ப்ரக்ருதியும் காலமும் ஜடங்கள். ஶுத்தஸத்வமான த்ரவ்யத்தையும் ஜடமென்று சிலர்சொல்லுவர்கள். ஜடத்வமாவது ஸ்வயம்ப்ரகாஶமன்றிக்கேயிருக்கை. ஶப்தஸ்பர்ஶாதிவர்[illegible]ம்

பண்ணினவர்கள் ஜ்ஞாநாந்தரங்களும் ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸாக்ஷி
ஸ்வரூபத்தை ஸ்வயம்ப்ரகாஶமென்பர்கள். இப்படி ஸ்வயம்ப்ர
காஶமாகில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸாக்ஷாத்வேத்யமாகவேண்டாதே
தானே தோன்ற வேண்டாவோ வென்னில்; ஸர்வாத்மாக்களு
டையவும் ஸ்வரூபமும் தர்மபூதஜ்ஞாநமும் ஸ்வயம்ப்ரகா
ஶமாயிருக்க ஸ்வரூபந்தனக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாய் வேறெ
ல்லார்க்கும் ஜ்ஞாநாந்தர வேத்யமானாற்போலவும், தர்மபூத
ஜ்ஞாநம் ஸ்வாஶ்ரயத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிதரருக்கு ஸ்வயம்
ப்ரகாஶமல்லாதாப்போலவுமிதுவும் நியதவிஷயமாக ஸ்வயம்ப்ர
காஶமானால் விரோதமில்லை. "யோகேந்த்ர [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible]" என்கிறபடியே தர்மபூதஜ்ஞாநத்தாலே ஸர்வத்
தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஈஶ்வரனுக்கு ஸர்வஸ
ஸாக்ஷாத்வமும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருக்கிறபடியெங்ஙனேயென்னில்;
இவனுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநம் திவ்யாத்மஸ்வரூபம்முதலாக
ஸர்வத்தையும் விஷயீகரியாநிற்க இத்திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ஸ்வயம்ப்ர
காஶமாகிறாப் போலே யிதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருக்க
லாம். இப்படி நித்யருக்கும் தாங்கள் விஷய ப்ரகாஶகாலத்தி
லே தர்மபூதஜ்ஞாநம் ஸ்வாஶ்ரயாத்மாக்களுக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஶமா
னாற்போலே முக்தருக்கும் அவ்வவஸ்தையிலேயிதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶ
மானால் விரோதமில்லை. தர்மபூதஜ்ஞாநத்திலுடைய ஸ்வாபாவிக
ப்ரகாஶஶக்தியானது விஷயப்ரகாஶமில்லாதகாலத்தில் கர்மவி
ஶேஷங்களாலே ப்ரதிபந்தமானாற்போலே ஸம்ஸாரத்திலு
டைய ஸ்வாபாவிகப்ரகாஶநஶக்தியும் பத்தாவஸ்தையில் ப்ரதிபந்தமா
கையாலே ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பத்தர்க்கு ப்ரகாஶியாதொழிகிறது|
||*|| ஸ்வயம்ப்ரகாஶம் [illegible] | [illegible]
[illegible] ||*|| இவ்வளவு [illegible]
காரிக்கு ஸ்வத்துக்கு விரோதமன்று. ஆகையாலே ப்ரமாணப்ரதி
பந்நமானவற்றுக்கு யுக்திவிரோதஞ்சொல்ல வழியில்லை. இங்ங
னன்றிக்கே யுக்திபலத்தாலே நிஷேதிக்கப்பார்க்கில் ஆத்மாவத்
திலும் ஜ்ஞாநாதிஸ்வரூபங்களை யுக்திபலத்தாலே [illegible]ங்களாக்க
லாம். ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்துக்கு [illegible]

யாகவந்த ப்ரத்யக்ஷாதி விரோதமும் வர்ணாச்ரமாதிகளுங்கூடுமோ வென்கிற சோத்யமும் பரோக்ஷதத்த்வஜ்ஞானத்துக்கும் ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞானத்துக்குமுண்டான வைஷம்யங்களை ப்ரதிபந்தியாகக்கொண்டு ப்ரமாணவைதத்தாலே பரிஹ்ருதம். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஸம்வித்ஸத்த்வத்தை ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லாமையாலே த்ரிவியாவேதாந்திகளென்று சேரச்சோத்தது. இவ்வேதாந்திகள் மூன்றுக்கும் ப்ரவ்ருத்திபாவத்து ஸம்ஸ்காரஸக்ஷ்யாநாஸ்திகங்களான விசித்ர வர்ணாச்ரமாதிகள். * * * * *

இவற்றில் த்ரிகுணத்ரவ்யத்துக்கு ஸ்வரூபதேஹம்ஸமஸ்த ப்ராயாஸ்ரயமும். ஸத்த்வவர்ணாச்ரமமான விசித்ரவ்ருத்துக்கு ஸக்ஷ்ய ஸாக்ஷ்யங்களென்று ஸாமானபோது ஸோஹம்வ்யயம். விஷமமானபோது ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகள். குணவைஷம்யமுள்ள ப்ரதேசத்திலே ஸோஹாதிவிகாரங்கள். இதில் விகாரமல்லாத ப்ரதேசத்தையும் விகாரமான ப்ரதேசத்தையுங்கூட ப்ரக்ருதி மஹதஹங்கார தந்மாத்ர பூதேந்த்ரியங்களென்றிருபத்தினாலு தத்த்வங்களாக ஸாஸ்த்ரங்கள் வகுத்துச்சொல்லும். சிலவிவக்ஷாவிசேஷங்களாலேயோரொருவிடங்களிலே தத்த்வங்களை யேறவுங்குறுக்கவுஞ்சொல்லாநிற்கும். இத்தத்த்வங்களிலவாந்தரவகுப்புக்களுமவற்றிலபிமாநி தேவதைகளுமவ்வோவ்வ்யவஸாயிகளுக்கறியவேணும். ஸூத்ராவுக்கவற்றிற்காட்டில் ப்ராப்தியறிகை இங்குநமக்கு ப்ரயோஜநம். இவையெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆபரணாஸ்த்ரங்களாய் நிற்கும் நிலையை

புருடன்மணிவரமாகப்பொன்றாமூலப்
பிரகிருதிமறுவாகமான்றண்டாகத்
தெருண்மருள்வாண்மறைவாகவாங்காரங்கள்
சார்ங்கஞ்சங்காகமனக்திகிரியாக
இருடீகங்களீரைந்துஞ்சரங்களாக
விருபூதமாலைவனமாலையாகக்
கருடனுருவாமறையின்பொருளாங்கண்ணன்
கரிகிரிமேனின்றனைத்துங்காக்கின்றானே. ௪௧.

என்கிறகட்டளையிலேயறிகையுசிதம். இருபத்தினாலு தத்த்வங்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷ ஸ்வரூபதேஹமவ்வோலக்ஷணங்களாலே

ஸித்தம். அவற்றில் கார்யமான இருபத்துமூன்று தத்த்வங்களுக்கு மிவற்றாலாரப்தங்களானவற்றுக்கும் ஸ்ருஷ்டியில் வருமேற்றச்சுருக்கங்களை புராணங்களிலே ப்ரஸித்தமானபடியே கண்டுகொள்வது. "ஸத்த்வஸாலகம்ஸத்த்வம் குணஸத்த்வஸம்ச்ருதம், தபஸ் ஸமாயாதா, ப்ரக்ருதம் ஸாரோபவ்ருத்தி" இத்யாதிகளாலே தமஸ்ஸுக்குமேலான தேஜோவிசேஷம் ஸித்திக்கையாலே "ஞாநஸ்ய நத்யாநாத்ஸ்வாத்மாநம் வாபி விஹ்ருதே, ததுஞ்ஞாநம் ப்ராப்யப்ராணதைர்விரோதே" இத்யாதிகள் நித்யவிபூதி ப்ராக்ருதமல்லாத ஸத்த்வத்தாலே உத்பத்திக்காரணங்கள் சொல்லுகிறன. த்ரிகுணத்ரவ்யத்துக்கு ப்ரவ்ருத்திபேதம் பத்தருடைய ஸம்ஸாரங்களுக்கு ஈச்வரனுடைய லீலாரஸத்துக்குமாக ஸமமாகவும் விஷமமாகவும் பரிணாமசக்தியை யுடைத்தாய் தேஹேந்த்ரியாதி ரூபத்தாலே யல்லோ வ்யாபாரங்களையும் பண்ணுகை. இது ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களையிட்டு பத்தர்க்கு தத்த்வங்களினுண்மையை மறைத்து விபரீதஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்குகிறது ஸம்ஸாரமாக. இதுதானே பந்தஹேதுவாக ஸத்த்வவிவ்ருத்தியாலே தத்த்வங்களை யதாவஸ்தாப்ரகாசிப்பிக்கிறது. இவையெல்லாமீச்வரனுக்கு லீலாஸாதநமாயிருக்கும். சுத்தஸத்த்வத்துக்கு ஸ்வரூபபேதம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடு கலசாத ஸத்த்வகுணாச்ரயமாயிருக்கை. இதின் ஸ்திதிபேதம் நித்யமானவைகுண்டாதிகளிலும் ஈச்வரனுடையவும் நித்யருடையவும் விக்ரஹவிசேஷங்களிலும் நித்யமாயிருக்கும். நித்யருடையவும் முக்தருடையவும் ஈச்வரனுடையவும் இச்சையாலே வந்த விக்ரஹாதிகளில் அநித்யமாயிருக்கும். இதின் உத்பத்திபேதம் இவர்களுடைய இச்சைக்கீடாக பரிணாமாதிகளாலே ஸ்ருஷ்டிக்கு ஸாதாரணகாரணமாயும் சேஷபூதனுக்கு சேஷபோக்யகாரணமாயும் நிற்கை. காலத்துக்கு ஸ்வரூபபேதம் ஜடமாய் விபுவாயிருக்கை. இதின் ஸ்திதி காலாவச்சேதமில்லாமையாலே நித்யையாயிருக்கும். ப்ரவ்ருத்திபேதம் கலாகாஷ்டாதி விபாகத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு காரணமாயிருக்கிறபடியிலே கண்டுகொள்வது. இத்தத்த்வங்களெல்லாம் ஸ்வரூபேண நித்யங்களாயிருக்கும். [illegible]

ஷடைதயையிட்டு சிலவற்றை யநித்யங்களென்கிறது. அழிந்த தோடு ஸஜாதீயங்களானவவஸ்தாந்தரங்கள் மேலும் முழுக்க வருகையாலே ப்ரவாஹநித்யங்களென்று சொல்லுகிறது. இப்படி அசேதநங்களெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதங்களீஸ்வரனுக்கு ஸ்வாதீநங்களாயிருக்கையாவது சரீரஸ்வபாவத்தையுமீஸ்வரஸங்கல்பமொழியவிவற்றுக்கு ஸத்தாதிகள் கூடாதொழிகை. ஆகையால் ஸர்வஸத்வங்களுக்கும் ஸ்வாமிஸம்பந்த ஜ்ஞாநசக்த்யாதிமீஸ்வரஸ்வாயத்தம். இத்தாலேயீஸ்வரனுக்கும் நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் ஸ்வதந்த்ர மநோநுகூலமாயிருக்கும். பத்தருக்கு கர்மாநுரூபமாக ப்ராரப்தஹேதுத்தாலும் காலஹேதுத்தாலு மிவற்றில் வ்யாதிக்ரமங்களுமநுகூலங்களும் நடவாநிற்கும். இப்பதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸ்வாதீநமாக வீஸ்வரஸங்கல்பம். இப்படியநுகூலமான வாத்ஸல்யத்தோடே ஸகலஸத்தாலும் கர்மவசத்தாலுமிறே ஹேயமான சரீரம் ஜ்ஞாநஸங்கோசமாய்த்தோற்றுகிறது. இவற்றுக்கு கர்மாநுகுணமான வ்யதிகரணத்தாலே ப்ரத்யக்ஷ வைப்பற்ற த்ருஷ்ட்யம். ஸ்வாபாவிகமான வநுகூலத்தாலே ப்ரத்யக்ஷனைப்பற்றவவைதனக்கே யுபாதேயம். ஸூக்ஷ்ம ப்ரகாரங்களைக்கொண்டு தனக்கென்று ஸ்வீகரிக்குமவையெல்லாம் வ்யதிகரங்களாய். ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்து ஸ்வாதீந ஷமென்று காணப்புக்காலெல்லாமநுகூலமாம். இவ்வர்த்தம் வரிவரணம் ப்ரஹ்மாநந்தவஞ்சொல்லுமிடத்திலே பரக்கச்சொல்லக்கடவோம். * * * * *

இப்படி ஸ்வாதீந ஸத்தாதிகளையுடையவனாயிருக்கிற வீஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப ஸத்யத்வாதிகளாகிற ஸ்வரூபநிரூபகங்களாலே ஸத்யமாய் ஜ்ஞாநமாய் அநந்தமாய் ஆநந்தமாய் அமலமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தத்தை "நந்தாவிளக்கேயளத்தற்கரியாய்" என்றும் "உணர்முழுநல"மென்றும் "சூழ்ந்த தனிற்பெரியசுடர்ஞானவின்ப"மென்றும் "அமல" னென்றுமித்யாதிகளாலே யாழ்வார்களநுஸந்தித்தார்கள். மற்றுள்ள குணங்களும் திவ்யாத்மஸ்வரூபாதிகளுமெல்லாமீஸ்வரனுக்கு நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களாயிருக்கும். இக்குணங்களில் ஜ்ஞாந

பலைஶ்வர்யவீர்யஶக்திதேஜஸ்ஸுக்களென்கிற குணங்கள் பர
த்வோபயோகிகளாயிருக்கும். ஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யாதிகள் ஸௌல
ப்யோபயோகிகளாயிருக்கும். இக்குணங்களெல்லாம் ஸர்வ
காலத்திலும் ஸர்வாஶ்ரிதங்களாயிருக்கும். பரவ்யூஹாதி
விபவங்களில் குணநியமஞ்சொல்லுகிறதெல்லாம் அவ்வவ
ஸ்தலங்களை அநுஸந்திப்பார்க்கு ஸர்வேஶ்வரனுவிஶேஷிக்கும் குணவி
ஶேஷங்கள் சொல்லுகைக்காகவத்தனை. உபநிஷத்வித்யா
விஶேஷங்கள்தோறும் அநுஸந்தேய குணவிஶேஷங்கள் நிய
தங்களானாற்போலே ஸமவஷ்யாஸௌக்ஷ்மமான ரூபவிஶேஷ
அநுஸந்தாநத்துக்கும் குணவிஶேஷங்கள் நியதங்கள். அவ்வி
டத்தில் பரரூபத்தில் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களாறும்ப்ரகடங்கள்.
வ்யூஹங்கள் நாலென்றும் மூன்றென்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்
லும். நாலுவ்யூஹமுண்டாயிருக்க வ்யூஹவாஸுதேவரூப
த்துக்கு பரரூபத்திற்காட்டில அநுஸந்தேய குணபேதமில்லா
மையாலே த்ரிவ்யூஹமென்கிறது. இப்பக்ஷத்தை "குணை
ஷட்பிஸ்த்வேதை: ப்ரதமதரமூர்த்திஸ்தவ பபௌ ததஸ்திஸ்ருபிஸ்தே
ஷாம் த்ரியுகயுகளைர்ஹி த்ரிபிரபூ:" என்கிற ஶ்லோகத்
திலே ஸங்க்ரஹித்தார்கள். இவ்வபரவ்யூஹங்களில் குணக்ரியா
விபாகங்கள் "ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந்
முக்தபோக்யோ பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணஸ்த்வம் ஹரஸி வி
ததுஷே ஶாஸ்த்ரமைஶ்வர்யவீர்யாத் | ப்ரத்யும்ந: ஸர்கதர்மௌ ந
யஸி ச மநுவிச்சக்திதேஜோநிருத்தோ பிப்ராண: பாஸி த
த்த்வம் கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய ரங்காதிராஜ" என்கிறஶ்லோகத்தி
லே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. ஜாக்ரதாதிபதபேதங்களிலுள்ள வி
ஶேஷங்களெல்லாம் "ஜாக்ரத்ஸ்வப்நாத்யலஸதுரீயப்ராய
த்ரைதவேதவ்யாஸ்ய: | ஸேவ்யஸ்த்வம் ஸதஸ்வவர்ணபேத: ஸ்ரூதா
வர்க்யவ்யூஹோஷவதீவதாஸ:" என்றுஸங்க்ரஹீதங்களாயிற்று.
கேஶவாதிகளான பன்னிரண்டுரூபங்களும் வ்யூஹாந்தரங்கள்.
விபவங்களாவன பத்மநாபாதிகளான முப்பத்துச்சின்னரூபங்
கள். இவற்றில் த்ரிவிக்ரமாதிகளானவவதாரங்களொருவ யோ
ஜநவஶத்தாலேவிஶேஷித்துச் சொல்லப்பட்டன. இவ்விபவங்க

ண ஸ்மரணங்களை வேண்டினபோது மறைத்தும் வேண்டின போது
ப்ரகாசிப்பித்தும் நடத்தும். இவற்றில் அவாந்தரபேதங்கள் "க்ரு
ஷ்ணாவதாரஸஹஸ்ராணீ"த்யாதிகளிற்படியே அநந்தங்கள். இப்ப
டியே விபவாந்தரங்களுங் கண்டுகொள்வது. சிலஜீவர்களை விக்ரஹ
விசேஷத்தாலும் சக்திவிசேஷத்தாலுமதிஷ்டித்ததிசயிதகார்ய
ங்களை நடத்துகிறதுவும் விபவபேதம். பரவ்யூஹாதிரூபங்
கள் தானே யாச்ரிதர்க்காக அவர்களபேக்ஷித்த படியிலே "பிம்
பாக்ருத்யாத்மநா பிம்பே ஸந்நிதத்யாவதிஷ்டதே" என்கிறபடி
யே நிற்கிறநிலை அர்ச்சாவதாரம். ஸர்வருடையவும் ஹ்ருதயங்க
ளிலே ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதொரு ரூபவிசேஷத்தைக் கொண்டு
நிற்கிறநிலை அந்தர்யாம்யவதாரம். இது ஸர்வாந்தர்யாமியான திவ்யா
த்மஸ்வரூபத்தையநுஸந்திக்க விழிவார்க்குத் துறையாக "க்ஷீரா
ப்தேர்யோமவிதாநாம் ஹ்ருத்யம்பரதாத்மநா | யோகிநாமிதகார
ஸ்யாத்ஷேகஸ்ஸிந்து ஹ்ருதயேசய" இத்யாதிகளிலே சொல்லுகையா
லே அந்தர்யாமிரூபமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி பரத
ரிக்கிற ரூபங்களில் வகைகளெல்லாம் ஶுத்தஸத்வமயங்
களாய் ப்ராக்ருதங்களோடு துவக்கற வருகையாலே ஶுத்தஸ்ரு
ஷ்டியென்று பேர்பெற்றிருக்கும். இவ்வவதாரங்களெல்லாம் ஸ
த்யங்களென்றும் இவற்றில் ஈச்வரனுக்கு ஜ்ஞாநாதிஸங்கோசமில்
லையென்றும், இவ்விக்ரஹங்கள் ஶுத்தஸத்வமயங்களென்றும்,
இவற்றிற் கீச்வரேச்சையே காரணமென்றும், தர்மரக்ஷணம்
பண்ணவேண்டுங்காலமே காலமென்றும், ஸாதுபரித்ராணாதி
களே ப்ரயோஜநங்களென்றும், இவ்வர்த்தந்தெளிந்தநுஸந்திப்
பார்க்கு ஏகஜந்மத்திலே ப்ராயிகமாந ஸமீஹிதோபாய
வ்ருத்தியாலே ஜந்மாந்தரமநுபவியாதே முக்தராகலாமென்றும்
"பஹூநி மே வ்யதீதாநி" என்று தொடங்கிய அஞ்சு ஶ்லோகத்தாலே
கீதாசார்யனருளிச்செய்தான். இது ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்
கு சரண்யஸ்மரணவிசேஷ ஜ்ஞாநத்தாலே உபாயாநுஷ்டா
நக்ஷணத்திலே விச்வாஸாதிகளை ஸ்திரீகரித்து உபகாரகமாம்.
இப்படியே அர்ச்சாவதாரமும் பிறக்கற மோக்ஷத்தைத்தருமென்னு
மிடத்தை "ஸாரூப்யம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவதநேக்ஷ
ணாம் | க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜதாதிபி:|| தாமர்ச்ச

யேதாம்ஶம் அம்ஶேதாம்ஶேந ஜகதாம் விபர்மி யேந | விஶ்வதாஸ்தோஷ ஷஷ்டே தாரேஷ்வ ப்ரஹ்மாவிஷ்ணோ" என்று ஸ்ரீஶௌநகபகவா னருளிச்செய்தான். ஆழ்வார்களுமிவ்வவதார ரஹஸ்யத்தையும அர்ச்சாவதாரவைலக்ஷண்யத்தையும் ப்ரகாரமாக அநுஸந்தித்தி தற்குப்பேரணியாகப் பரத்வத்தைக் கண்டுபோந்தார்கள். இப்படி யிருக்கிறவீஶ்வரன் தன்னுகந்தத்துக்குப் பரீவாஹமாகப் பண்ணு ம் வ்யாபாரங்கள் ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரமோக்ஷப்ர தத்வாதிகள். இவ்வீஶ்வரன் "நிர்தோஷ வைஷாரஜமந்த்ராதாவிஷ்ணோ ஶ்ரீரங்கவாயிநீ" த்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸபத்நீ கனாய்க்கொண்டேயிருக்குமென்னுமிடத்தை "தத்வநயம், ஶா தாவஹிதா" என்கிற ஶ்லோகங்களிலேயுபகார விஶேஷத்தாலே ஸர்வமாக விஶேஷித்துச்சொல்லப்பட்ட பராஶரபாராஶர்ய ஶஸ்த ஸூக்தங்களிலே தெளிந்துகொள்வது. இவ்விடத்தில் உபாய த்வமும் பாரதந்த்ர்யாதிகளும் பெருமானுக்கும் பிராட் டிக்குங்கூறுகவிபஜித்த வ்யாபாரங்கள். உபதிஶ்யோபாயத்வயா ரத்திற்காட்டில திதிஶ்யோபாயாரத்துக்கு விஶேஷம் ஸ்வதஃ ப்ராப்தமென்று உயாருளிச்செய்ததுக்குமிப்படி விபாகத்தால் வ ந்த வைஷம்யத்திலே தாத்பர்யம். இது "யோவஸ்யாதிஷு தாஸோ ஷி" என்கிற ஶ்லோகத்திலே நிர்ணீதம். "இறைநிலையுணர்வரி" தென்றாழ்வாரருளிச்செய்த நிலத்திலே யேதேனுமொரு வ்யா நிர்பந்தமாகாது. "க்ருஶாநுதந்தஸ்த தேகவிஷ க்ருஶாநுஸ்த கா வபதே" என்கிறபடியே தத்வாஜ்ஞத்தாலே நினைத்தெ ல்லாம் ஸாயிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாணஶரண ராய்ப்போருகிறது. ஆகையாலிவ்வீஶ்வரதத்வத்தையுமீஶிதவ்யத த்வங்களையும் யதாப்ரமாணந்தெளியப்ராப்தம். இவ்விடத்தில் ஸ ர்வஜ்ஞனாகவும்வேண்டா, ஸதந்த்ராநவயோகங்களிற்போலே ஸ்வ ஶாஸ்த்ரயோகங்களானவற்றிலஹிஸந்தி பண்ணவும்வேண்டா. சுவ ரிஜ்ஞ்யமான கடலிலே படகோடுவார் வழிமுதலாகவேண்டுவன தெளியுமாப்போலே யிவ்வளவு விவேகிக்கையபஸ்யாபேக்ஷிதம். இந் ப்ரதிஷ்டிதமாகைக்காக விவற்றின்விரிவுகளெண்ணுகிறது. இப்படி மூன்றுதத்வங்களாக வகுத்து விஜித்தாற்போலே ஸர்வ விஶிஷ்ட [illegible]

கும், ஸம்ஶயிதவ்யங்கள் ஶ்ரோதவ்யார்த்தாக்கள் உபாயோபேய ங்களென்றாற்போலே யிரண்டையும் ஜ்ஞாதவ்யமாக வகுப்பார்க்கும், ரக்ஷ்யம் ரக்ஷகன் ஹேயமுபாதேயமென்றிப்புடைகளிலே யதாயோக்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாக ஸங்க்ரஹிப்பார்க்கும், முன்பு சொன்னபடியே ஜ்ஞாதவ்யம் ஷட்விதங்களென்று விவேகிப் பார்க்கும், ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரங்களிற்படியே ஸப்தபதார்த்தாதி கள்பண்ணுவார்க்குமவ்வோ ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநவ்ருத்திஷ்டாரம்பங்க ளான ப்ரயோஜநவிஶேஷங்கள் கண்டுகொள்வது. “ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேஶம் புத்தேஶ்சலநகாரணம் | உபதேஶாத்தரிம் புத்த்வா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு” என்கிறது உபயுக்தமான ஸாராம்ஶத்தைக் கடுக ஶ்ரவணம்பண்ணி க்ருஷிபண்ணாதேயுண்ண விரகுடையவன் க்ருஷியிலையை விடுமாப்போலே விரிவுகற்கைக்கிடான ஶாஸ்த்ரஸாஹஸ்ராதிகஷ்டங்களிலுபரதனுக்கடுக மோக்ஷோபாயத்திலே மூளவேணுமென்றபடி. * * *

||*|| உபக்ஷேப்தும் வேதார்த்தம் த்ரிவர்க்கநிர்வேதிதா |
காரணத்ரயஸாரோக்திஃ ஸர்வஸாராய நம: ||*||

தேற வியம்பினர் சித்துமசித்து மிறையுமென
வேறுபடும் வியன்றத்துவமூன்றும் வினையுடம்பில்
கூறுபடுங் கொடுமோகமுந் தானிறையாங் குறிப்பும்
மாற நினைந்தருளான் மறைநூல்தந்த வாதியரே. (௧௨)

ஶ்ராவோபாதஸத்த்வ்யா: கதிகதி கவயஶ்சித்ரவத்தத்த்வபேதா- ஷ்வாந்தஸ்த்ராத்ஸ்தாநஸ்த்ரா ப்ரநயகஹநயோக்திகாஜ்ஞா: க்ருதாஜ்ஞா: | தத்த்வாமோகஸ்த மோதா ப்ரஹவதி ஸஹஸா நிஸ்ஸ- ஸாந்தஸ்தாந்தஸ் பாம்ஶோ தத்தத்ந த்ருஷ்டேபாநரவிநவத்ரா ப்ராணிதா ஸ்யாணபதாஷ்டி: || * * * *

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
தத்த்வத்ரயசிந்தநாதிகாரஃ ஷஷ்டஃ.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நமஃ.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீமத்த்வம் தேவதேவத்வம் ஸகலஜகதாம் காரணத்வம் சரண்யத்வம் முமுக்ஷூபாஸ்யத்வம் மோக்ஷப்ரதத்வமிதி யஸ்யைதே ஸகலா: | தஸ்யைவ ஸர்வலோகைகநாதஸ்ய நாராயணஸ்ய ஸ்ரீமந்நாராயணோ ந: பதிரகிலதநு: முக்திதோ முக்தபோக்ய: ||

உக்தமேவ யாதார்த்யங்களாலே பொதுவிலே பரதேவதா பாரமார்த்ய நிர்ணயம் பண்ணினாலும் "ஒன்றும் தேவு" மித்யாதிகளிற் படியே பரதேவதாவிசேஷ நிர்ணய மில்லாதபோது "உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழாளவனையல்லா" லென்கிற பரமைகாந்தித்வங்கூடாமையாலும், பரமைகாந்திக்கல்லது வ்யவதாநரஹிதமாக மோக்ஷங்கிடையாமையாலும் ஈஸ்வரனின்ன தேவதாவிசேஷமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கவேணும். அவ்விடத்தில் வேதநாவேதநங்களுடைய ஸத்தைமுதல் பராதீநமாகையாலே எல்லாம் பரதேவதையாயிருக்கிற ப்ரஹ்மத்வமென்கிறவதும் பரியாது. ஸம்ஸாரமாதீவஸ்வைஸ்வர்யமும் அப்படியே தேவாதிரூபரான ஜீவர்களுடைய வக்த்ருத்வமும் ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஆதிகாரிகமாகையால் ஸர்வஜ்ஞத்வாதியொருவனே யாகிலும் ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸர்வதேவதைகளும் பரஸ்பரம் தன்னில் தானும் ஸமாநரென்கிற பக்ஷங்கூடாது. இத்தேவதைகளில் ப்ரயோகமாகச்சொல்லுகிற ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு காரணத்வவசநங்கள் ஆதிகாரிகங்களாகையாலும், "ஸ்ரஷ்டா ஸ்ருஷ்டிதமந்த்ரோ ஜகதாம் ... ஹரி: | ஸர்வகாரணம் விஷ்ணு: ஸ நாராயண: ஸ ஹரி:, ஸ்ருஷ்ட்வா நாராயணோ தேவஸ்ஸர்வம் ... | பரோ நாராயணோ தேவஸ்தஸ்மாஜ்ஜாதஸ்சதுர்முக: || தஸ்மாத்ருத்ரோ ... " த்யாதிகளிலே "தத்ஸ்ருஷ்டா ... ஜகத்க்ருதவாஸநா | ... ஸம்ஹாரகாலே ... " என்கிறபடியே பஹுவசனவீரணாய் ஸ்ருஷ்டிஸ்ருஷ்ட்ருத்வான விஷ்ணுநாராயணாதி ஸப்தவாச்யன் தானே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தையாலே ஸர்வஜகத்துக்கும் காரணமென்கையாலும், "ஜ்ஞாநாம் ... ஹம ... ப்ரவர்த்தகம் | ஜ்ஞேயம் ... "

வாஸுதேவம் வாஸுதேவம் ஸநாதநம்" என்கிறபடியே அவனே நித்யனென்கையாலும் நித்யர்களும் ஸத்யரென்றும், நித்யர்களேகரஸ மென்றும், நித்யத்வாத்ஸ்வரூபனென்றும், நித்யர்களுக்குள்ளே ப்ரஹ்மாவாதல் ருத்ரனாதல் ஈஸ்வரனென்றுஞ்சொல்லுகிற வாக்யங்கள் ... பதங்கள் யுக்தியாது. ப்ரஹ்மாதிகள் ஸர்வேஸ்வரனுக்குக்காயபூதரென்னுமிடம் "ததிதஸ்ய ... ப்ரஹ்ம ... " இத்யாதிகளாலும், "ஸம்க்ஷிப்ய ..." ... இதி ப்ரஹ்ம ... என்றெ திருக்கையாலே விடுதீட்டானபடியே யவர்கள் தங்கள்பாசுரங்களாலும் ஸித்தம். இவர்கள் கர்மவஸ்யராய் சில கர்மவிசேஷங்களாலே ஸர்வேஸ்வரனை யாராயித்துத்தந்தாம் பதங்கள் பெற்றார்களென்னுமிடம் "ஸர்வே தேவா வாஸுதேவம் யஜந்தே ஸர்வே தேவா வாஸுதேவம் நமந்தே, ஸப்ரஹ்மகாஸ்ஸருத்ராஸ்ச ஸேந்த்ரா தேவா மஹர்ஷய: அர்ச்சயந்தி ஸுரஸ்ரேஷ்டம் தேவம் நாராயணம் ஹரிம், விஷ்ணுமேவ யம் நித்யம் ப்ரஹ்மேசாநாதயஸ்ஸுரா: ... ஸ்ரீ நிவேசிதம் ... ஜகத்பதிம், ... விஷ்ணோர்நாராயணஸ்ய ... ஸர்வேஸ்வரஸ்ய ... ஸமுத்தாநி ... ப்ரஹ்மாத்ய ... பதம் ... ததா ... ஸமஸ்த ... என்பதிநோரகு" இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இவர்கள் ... தாயாவாதங்களாய் ...

[illegible] இருப்பார்களென்னுமிடம் [illegible] களிலும் “[illegible]” [illegible] இவர்கள் தங்களுக்கு [illegible] வன் கொடுத்த ஜ்ஞாநாதிகளைக்கொண்டவனுக்கே [illegible] செய்கிறார்களென்னுமிடம் “[illegible]” என்றுசொல்லப்பட்டது. இவர்களுக்கு [illegible] யமில்லை யென்னுமிடத்தை “[illegible]” என்று தொடங்கி “[illegible]” என்றும், “[illegible]” என்றும், [illegible]” என்று [illegible] ஶாகாதிகள் ப்ரதிபாதித்தார்கள். இவர்களுக்கு ஸமாஶ்ரயணீயனென்னு மிடத்தையும் [illegible] ராஶ்ரயணீயரில்லை யென்னுமிடத்தையும் “[illegible]” என்று தானேயருளிச்செய்தான். இவர்கள் [illegible] னான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு [illegible] னுமிடம் “[illegible]” ஶ்ருத்யாதிகளிலே மற்றுள்ளாரோடு ஸாம்யமாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி [illegible] போலே யிவர்களும் ஸர்வேஶ்வரியான [illegible] னுக்கு [illegible] ரென்னுமிடம் [illegible] களுக்கு மிவர்களுக்குஞ்சேர நாராயணாதி [illegible] ணத்தாலே ஸித்தம். இவர்கள் ஶரீரமாயவனாத்மாவாயிருக்கிறபடியை “[illegible]” என்று [illegible] க்குறித்துச் சொன்னான். இவர்கள் [illegible]

ஷிஷ்டர் அவன் ஶேஷியென்னுமிடத்தை "தாஸபூதா ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: | அதோஹமபி தே தாஸ இதி மத்வா நமாம்யஹம்" என்று ஶௌநகஸம்ஹிதையிலே ஸர்வஜ்ஞனை ருத்ரன் தானேசொன்னான். இப்படி ஸர்வஸூத்ர காரத்தாலும் நாராயணன் ஸர்வஶேஷியென்னுமிடத்தை "ந பரம் புண்டரீகாக்ஷாத் த்ருஶ்யதே பரதர்ஷப | பரம் ஹி புண்டரீகாக்ஷாந் ந பூதம் ந பவிஷ்யதி, ந விஷ்ணோ: பரமோ தேவோ வித்யதே ந்ருப ஸத்தம, நவாஸுதேவாத் பரமஸ்தி மங்கலம் நவாஸுதேவாத் பரமஸ்தி பாவநம் | நவாஸுதேவாத் பரமஸ்தி தைவதம் நவாஸுதேவம் ப்ரணிபத்ய ஸீததி, வேதஶாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி ந தேவ: கேஶவாத் பரம், ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர் ப்ரஹ்மமயோ மஹாந் | ஈஶ்வரம் தம் விஜாநீமஸ் ஸ பிதா ஸ ப்ரஜாபதி:" இத்யாதிகளாலே பலபடியுஞ் சொன்னார்கள். கருவிலே திருவுடையார்களாய் ஜாயமாநதஶையிலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்பர்ஶமற்ற ஸத்த்வ ஸம்பந்நனுடைய கடாக்ஷமுடையவர்கள் மோக்ஷபக்ஷமானவர் களென்னுமிடமும் ப்ரஹ்மருத்ர த்ருஷ்டரானவர்கள் ரஜஸ்தமஸ் பரதந்த்ரரானவர்களென்னுமிடமும் "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந் மதுஸூதந: | ஸாத்த்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக: || பஶ்யத்யேநம் ஜாயமாநம் ப்ரஹ்மா ருத்ரோ ஽தவா புந: | ரஜஸா தமஸா சாஸ்ய மாநஸம் ஸமபிப்லுதம்" என்று விபஜிக்கப்பட்டது. இவர்கள் மோக்ஷங்களுக்கு அநந்ய ஸ்ரொன்னுமிடமும் இவர்களுக்குக்காரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரனேயிவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள மோக்ஷங்களுக்குமுபாஸ்ய னென்னுமிடமும் "ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் | விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்" என்றும் "ப்ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்டஞ்ச யாஶ்சாந்யா தேவதா ஸ்ம்ருதா: ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம்" என்றும், "ஶரீரேஷு ஸதா ஹ்யேதே பதந்தி ஸங்க்ஷயம் ஸ்ரஷ்டாரம் ப்ரபோ: | உபாஸ்யம் ஸததா விப்ரா உபாயோ ஸ்ஸி ஹரேஸ்ஸ்ம்ருதௌ" என்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இத்தாலேயிவர்களை மோக்ஷாவகாரகராகச்சொன்னவிடங்களும் ஆசார்யாதிகளைப்போலே ஜ்ஞாநாதிஹே

தாக்களாகையாலேயென்று நினைக்கும். இவ்வர்த்தம் "[illegible] என்கிறவிடத்திலும் விவக்ஷிதம். இப்படி [illegible] [illegible] களிலே மூட்டுவதும் [illegible] தங்களிலே [illegible] யும் [illegible] யும் [illegible] யும் மற்றுமிப்படிகளிலே வரும் மதிமயக்கங்களும் [illegible] வத்தாலே; பொருவிஷயத்தில் [illegible] களுமன்றிக்கே [illegible] களைப்பற்றுமவர்களுக்கே யென்னுமிடத்தை "[illegible]" [illegible] களிலே கண்டுகொள்வது. இப்படி ஜ்ஞானாதிகளில் மாறுபட்ட முடையார்க்கு தேவதாந்தர [illegible] யுண்டாகிலும் [illegible] த்தாலே [illegible] மே ஸம்பவிக்கும். ஆகையால் "[illegible]" என்கிறபடியே [illegible] களிலே [illegible] யையுண்டாக்கினதுவுமவற்றையிட்டு [illegible] நரகத்திலே விழவிடுகைக்காகவித்தனை. [illegible] யொருவனை நிரூபிக்கோவினுல் "[illegible]" என்கிறபடியே தேவதாந்தரங்கள் ரக்ஷிக்க ஶக்தரல்லர்கள். [illegible] களும் [illegible] களைப்போலே தனக்கு [illegible] தராயிருப்பாரும் தன்னையடைந்தானொருவனை நலிய நினைத்தால் "[illegible]" என்கிறபடியே [illegible] தன் [illegible] குலையாமைக்காக ராவணாதிகளைப்போலே [illegible] களாய் நிராகரிக்கவேண்டுவாரை நிராகரித்துப் ஸ்ரீவராஹவீரர்

களைப் போலே ஸுஹ்ருத்துகளை யநுகம்பிப்பிக்க வேண்டுவா
ரையநுகம்பிப்பித்தும் ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிக்கும். தேவதாந்தர
ங்கள்பக்கல் "காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்திம் யஜந்த இஹ தேவதா: |
க்ஷிப்ரம் ஹி மாநுஷே லோகே ஸித்திர்ப்பவதி கர்மஜா" என்கிறப
டியே விஷயாந்தரங்களான க்ஷுத்ர பலங்கள் கடுகஸித்திக்கு
ம். அவைதானும் "ப்ரஹ்மதே வ்ருத்த: காமாநுரோதேயேவ விஹிதாநு
ஹிதாநு, ஸஹ ஶதா விதா வாவி யக்ஷராக்ஷஸ வித்யாதரை: |
ஶயாநஸ்திஷ்டந் ஸதா ஸர்வத்ர ஸ்வபந்தி:, கஸ்யைவா
நிஜராஜ்யேந ஸுராநாந்த்ய ஸம்ப்ரீத: | ப்ரஹ்மாநிஷ்டா
ஸதா ஸர்வஸ்வ ஸர்வம்" இத்யாதிகளிற்படியே நச்வரபய
ங்கள். "யஸ்யாத்ருஷ்டிஸமம், ஸாக்ஷேபத: த்வ கல்பேஷு
சாஹாத்ம்யயிகாஹரே: | தேஷ்வே போகஸம்ஸிதா மதிஷ்யதி
பராம்மதிம்" என்கையாலே அவர்கள்பக்கல் மோக்ஷம் விளம்பி
த்துங்கிடையாது. ஸர்வேச்வரன்பக்கல் "யாமகோடிஸஹஸ்ரா
ணி விஷ்ணுமாராத்ய லப்யதே" இத்யாதிகளிற்படியே யதிசயித
மான ஶ்ரேயஸ்ஸுகளும்வரும். பின்பு விடாய்த்தீர ஸ்நாநம்
பண்ண வாவம் போமாப்போலே விஷயஸ்வபாவத்தாலேயாநு
ஷங்கிகமாக பாபக்ஷயம் பிறந்து ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைசாய்ந்து
ஸத்வோத்ரேகமுண்டாய் ஜநகாம்பரீஷகேகயாதிகளுக்குப்
போலே க்ரமேண மோக்ஷபர்யந்தமாய்விடும். மோக்ஷோபாயநி
ஷ்டனும்போது "பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரப
த்யதே, யே ஜந்மகோடிபிஸ்ஸித்தாஸ்தேஷாமந்தே ஸம்ஸ்திதி:,
ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: | நராணாம்
க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" என்கிற படியே
விளம்பமுண்டு. மோக்ஷார்த்திபிறந்தவல்லதொரு வுபாயத்திலே
மூண்டால் "தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யுஸம்ஸாரஸாகராத் |
பவாமி நசிராத்பார்த்த மய்யாவேசிதசேதஸாம்" என்கிறபடி
யே மோக்ஷஸித்திக்குவிளம்பமில்லை. ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு
தான் கோலினதேயளவு - வேறு விளம்பாவிளம்பங்களுக்குக் கு
றியில்லை. இந்நியமங்களெல்லாம் "ஸ்வாதந்த்ர்யமைச்வரமபர்யநு

போஜ்யோஹம்" என்கிற நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யத்தையாலே விஸங்க
ளென்று வர்ணவாதங்களுக்கு விஷம். இவ்வர்த்தங்களிப்படி
தெளியாதார்க்கு தேவதாந்தரங்கள் ஸேவ்யங்களென்னுமிடம்
"ஸ்ருதிபாஸஜன்ம ஸேவ்யந்த" என்று வ்யவஸ்தை பண்ணப்
பட்டது. இத்தேவதாந்தரங்களை ஈஶ்வரஶரீரமென்றறியாதே
பற்றினார்க்கு பாவகராகுயிருப்பாரொரு ஸேவகன் ராஜாவினு
டம்பிலே வந்தநாதிகளை உபோகிக்க ராஜஶரீரத்திலார்த்தர் ஸ்ரீ
தனுமாப்போலே வஸ்தவ்யத்தியில் ஸவேத்வரனே யாராத்யனா
னும் "யேப்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ஶ்ரத்தயாந்விதா: | தே
ஷிமாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம்" என்கிறபடியேஶா
ஸ்த்ரார்த்த வேகமுண்டானபடியாலேயவற்றிற்சொன்ன ஸலம்
விகலமாம். | ஈஶ்வரஶரீரங்களென்றறிந்து க்ஷுத்ரஸலங்களைக்கடு
கப்பெறவேணுமென்கிற ராகவிஶேஷத்தாலே யவர்களையாரா
திப்பார்க்கவ்வோ ஸலங்கள் வர்ணாதங்களாம். இப்படியறிந்
தால் ஈஶ்வரன் தன்னையே "ஶ்ரேத்ரோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ"
என்கிறபடியே ஸலாந்தரங்களுக்காகவும் பற்றினாலந்த ஸலங்க
ளதிஶயிதங்களாம். | அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் பற்றினார்க்கும்
"ஶரீரரோகஸம்பந்நஸௌஹார்தஸௌஸ்வாதந்த்ர்யஶிகாது| ஆநா
தி ஸ்ராயிநாம் நிர்ணயம் ஸந்தோ ஸரிஃ" என்கிற படியே
ஸலாந்தரங்களநபேக்ஷிதமாகவரும். இவ்வர்த்தத்தை அநபேக்ஷ
ஷவிஶேஷஜ்ஞரான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாளும் "நின்னை
யேதான் வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையே தான்
வேண்டுஞ்செல்வம் போ" லென்றருளிச்செய்தார். "அஹமஷ்டத
ஷோராவிர யவ்ராம கார்யஹோமா ஜமயிதிவ ஜமளவாஜஸ்த விஶ
ஷிஸ்வயமஃ" என்றீசாண்டானும் தாமருளிச்செய்த ஸ்தோத்
திலே நிபந்தித்தார். இது விஷ்ணுவிஶேஷ ராகவிஶேஷாதி நிய
தம். | இப்படி ஸவேத்வரனுக்கும் ஸம்ஸாரத்ராதி களுக்குமுண்
டான விஶேஷங்களை "எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்தவெச்சில்தேவ
ரல்லாதார்தாமுளரே" யென்றும், "நான்முகனை நாராயணன் ப
டைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய்ச்சங்கரனைத்தான்படை

த்தர்"னென்றும், "மேவித்தொழும் பிரமன் சிவனிந்திரனாதிக்கெ
ல்லாம் நாபிக்கமல முதற்கிழங்"கென்றும், "தீர்த்தனுலகளந்த
சேவடிமேற் பூந்தாமஞ்சேர்த்தி யவையே சிவன்முடிமேல் தான்
கண்டு பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை"
யென்றும், "வானவர்தம்மையாளுமவனும் நான்முகனுஞ் சடை
முடியண்ணலும் செம்மையாலவன் பாதபங்கயஞ்சிந்தித்தேத்தித்
திரிவரே" யென்றும், "பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்
கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே" யென்றும், "ஒற்றை விடைய
னும் நான்முகனுமுன்னையறியாப்பெருமையோனே" யென்றும்,
"எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் மற்றுமொரு
த்தரு மிப்பிறவி யென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை" யெ
ன்றும் பலமுகங்களாலேயருளிச்செய்தார்கள். இப்பரதேவதா
பாரமார்த்யமும் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவாக்ஷரத்திலும் நாராயண
ஶப்தத்திலும் அயத்தில் ஸவிஶேஷணங்களான நாராயணஶப்த
ங்களிலும் மஹோபநிஷத்தில் "ஏகோ, ஹவை" என்கிற ஶப்தங்களி
லும் அநுஸந்தேயம். இத்தேவதா விஶேஷநிஶ்சயமுடையவனுக்
கல்லது "கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர்கண்ணே" யென்றும்,
"களைவாய் துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்"னென்
றும், "ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்
யான்"னென்றும், "தருதுயரந்தடாயே"லென்கிற திருமொழி மு
தலானவற்றிலுஞ்சொல்லும் அநந்யஶரணத்வாவஸ்தை கிடையாது.
இந்த பரதேவதா பாரமார்த்யத்தைத் திருமந்த்ரத்திலே கண்டு
ததீயபர்யந்தமாக தேவதாந்தர த்யாகமும் ததீய பர்யந்தமாக
ஸமாஶ்ரயணமும் வ்யுத்பத்திஸித்தமானபடியை "மற்றுமோர் தெய்
வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேனுற்றதுமுன்னடியார்க்கடி
மை"யென்கிறபாட்டிலே ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே ஸர்வபார
க்ரஹணம்பண்ணின வாழ்வாரருளிச்செய்தார். இவர் "பாருரு
வில்நீரெரிகா"லென்கிற பாட்டிலே பரிஶேஷ ந்யாயத்தாலே தேவா
திவிஷயமான ஸம்ஶயத்தை நிறுத்தியவர்கள் ஸம்பவிலும் ப்ரமாணாநு
ஸந்தானத்தாலே பிருவுரைக்கழித்து பரிஶேஷித்த பரஞ்ஜ்யோதி

ஸ்தானவொருவனை “முகிலுருவமெம்மடிகளுருவ”மென்று நிஷ்க
ர்ஷித்தார். இந்த ரூபவிஶேஷத்தையுடைய பரமபுருஷ
னே ஸர்வவேத ப்ரதிபாத்யமான பரதத்வமென்னுமிடத்தை
ஸர்வவேதஸாரபூதப்ரணவ ப்ரதிபாத்யதையாலே “மூல
மாகியவொற்றை யெழுத்தை மூன்றுமாத்திரை யுள்ளெழ வாங்கி
வேலைவண்ணனைமேவுதிராகி”லென்று பெரியாழ்வாரருளிச்செய்
தார். தைத்திரீயத்தில் ஶ்ரிய:பதித்வ விஶிஷ்டத்தாலே ஸர்வபுரு
ஷனுக்கு வ்யாவ்ருத்தியோதினபடியை நினைத்து “திருக்கண்டேன்
பொன்மேனிகண்டே”னென்றநுஸந்தித்து “சார்வு நமக்”கென்
கிறபாட்டிலே ப்ரதிபாத்யரானநமக்குப் பெரிய பிராட்டியாருட
னேயிருந்தென்றுமொக்கப்பரிமாறுகிறவிவனையொழிய ப்ராப்யா
ந்தரமும் ஶரண்யாந்தரமுமில்லை. இத்தம்பூதர்களே ப்ராப்யரும்
ஶரண்யருமென்று நிஶ்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வர்த்தத்தை “ஸம்ப்ர
தாயபரிஶுத்திஞ்ச யதாவச்சாஸ்த்ரதஸ் ஸதா | ப்ராப்யஸ்ய
ப்ராபகஞ்சைவ ஸர்வஸ்யைதத்விஶேஷ்யதி” என்று பாஞ்சராத்ர வசி
ஷ்டவசனத்தாலே ஸம்ப்ரதாயபரிஶுத்தி ஜ்ஞானமுடை
யனாய், பெரியமுதலியார் “தஸ்மை நமோ முநிவராய பரா
ஶராய”, என்றாதரிக்கும்படியான ஸ்ரீபராஶரமஹர்ஷியைப் பார்க்க
ப்பேசி “தேவதிர்யங்மநுஷ்யேஷு புந்நாமா பகவான் ஹரி: |
ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயோர்வித்யதே பரம்” என்று
பராஶரமஹர்ஷி மைத்ரேயனான ஸச்சிஷ்யனுக்குபதேஶித்தான். இத்
தை மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்று “த்ருஷ்டஸ் ஸர்வம் ஜகாம வ
தே:” என்கிறபடியே ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான நம்மாழ்
வாரும் “ஒண்டொடியாள்திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட
சதிர்கண்”டென்றருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தில் வக்தவ்யமெ
ல்லாம் சது:ஶ்லோகீ வ்யாக்யாநத்திலே பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேப
பூர்வகமாகப்பரக்கச்சொன்னோம்- அங்கே கண்டுகொள்வது.

வாதியர் மன்னுந் தருக்கச்செருக்கின் மறைகுலையச்
சாதுசனங்களடங்க நடுங்கத் தனித்தனியே
ஆதியெனும்வகை யாரணதேசிகர் சாற்றினர் நம்
போதமருந்திருமாதுடனின்ற புராணனையே. (கக)

ஜநநபவநஹாவநாதிஷ்டாந தேஜஸ்த்ராஸநவேஷ்ட நாமதநிஜ
வாதம் நஸ்வேஷீஸ்வேஷ | பரிஷிதநிபத்தஸம்பந்தி ஸ்ரீ
ஸஹாயா ஜகதி மதிவிதேஹ்யாநஞ்ஜநேர ஜஞ்ஜநேகஃ ||
இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கட
நாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
பரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரஷ் ஷஷ்டஃ.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நமஃ ||

காம்யஸ்தாநு ஸ்ரு க்ருதிவிக்ருதீஃ காலஹோமேஷு தோஷாநு
ஜ்வாலாமாலாம் ப்ரதிபதி நிதோதாம் ஸ்வாநுபூதிம் |
யாதாத்ம்யம் ஸ்வாதந்த்ரியதம் டத்த்வதிவ்யம் பதந்த
காராகாரம் ஸம்ஸாரவிஷநு கஷ்டிதிதக்ஷத பந்தம் ||

இப்படி யிவ்வர்த்தங்களை ப்ரமாணங்களாலே தெளிந்து ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ சரீரித்வாணுத்வ நித்யத்வ நிரவயவத்வ ச்சேதநதஹநக்லேதந சோஷணாத்யநர்ஹத்வ வ்ருத்திஹ்ராஸரஹிதஸ்வரூபத்வாதிகளாலே யாத்மாவுக்கு விசேஷணீபூத தேஹேந்த்ரியாதிவைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டிவனுடைய பரலோககமந தேஹாந்தரப்ராப்தியோக்யத்வநிச்சயத்தாலே ஸாம்ஸாரிக போகாதீர்ண வைராக்யயோக்யராய், நரகபதநாதி ஜந்மாந்தரக்லேசங்களுக்கஞ்சி யவற்றின் காரணங்களான கர்மங்களினின்றும் நிவ்ருத்தராய், ஸ்வயத்வ விதேயத்வ சேஷத்வாணுத்வ சக்த்வாஜ்ஞாந ஸம்சய விபர்யயத்வாதி யோக்யத்வாசாஸ்ரயத்வாதிகளாலே யுண்டான விசேஷ்யஹேது ஸ்வரூபப்ராப்தி நிச்சயத்தாலே பகவதேகாந்தமான ஸ்வரூபப்ராப்த கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷிக்கைக்கு யோக்யராய். ஸர்வாபேக்ஷித ஸம்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தைக் கொண்டு ஸாரதமார்த்தங்களை யநுஸந்திக்கும்போது ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே ப்ரதிபந்நமான ஜ்ஞாநகார்ய நுஸந்தாநத்தாலே தேஹதந்த்ரபந்திகளில் வரும் அஹங்காரமமகாரங்களையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் லுப்த சதுர்த்தியாலே ப்ரதிப

ஷமான தாத்பர்யத்தாலே வேதாந்த ஸூத்ர பாஷ்ய தர்சனங்களில் "ஸாரே ஸாரம்" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே தனக்கு ருசியுண்டாக நினைக்கிறவஸ்த்ராதிகாரங்களையும், ஸம்ப்ரதாயத்தில் வ்யாபாரமாய்த்தாலே ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் என்றும், ஸதாசார்ய ஶ்ரேஷ்டி என்றும் வருமவஸ்த்ராதிகாரங்களையும், ஸம்ப்ரதாயத்தில் வ்யுத்பந்நமான நிஷேதவிஶேஷத்தாலே ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரத்தைப்பற்றவரும் 'நிர்வேதஸ்வாதந்த்ர்ய நிராலம்பஸ்வாதிகமஶ்ஷ்வேதவிதவிசார ந்யாஸங்களான வஸ்த்ராதிகாரங்களையும், இந் நிஷேதவாசமாய்ந்தன்றிலே த்ருதீயபாதத்தில் வசநத்ரயத்தாலே அபிவேதமாய் ஸாவியான ஸேஷிப்யயாதநவமாகிற மஹத்வத்தைப்பற்றவிப்போது ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேவரும் ஸ்வாயீந கர்த்ருத்வ ஸ்வாமித்வ கர்த்ருத்வ ஸ்வாமித்வங்களான வஸ்த்ராதிகாரங்களையும் யதாவோத்யமாகவும் ஸாரமாகவுமடியறுத்து இப்படி ஸர்வ திஷ்டதஜ்ஞராய், "அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன் கண்டுகேட்டுற்று மோந்துண்டுழலுமைங்கருவி கண்டவின்பந்தெரிவரியவளவில்லாச்சிற்றின்பம்" "த்வயி நிர்வ்ருத்தே ஸித்தாயுஷ்ய ஸ்ருஹா, யத்ர ஸ்வானுபாவேந தத்வம் ஸேவகந்தி தேஷாம் தத்வத்வேதயஸாம் ஸுலதஸாம் பலாத் ஸாரஸ்வதம், ஸார்வபௌம ஸாவிர்யாத யஜய நஸ்யயாநு | மதாநு காவேந ஸதா ஸ்யாவேதஷாஸ்ராயிவாநு || ஶ்ரீஸாநவாந்த்ர தாஹரள ஹ்ருதகேஷூ ராதிகேவிவா | த்வமார்சள ஸ்ருகவந் ஜெநா ஸஸ்ய ஸாராவேதஜாஸ்ய ஸவமேதா விவந்யஜநக, ஸ்வமே வி வாதவீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணர்ந ஸஙீ நிவந்திர் ராஜேந்ரு மந்த்ரவிரமவோ ஸஸீ ஸ தமேதஸ: | ஸகாஸேந ஸதாவாந ஸசேதா ந ஸாத்ரஸார:, ஸூலம் ஹஸவநாவேதஷோர ஸத்தி ஸஹா ஸாடு | ஸதாவஹி வேநதி ஸவ விவஷா ஸதீஷ்ணா:|| வைஹ ஸஸ்ஷநாக ஸஸ்ம் தவிஷோ: வாரமதம் | ஸாஸம்ஸநாதநம் ஜ்யோதி: வாரம்வவேஹதி தவிதா: || ந தத்ர ஸூர்யா மநதி வா ரஷாவிஷயாத்தகா:| ஸம்ஸயோஸதகெர்யவேதாஸஸாவேஷ

ப்ரதிஷ்டிதா: || நித்யம் நிரஹங்காரா நிர்த்வந்த்வா ஸம்யதேந்த்ரியா: | யத்ர நயோ மாதாவைஷ்ணவ தத்ர மங்கள ஸாயலம், பத்ரா ஹ்ருதயம் | யஸ்ய நயோ மாதா கேவல தத்ர ஹ்ருதி ஸாயலம், ரத்ரா நி காரணாநி விநா நாநி ஸஹாஸ்ர்யா | ஆசார்யா விதியா ரா ஜநுவந்த்யர்ஷ்யேஷ்வாதிகா:|| என்றிவை தொடக்கமான ப்ரமாணங்களாலே கூறப்பட்ட லக்ஷணங்களையுடையவர்களாய் விபரீத ஸஹிதமான ஸாமாநி காந்தவிரோதங்களாகிற ஜிஜ்ஞாஸ்யமான வேத ஷக்ஷத்தையும், இவற்றில் யதாஸம்பவமுண்டான வேதந் தார்த்தங்களையும், இவ்வர்த்தங்களுக்கெதிர்த்தட் டான ஸமவதர்த்தத்தின் வைலக்ஷண்யத்தையும் விசதமாக நிஷ்கர்ஷித்து, "ப்ராப்தே விஷயே வைராக்யம்" என்கிற வசனத்தையுடையராய், "ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷணம் தர்மம் ப்ரவ்ருத்தி வீக்ஷ" என்கிற ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களினின்றும் நிவ்ருத்தராய், "நிவ்ருத்தி லக்ஷணம் தர்மம் நிவ்ருத்தி நாராயணோ வீக்ஷ" என்கிற நிவ்ருத்தி தர்மங்களிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர்கள் மோக்ஷார்த்தக்களான அதிகாரிகள். கீழ்ச்சொன்னபடியிலே பரமாவரங்களான தத்வங்களும் ஹிதங்களுந்தெளிந்தாலுமிப்படிவே ஷாநிஷ்டத்துக்கு மோக்ஷாதிகாராவான நிஷ்டாந த்தில் ப்ரவ்ருத்தியானுகில் "ஸ்ரீமத்வ்ருத்தம் ஸ்ருதம், ஸர்வாணி ஸர்வஸாரா ணி விஹிதாநி த்யஜேத் | த்யக்த்வா ஸர்வஸாங்கே ஜேரா யஸ்ய ஸர்வ நஸ்டா" என்கிற ஸ்ருதத்தையுமிழ் ந்து "நாஸ்தி யதி களவீநம் ந தம்ஸம்ஸ்காரவஹா| ஸம்ஸ்காரம் வா ஸூத்ரநிதம் வாணிஜ்யம் யக்ஞத்வம்" என்கிறபடியே ஹாஸ் யனும். ஆகையால் "வயஸ் கர்மணாம் ஸ்ருதஸ்ய ஜநஸ்ய | வேஷவார்த்த்யர்த்தாஸ்ய யத்ராவாநு விசரேதிஹ" என்கிறபடியே ஸ்ருதாநுரூபமாக வேஷாதிதமான ஸம்ஸாரவேஷா நிஷ்டாநத்திலே ருசிக்குமவர்கள் "தன் கருமஞ்செய்யப்பிறந்தார்" என்கிறபடியே "கர்மணாநந்த லக்ஷணம் தேவதா" இத்யாதிகளிற்சொல்லு மேற்றம் பெறுமவர்கள்.

* * * *

நின்றபுராணனடியிணை யேந்து நெடும்பயனும்
பொன்றுதலே நிலையென்றிடப் பொங்கும் பவக்கடலும்
நன்றிது தீயதிதென்று நவின்றவர் நல்லருளால்
வென்று புலன்களை வீடிணை வேண்டும் பெரும்பயனே. (கச)

விஷயேஷ்வபஹிஷ்க்ருதேந்த்ரியாணாம் பஹிவிஷயாத்மகம்
பரிகீர்த்திதஸ்வஸ்வத்வப்ரவ்ருத்திப்ரயாஸபராஜ்யம்॥
நிரவதிகஸுகாநுபந்தஸுகாநுஸந்திகாந்தமஹம்
ஜகதி ஸவிதா தைவாத் கஸ்மிஞ்சிதாஸஸ்த்யவஸ்திதி:॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
அஷ்டமோऽதிகார: ஸமாப்த:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:.

அஷ்டாக்ஷரே தத்ரே ஸதி ச அயாவித்யாதிஷு யதா
வ்யவஸ்தா ஸம்பந்நா ப்ரக்ருதிவிசேஷேண விதோஷாம்।
விசேஷ்யத ந்யாஸே ஸ்ருதிபரிசிதவித்யாஸு ச ததா
நியத்யா வேதாந்தம் நியமயிதாரேவம் வ்யவஹதி॥

இப்படி பரமபுருஷார்த்தோபாயங்களான நிவ்ருத்திதர்மங்களிலே ப்ரவ்ருத்தரான அதிகாரிகளிருவர். அவர்களாகிறார்; அங்கப்ரபத்திநிஷ்டனும் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனும். ||*|| ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திஸ்ரும் ப்ரபந்நாதீநாம் தாவதேவ|யாவஸாயநஸக்தி ஸ்ராம் ஸக்தாவபி ப்ரதிபத்ய ||*|| "ஸோபாநம் ஸர்வவித்யா ஸூத்ரம்" என்கிறபடியே யதாதிகாரம் ஸாங்கஸாதனஸ்தித்ய வாயவ்யாதிகளும் தாவ்யவஸ்தங்களான ஸ்நானஸாதனங்களாநுற்போலே உக்தி சூசா யந்நிஷ்டையென்கிற இவையும் ப்ரவ்ருத்தியில் ஸாதனங்கள். இவற்றில் உக்திபாவது; ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளில் வைகல்யமில்லாதார் அவனையொழியப் போக்கற்று நிற்கிற அதிகாரமும் அபேக்ஷித்தால் ரக்ஷிக்குமென்கிற விஸ்வாஸமுமுடையராய்க் கொ

ண்டு ஶரண்யனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஶக்தி ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகள் ஸர்வ
விஷயமாகையாலே தாதிமார் சொன்ன பாசுரத்தைச்சொல்லி
ஸாவதானனாய் ஶரணம்புகும் ஶிஷ்யரான ஸகேதகோபர்களைப்
போலே யென்னுடைய ரக்ஷை யுனக்கே பரமாக வேறிட்டுக்
கொள்ளவேணுமென்கை. ஶிஷ்யாகாரஞ்ச்ரத்தமறியாதவொருவன்
ஒருக்கால் "பவதி பிக்ஷாம் தேஹி" என்றால் க்ருஹஸ்தன் ஸத்துக்
களகத்திலே யப்போதே யபேக்ஷிதவஸ்து யுண்டாமாப் போலே
"கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந்தரு"மென்னும்படி
யிருக்கிற பரிபூர்ணஶ்வரசௌலப்யவிஷயத்திலிவ்வுக்திக்கும் ஸ
ஃபலிதார்த்தமுண்டு. அறிவிலிகளாயிவ்வுக்திமாத்ரமே பற்றாசான
வர்கள் திறத்தில் "யேநகேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம்"
என்று சொல்லுகிறபடியே யிவ்வுக்திமாத்ரமுமுண்டறுக்கமாட்டா
து ஶரண்யன் க்ருபை. இவ்வர்த்தத்தை "வாசிகஶ்சாபி ஶ
ரணாகதிர்பவேத்" என்றும், "ஶரண்வரணவாக்யம் யோஷி
தாந் பவதி யத ஸாஷ்டீகம்" என்றும், "ப்ரபத்தி
வாசைவ நிரீக்ஷிதம் ஶரணே" என்றுமஹியாக்தர் பேசினார்கள்.
இவ்வுக்திமாத்ர நிஷ்டனுடையவுமாசார்யநிஷ்டனுடையவும் நிலைகளி
ரண்டையும் "தவ ஹரோஹகோபிஷ்ணு யாதிருகேஶ்வரணதா
பி வாசமேவதிஷ்ட்ரம் | ஜக்தி ஸ்வஸ்தாசிகய நிஷ்ட்டுத்ரம் ஸங்காரா
ஹரஜுவ ரஜுயாஸ்ம்ப்ரு" என்று சேர்த்தநுஸந்தித்தார்கள். இதில்
மிகுதி காட்டுகிறவஸ்தத்தாலே யோரொன்றேயமையுமென்
றுஸம்ஹிதமாயிற்று. இவர்களிலாசார்யநிஷ்டன் "உபாத்ரே
ஷ்யஸ்யா ஶிஷ்ய ஜகத்வஜ நிவேஷயேசு" என்று ஶாண்டில்ய
ஸூத்ராதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே ஆசார்யனுடைய வாத்ஸல்ய
பராவஸ்தத்திலே தானுமந்தர்பூதன். "ஸிஷ்ஸஹவதிவா
ரேதி ஸம்ஶயோபூததேஷிநாம் | ந ஸம்ஶயோஸ்த்ய தத்பக்த
பரிசர்யாரதாத்மநாம்" என்கிற கணக்கிலே ஆசார்யநிஷ்டனுக்
கு ஐகாந்திகந்யாயத்தாலேஃபலஸித்தியில் ஸந்தேஹமில்லை. ஒரு
மலையினின்றுமொருமலையிலே தாவும் ஸிம்ஹஶரீரத்தில் ஜந்து
க்களைப்போலே ஹாஷ்யகாரர் ஸம்பந்தம் பண்ணவரோ

ஷண்டான குடல்துவக்காலே நாமுத்தீர்ணராவுதோமென்று முத லியாண்டானருளிச்செய்த பாசுரம். "க்லேஶாநாமுத்3த4ரணஸ்ய மோ யாதி ரஶ்மிஸ்ய பக்ஷ பக்ஷநாந்யகாகாரநிஷ்டோ2ஜநீய தே நாவிகேந | ஸர்வேஷ்டதோஷாநவிஷ்த ந்யஸ்தஸர்வகர்ம ஸர்வாதி3 ஸ்வஸம்ப்ரதாய ப்ரபத்தி தயா தேஶிகோ தேஶிகா ஶா:" என்று ந்யாஸதிலகத்திலே சொன்னோம். ஏதேனுமொரு ப்ரகாரமாகவுமாம் ஆரேனுமொருவாநுஷ்டிக்கவுமாம் ப்ரபத்திக் கல்லது ஸர்வேஶ்வரன் பரமேஶ்வரப்ராஷாந்யங்கொடுக்கவிரங்கா னென்றதாயிற்று. இப்படி "பராந்தக்லேஶாநாம் பக்ஷீவர யேச வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா:| தேஷாமேவ தே ப்ரயாஸ்ஸ்ஞ தத்ஷேஷா: பரம் பதம்" என்றும், "தே வயம்ஸ்வ தாரக்ஷா ஸ்வவிஷய வாஸிந: | நமஸ்யா வநதஸ்ரஸ்வா கவணா ராஜா ஜகேதஸ்வர" என்றும், "நற்பாலயோத்தியில் வாழுஞ்சராசரம் முற்றவும் நற் பாலுக்குய்த்தன" னென்றும், "வன்மையாவது நின்கோயிலில் வாழும் வைட்டிணவனென்னும் வன்மை" யென்றுஞ்சொல்லுகிற ஸாம்ப்ரதாயிகாந ஸம்பந்திஷயவாஸாதிகளுக்கும் தன்பக்கலிலே யாதல் பிறர்பக்கலிலேயாதல் முன்பேயாதல் பின்பேயாதலொரு வுபாயத்துவக்குண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; இவையுபாஸநத்தி லேயாதல் ப்ரபத்தியிலேயாதல் மூட்டியும், உக்தேஶோபாஸநனு க்குத்தோராத்தோபாயத்தைப்பண்ணியும், ஸ்வதஞ்ச ப்ரபத்த்யநுஷ்டா நம் பண்ணினவனுக்கிங்குற்ற ஸௌகர்யாதிவ்ருத்தியை யுண்டாக் கியும், ஸம்வத்ஸராவ்ருத்தியிலே க்ஷமையை யுண்டாக்கியு முபகாரகங் களாம். இவர்களில் ப்ராஸாதிகளைப் போலே யுபா யாஶார ஸம்பந்தனுகையாலே பக்திரநுமன்றிக்கே விளம்ப க்ஷமைகையாலேயநந்தியுமன்றிக்கேயிருக்கிற ஸதாரகப்ரவ த்திக்கு ப்ராரப்தகர்ம பர்யவஸாந ஸாவியானவத்தை ப்ர த்யத்தைபவயிபாக வுடைத்தான வுபாஸநாப்ரவ்ருத்தியினுடை ய யதாவத்ஸித்திவந்தமான மோக்ஷம் ஸுலபம். ஸர்வாதிகா ரமாய் ஸர்வஸ்வநிஷ்டவதந்த்ரமாய் ஸர்வேஷ்ட ஸாத்யநமாக வற்றாய் ஸாகாரமாய் ஸக்ருத்கர்தவ்யமாய் ஶீக்ரகாரியாய் ப

திவ்யாநந்தமாய் ப்ரஹ்மாநுபவம்போலே ஸ்வஹேதுக்களுமா
யாதல் மோக்ஷஸாதநமாயிருந்துள்ள பக்தியைத் தன்னையிகா
ராநுஸந்தாநமாகவதாரகமாகப்பற்றினவனுக்கு பரிபூர்ணப்ர
நுபவத்துக்கு வேறு ப்ரதிபந்தகமில்லாதபடியாலே ப்ரபத்தி
க்ஷணம் முதலாக "இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்" என்றும்,
"இச்சுவை தவிர யான் போயிந்திரலோகமாளுமச்சுவை பெறினு
ம் வேண்டேன்" என்றும், "ஏரார்முயல் விட்டுக் காக்கைப் பின்
போவதே" யென்றும், "ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந்த்வயி நி
த்யம் ப்ரதிஷ்டித: | பக்திஶ்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்ச
தி" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடிகளிலே இச்சரீரத்தோடேயிருந்து
கைங்கர்யாநுபவம் பண்ணவேணுமென்கிற ருசிவிசேஷத்துக்குக்
காரணமான பூர்வாசாராதி ஸம்ருத்தியாக வந்த ஸாத்த்விகதியா
லே ஸாத்த்விகமான சரீரத்தினவஸாநத்தையெல்லையாகவுடைத்
தாய் தேசகாலஸ்வபாவ விஶிஷ்டவத்தாய்க்கொண்டிருக்குண்டா
ம் கைங்கர்யஸௌஷ்டவத்தை முதலாகவுடைத்தான பரிபூர்ண
கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம் ஸித்தம். "பரம் பரமபதம் ப்ராப்ய
ஸித்தோ பவதி பூர்வவத் | ஸம்பத்யதே பரம் ஜ்யோதிஷ்யேவ
ஜ்யோதி" ரித்யாதிகளிலுள்ள ப்ரஹ்மஜ்ஞாநிகளான ஸ்வரூபமும், த
ஸ்ய ஸ்வரூப ப்ராப்தியுமும், ஸர்வேஶ்வரன ப்ரஸ்தாவ பரத்வ
ஸாதனம் பவதி யதீஷ்ட ப்ராப்தியுமும் நிஷ்ப்ரயோஜநமாம்" "ப
லமத உபபத்தே:" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன்
ஸங்கல்பத்தாலே அவன் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி ஸக
லஸாதநமாகையாலிவ்வதிகாரிகளிருவர்க்குமிது யதாபிமத
பலஸித்தியாயிற்று. "பக்த்யா த்வநந்யயா" என்கிற
படியே உபாஸநம் யாதொருபடி பக்திஸாத்துக்கும் ஸா
தநமாயிருக்கிறது. அப்படியே "தாவதார்த்திஸ்தயா வாஞ்சா தா
வந்மோஹஸ்ததா ஸுகம் | யாவந்நயாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாவ
நாஶநம்" என்கிறபடியே ப்ரபத்தியுமிச்சபலதத்துக்கும்
ஸாதநமாகவிறே ஶாஸ்த்ரங்களறுதியிடுவது. இதில் "அஶேஷா
வநாஶநம்" என்கையாலும் த்ரிஜ்ஞாநந்தோற்ற "தாவத்" என்ற

திகாரந்தோறு மாவர்த்திக்கையாலும், இவனபேக்ஷித்த ஸமமெல்லாமிவன் கோலின காலத்திலே யதாக்ரமம் ஸித்திக்கும். இப்படிப்பட்ட வேற்றத்தை நினைத்து "ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதாஸ்ஸாக்ஷாத்ஸ்வாராஜ்யாயோபமிதஸ்த்யா | நாஹம் த்ருணீக்ருதஸ்ய ஸ்ய கர்மகோடித்ரீவ்ரஸ்ய" என்று சொல்லுகிறது. இவனுக்கிங்கிருந்த காலத்தில் பக்ஷபாதத்தில் வைஷம்யம் தன் கோலுதலில் வைஷம்யத்தாலே வந்தது. அது தனக்கடி ப்ராரப்தகர்மவிஶேஷம். அந்திமஸ்ம்ருதி ப்ராப்யமான பெரும்பேற்றிலொரு வைஷம்யமில்லை. ப்ராப்யமும் ஏகரூபம். "ப்ராப்யம் பரம் பதம் ஸாம்யம் ப்ராப்தஸ்ய நிர்மலஸ்ய ஸ்வாத்மந: | ஸ்வாத்ம்ருத்யேதத்ஸாம்யம் ப்ராப்யஸ்ய தேநைவ ஸஹ போ கிதே" என்று மைத்ரேயஶ்ருதியிற் சொல்லுகிற ஸாம்யமும் ஸர்வமுக்தர்க்கும் ஒன்றிக்கே ஸர்வவிஷயபோகைகரூபமானதாகையென்று ஸமாநத்திலே நிர்ணீதம். * * * *

வேண்டும் பெரும்பயன் வீடென்றறிந்து விதிவகையால்
நீண்டுங் குறுகியு நிற்கு நிலைகளுக்கேற்குமன்பர்
மூண்டொன்றின் மூலவினை மாற்றுதலின் முகுந்தனடி
பூண்டன்றி மற்றோர்புகலொன்றிலையென நின்றனரே. (௧௫)

ப்ராப்யாநந்த்யேஷாம் ந பவதி பேதோ ந நிஜபதம்
ப்ராப்யஸ்யைக்யாத் ஸாம்யப்ரதிபாதகஶ்ருதியா |
விஷமம் பேந ப்ராப்தி ஸஞ்ஜநநஸ்வபாவஹேதோஸ்து வைஷம்யம்
ப்ராரப்தஸ்ய ப்ராப்தே: பரிமிதகால ஜீவிதவஶாத் |

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஶ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
அதிகாரவிபாகாதிகாரோ ஷஷ்ட:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

உபாயஸ்ஸ்வப்ராப்தே: உபநிஷதத: ஸ்ஸ பகவாந்
ப்ரஸத்த்யை தஸ்யோக்தே ப்ரபதநநிதித்யாஸநகதீ |
ததாரோஹம் ஸ்வாம்ஸ்வக்ருதபரிபாகேந மஹதா
நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகிலநிர்வாஹணவிபோ: ||

இவர்களுக்குக் கர்தவ்யமான உபாயமாவது ஒரு ஜ்ஞாநவிசேஷம். இத்தாலே ஸாத்யமாய் ப்ராப்திரூபமான உபேயமாவது ஒரு ஜ்ஞாநவிசேஷம். இவற்றில் உபாயமான ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷம் கரணஸாபேக்ஷமுமாய் சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் ஸத்யாதிகளான ஸ்வநிரபேக்ஷயங்கங்களோடே கூடின அவ்வோ வித்யாவிசேஷவ்ருத்தி நியத குணாதிகளாலே நியதப்ரஹ்ம விஷயமுமா யிருக்கும். உபேயமாகிற ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷம் கரணநிரபேக்ஷமுமாய் ஸ்வாபாவிகமுமாய் குணவிபூத்யாதிகளெல்லாத்தாலும் பரிபூர்ணப்ரஹ்மவிஷயமுமாயிருக்கும். ||*|| உபாஸிதகுணாதேர்யா ப்ராப்தாவப்யபஹிஷ்க்ரியா । ஸா தத்க்ரதுநயாத்தாஹ்யா நாகாராந்தரவர்ஜநம் ||*|| ப்ராப்திரூபமான இவ்வநுபவத்திலுடைய பரீவாஹமாய்க்கொண்டு கைங்கர்யமுபேயம். இவ்வுபாயரூபமாயும் ப்ராப்திரூபமாயுமிருக்கிற ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு ஸம்பந்தஸௌஹார்தாதிவேஷத்தாலேயீச்வரனுக்குபாயத்வமு முபேயத்வமும். இவ்வீச்வரனுடைய உபாயத்வம் ஆசார்யப்ரவ்ருத்திநிஷ்டன் பக்கலுபாயாந்தரஸ்தாநிவேசத்தாலே விசிஷ்டமாயிருக்கும். மற்றவதிகாரிக்கும் கர்மாரம்பம் முதலாக உபாஸநபர்யவஸாநமாக நடுவுள்ள கர்தவ்யங்களில் ஸாத்யாம்சமான நேர்களிலே யிப்ரவ்ருத்தி வசீக்ருதனானவீச்வரன் புகுந்து நின்று அந்த அநுஷ்டேய கர்தவ்யங்களாலே வரும் பாபநிவ்ருத்தியையும் ஸத்வோத்ரேகாதிகளையுமுண்டாக்கிக்கொடுத்து அவ்வுபாஸநமாகிற உபாயத்தை ஸமர்யங்கமாக்கிக்கொடுக்கும். அங்கு கைங்கர்யமாவது; சாஸ்த்ரத்தாலே ஜீவபரயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தால் தனக்கு சக்யங்களாய் ஸமஸ்தாதிகாரவிஹிதங்களான கார்யகர்மங்களோடும் நித்யநைமித்திகங்களோடுங்கூட ஸந்நிதிமாக பரிபூர்ணமாயிருக்கும் கைங்கர்யவிசேஷம். அதிலவாந்தரபேதங்கள் “தைவதை...

ஸர்வயஜ்ஞம்" என்று துடங்கிச்சொல்லப்பட்டதேவார்ச்சநதப
ஸ்ஸ்வாத்யாய ஜ்ஞாந யஜ்ஞாதிகள். அதிகாரிபேதத்தாலே ப்ரவ்ருத்திதானே
ஸக்தியை யிடையிட்டு மிடையிடாதேயும் மோக்ஷஹேதுவானாற்
போலே இக்கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகத்தையிடையிட்டுமிடையி
டாதேயும் ஸாக்ஷாத்காரமான யோகத்தைக்கொண்டாத்மாவலோக
நஸாதநமாம். ஜ்ஞாநயோகமாவது; கர்மயோகத்தாலந்தக்கர
ணஜயம் பிறந்தவனுக்கு ப்ரக்ருத்யாதிவிலக்ஷணமாய் ஸம்ஸாரீனை
ப்பற்ற வாஸ்யங்க விஸ்யங்க ஸேஷங்களாலே ஸரீரதயா
ப்ரகாரமான தன் ஸ்வரூபத்தை நிரந்தரசிந்தநம் பண்ணுகை.
இக்கர்மயோகஜ்ஞாநயோகங்களாலே யோகபாவத்தாலேயாத்மா
வலோகநம் பிறந்தால் வைஷயிகஸுக வைத்ருஷ்ண்யாவஹமா
னவாத்மாநுபவஸுகமாகிற வாக்ஷேபகத்திலகப்பட்டிலனாகில்
பரமபுருஷார்த்தமான பகவதநுபவத்துக் குபாயமான
பக்தியோகத்திலே யிழியும்போது உள்ளிருக்கிற ரத்நங்காண்கைக்
குக்கிழிச்சீரைக்கண்டாற்போலேயத்மாதியைப் பார்க்கும்போ
தைக்கவனுடைய ஶரீரஸம்பந்தனான ஜீவாத்மாவினுடைய தர்ச
நமுபயோகமாய்க்கொண்டுபக்தியோகத்துக்கதிகாரகோடியிலே
யேறிட்டுக்கிடக்கும். பக்தியோகமாவது; அநந்யநிஷ்டனாய் அந
ந்யபரனாய் அநந்யஶேஷஸம்பந்தனான பகவானுடைய ஸ்வரூ
பாதிகளை விஷயமாக வுடைத்தாய் நிரதிஶய ப்ரீதிரூபமான
த்யாநவிஶேஷம். அதுதான் தைலதாரையைப்போலே நிரந்தர
மான ஸ்ம்ருதிரூபமாய் ஸாக்ஷாத்காரதுல்யமான வைஶத்யத்
தை யுடைத்தாய் பரமபதத்துக்குப்ரயாணம் பண்ணும் திவஸ
மறுதியாக நாள்தோறுமநுஷ்டிக்க வளர்ந்துவருவதாய் அந்திமப்ர
த்யாவதியான ஜ்ஞாநஸந்ததிவிஶேஷம். இதுக்கு வர்ணாஶ்ர
மங்கள் ஜ்ஞாநவிகாஸஹேதுவான ஸத்வவிவ்ருத்திக்குக்களையா
ன ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு மூலமான பாபங்களைக் கழித்துக்கொ
ண்டிதிகர்த்தவ்யதையாயிருக்கும். இப்பக்தியோகந்தானே "ப்ர
த்யாஸந்நா மோக்ஷஸ்ய விஷயஸம்ப்ரதீதிகா" என்கிறபடி
யே யிளநெஞ்சரைத் தேற்றுகைக்கிட்ட விரகானவழியில் கர்மநா

ஹேதுத்தாலே வைஷ்ணவாதிகளுக்கும் ஸாதநமென்னுமிவ்வர்த்த-
ம் "வேதாந்தவிஹிதா ஸஜநே த்விதா" என்று சொல்லப்பட்டது. அ
வ்விடத்தில் "தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்விஶிஷ்ய
தே" என்று தொடங்கிச்சொன்ன ஜ்ஞாநியினுடைய வேற்றத்தை
"வேதாந்தவிஹிதா ஜ்ஞாநா ஸக்தா வஹ ஹி தே ஸ்ம்ருதா:| தேஷா
மேகாந்திநஶ்ஶ்ரேஷ்டா யே சைவாநந்யதேவதா:|| அஹமேவ மதி
ர்யேஷாம் நாராயணஸ்க்ஷேத்ரகாரிணாம்| யே தா ஶிஷ்டா ஸர்வயோஸக்தா:
ஸம்ஸாரா ஹி தே ஶதா:|| ஸர்வே ப்ரபந்நவிதேர்ணா: ப்ரதிபா
த்யா மோக்ஷஹாக்" என்று தானே வெளியிட்டான். இப்படி
மோக்ஷஸாதநமாக விதித்த பக்தியோகம் பரபக்தியென்று பேச
ப்பட்டது. இதினுடைய ஹேதுவாய் ஸாத்விக பரிஶீலநாதி
களாலேவந்த ஸத்வவிஷயத்தில் ப்ரீதிவிஶேஷம் ஸர்வேஶ்வர
னைத்தெளிய, அறியவேணுமென்னும் அபிநிவேஶத்துக்குக் கார
ணமாய் பக்தியென்று பேர் பெற்றிருக்கும். இத்தாலே "ஶாஸ்த்ர
ஜ்ஞாநம் பஹுக்லேஶம் ஶாஸ்த்ரேஷு ஜநார்தநம்" என்கிறபடியே
ஶாஸ்த்ரஜந்ய தத்த்வஜ்ஞாந ஸாத்யயோகாதி பரம்பரையாலே பிறந்த
பரபக்தியானது ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்னு மபிநிவேஶத்
தையுண்டாக்கி "யோகேஶ்வர ததோ மே த்வம் தர்ஶயாத்மாநம
வ்யயம்" "காணுமாறருளாய், ஒருநாள் காணவாரா" யென்று வி
ஶவிக்கும்படி பண்ணி யிவ்வவஸ்தாவிஶேஷத்தை அடியாக வந்த ஸத்வஸ
ம்பந்தாதிவிஶேஷத்தாலே ததாநுகுண்யமான பரிபூர்ணஸா
க்ஷாத்காரத்தையுண்டாக்கும். இஸ்ஸாக்ஷாத்காரம் பரஜ்ஞாநமெ
ன்று பேசப்பட்டது. இப்படி நிரதிஶயபோக்யமான ஸத்வஸ
ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவாறே பெருவிடாய்ப்பட்டவன்
தடாகத்தைக்கண்டாற்போலேபிறந்த அத்யந்த நிரதிஶயம் பரமபக்தி.
இது முனியே நான் முகனிற்படியே ஸம்ஶ்லேஷமல்லாதபடி ஸேவித்த
ல்லது தரிக்கவொண்ணாத அபிநிவேஶத்தையுண்டாக்கி மறுக்க
வொண்ணாத திருவாணையிட்டு அவனைத்துக்கூப்பிடுகையாலே யிவ
னுக்குக்கடுக ப்ராப்தியைக் கொடுக்கும்படி ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
த்வராதிஶயத்தை யுண்டாக்கி யிவனை யவாவற்று வீடு பெறப்ப

ண்ணும். இப்பக்தியோகம் த்ரைவர்ணிகரை யொழிந்தார்க்கும் த்ரைவர்ணிகர் தங்களில் ஜ்ஞாநத்திலேயாதல் ஶக்தியிலேயாதல் இரண்டிலுமாதல் குறையுடையார்க்கும் பலவிளம்பம் பொறுக்கவிசையாத தீவ்ரஸம்வேகமுடையார்க்கும் யோக்யமல்லாமையாலே தங்களளவுகளைத்தெளிந்து ஆதாரகமாக ப்ரபத்தியை ஸாக்ஷாதுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ஸர்வபலஸாதநமான ப்ரபத்திதானே பரபக்திஸ்தாநத்திலே நிற்கையாலே உபாஸகனுக்கு பரபக்திக்கு மேல் வருமவஸ்தைகள் போலே இஸ்ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுடைய கோலுதலுக்கீடாக இப்ப்ரபத்திக்கு மேல் வருமநுபவாவஸ்தைகளிதின் பலமாயிருக்கும். இப்படி ப்ரபத்திக்கும் பக்திக்குமதிகாரிவிஶேஷத்தைப்பற்றி துல்யபலத்வமுண்டாகையாலே விகல்பமாகக்கடவது. இவற்றுக்கு "நாநா ஶப்தாதிபேதாத்" என்கிறவதிகரணத்திலே பேதம் ஸித்தம். "விகல்போऽவிஶிஷ்டபலத்வாத்" என்கிற வதிகரணத்திலே விகல்பமும் ஸித்தம். உபாஸநத்தில் விஶேஷங்கள்போலே ஶாகாபேதங்களிலும் ஸமஸ்த ஸம்ஹிதாபேதங்களிலுஞ் சொல்லும் ந்யாஸவித்யையில் அங்காதிவிஶேஷங்கள் கண்டுகொள்வது. நமஸ்காரம் வாசிகம் மாநஸம் காயிகமென்று பிரிந்தாற்போலே ப்ரபத்தியிலுமோரொன்றை முன்னிட்டிவ்விபாகங்கள் சொல்லப்பட்டது. இவை மூன்றும் பொருந்தினபோது ஸம்பூர்ணநமஸ்காரமானாற்போலே ஸம்பூர்ணப்ரபத்தியாகக்கடவதென்றவர்கள் பாசுரங்களுக்கும் வாசிக காயிகங்களான வ்யாபாரவிஶேஷங்கள் பரீவாஹமாம்படியான மாநஸப்ரபத்தியினுடைய ஸம்ருத்தியிலே தாத்பர்யமாகக்கடவது. யதாதிகாரமிவை யெல்லாம் ஸப்ரமாணங்களென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம்.   *   *

நின்ற நிலைக்குற நிற்குங் கருமமு நேர்மதியால்
நன்றென நாடிய ஞானமு நல்குமுட் கண்ணுடையார்
ஒன்றிய பத்தியு மொன்றுமிலா விறைவார்க் கருளால்
அன்று பயன்றரு மாறுமறிந்தவ ரந்தணரே. (௧௬)

கர்த்ரு ஜ்ஞாநஸ்த்வவஸாநஸ்ய ப்ரணவஜ்ஜ்யோதி ஷாவஷ்டிதாநாம்
ஸந்தாபாந்தாநவத்யாஸ்ஸாய நவியன ஸமுபாகாராகாராணாம் |
ஸ்வாம்யப்ராகட்யதோஷஸம்மோஹவ்ருத்தவ்யாஹ்ருதாஸ்ஸோபாஸகைர்
ஸர்வேக்ஷ்யா ப்ரபத்த்யாஸ்ரயணீயதாபத்யதே யாத்ருசே வ்யாபாரா: ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
உபாயவிபாகாதிகாரோ நவம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

அத்ருஷ்டேவ ந ஸர்வதா த்ருச்யதே ஸம்விஞ்ஞாயிஸ்ரியா
ஸா ஹாஷாத்யஷமயோமநியதாவஸ்தா வ்யவஸ்தாபிதா |
ப்ராக்தீ ஸர்வசரண்யதா பவதஸ்ஸ்ப்ருத்யாபி ஸத்யாபிதா
ஸத்யாதிஷ்விவ நைமசேஷயிக்ருதி ஸ்வஸ்வாஸதெ ஸத்யெ ||

இப்படி யபிமதபலத்துக்குபாயாந்தரநிஸ்ஸ்ப்ருஹனாய் ந்யாஸவித்யையிலே யிழியுமவனுக்கிவ்வித்யைக்கதிகார விசேஷம் முதலானவையிருக்கும்படி யறியவேணும். அதிகாரமாவது; அவ்வோ பலோபாயங்களிலே ப்ரவ்ருத்தனும் புருஷனுக்கு பலத்திலர்த்தித்வமும் உபாயத்தில் ஸாமர்த்யமும். இவற்றில் ஸாமர்த்யமாவது; சாஸ்த்ரார்த்தத்தை யறிகையும் அறிந்தபடி யநுஷ்டிக்கவல்லனாகையும் சாஸ்த்ராநுமத ஜாதிகுணாதியோக்யதையும். இவ்வதிகாரம் முன்பே ஸித்தமாயிருக்கும். இதுடையவனுக்கு ப்ரயோஜநமாய்க் கொண்டு ஸாத்யமாக வபேக்ஷிக்கப்படுமது பலம். தத்ஸாதநமாக ஸாத்யமாக விதிக்கப்படுமது உபாயம். இங்கு பூர்வோக்தமானபடியே ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திரூபமோக்ஷோபாயவிசேஷ நிஷ்டனுக்கு சாஸ்த்ரஜந்ய ஸம்பந்தஜ்ஞாநாதிகளுபாஸகனோடு ஸாதாரணமாயிருக்க விசேஷித்தவதிகாரம்; தன்னுடையவாகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும். ஆகிஞ்சந்யமாவது; உபாயாந்தரஸாமர்த்யராஹித்யம். அநந்யகதித்வமாவது; ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யமும், சரண்யாந்தர வைமுக்யமுமாகவுமாம். இது ப்ரயோஜநாந்தர வைமுக்யத்தாலுமர்த்தஸித்தம். இவ்வர்த்தம் "ஶரணம் த்வாமநுப்ராப்தா: ஸமஸ்தா தேவதாகணா: | ப்ரதிபத்தா ந மேஸவநே யஸ்ராஸம்சிதோஹம்" இத்யாதிகளிலே

கண்டுகொள்வது. தீவ்ரதமமான ஸம்ஸாரபயமுண்டிக்கே ஜ்ஞா
நாபூர்த்த்யாதி ப்ரயோஜநாந்தர ஸக்தனானவன் மோக்ஷார்த்தமாக
ப்ரபத்தியைப்பற்றினால் அவ்வோ ப்ரயோஜநாந்தரங்களிலளவு
க்கீடாக மோக்ஷம் விளம்பிக்கும். இவ்வாகிஞ்சந்யத்துக்கும் அநந்ய
கதித்வத்துக்கும் நிபந்தநம்; உபாயாந்தரங்களிலிவ் வதிகாரி
யினுடைய அஜ்ஞாநாஶக்திகளும் காலவிளம்பாஸஹத்வமும். இதில்
ஶரண்யாந்தர வைதுர்யத்துக்கு நிபந்தநம்; "யதாவாயோ
ஸ்த்ருணாக்ராணி வஶம் யாந்தி பலீயஸ꞉ | ததைவ வஶம் யாந்தி
ஸர்வபூதாநி பாரத" என்கிறபடியே தனக்கும் பிறருக்கு
மொத்திருக்கிற ஸமவதேகபாரதந்த்ர்யஸாம்யமும் ப்ரயோ
ஜநாந்தரவைராக்யமும். இப்ப்ரபத்த்யதிகாரவிஶேஷம் "ஸ
பித்ராச வரித்யக்த ஸமேத்ய ஸஹஷிபி꞉ | த்ரீந்லோகாந்
ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத꞉, அமேத்யப்ராயாநா மநு
யோகின்நோமதி꞉, அகிஞ்சநோநந்யகதிஶ்ஶரண்ய, அநாமதா
நந்தகாருணிகாய ஸ்ரீதரதேஷு ஸக்தாரோபாயஸத்ந ப்ரவஞ்சயே
தஸ்யாகாரம் பாஜயப்ரபந்நந்நம் ந ஸ்ம ஸத்ருகோடி ஸஹ
ஸ்ரேணாபி ஸாயநஸ்த்திகோநந꞉" "புகலொன்றில்லா வடியே"
னென்றிவை முதலான ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களாலே ஸித்தம்.
இவ்வளவதிகாரம்பெற்றால் ப்ரபத்திக்கு ஜாத்யாதி நியமமில்லா
மையாலே ஸர்வாதிகாரத்வம் ஸித்தம். * * *

அந்தணரந்தியரெல்லையினின்ற வனைத்துலகும்
நொந்தவரே முதலாக நுடங்கிய நன்னியராய்
வந்தடையும் வகை வண்டகவேந்திவருந்திய நம்
அந்தமிலாதியை யன்பரறிந்தறிவித்தனரே. (௧௭)

ஸக்த்யாதௌ ஶக்த்யபாவே ப்ரதிஹதிரஹிததாஶாஸ்த்ரஸம்வர்த்தநாஸ꞉
காலக்ஷேபாக்ஷமத்வம் கதிநியதிவஶாதாபத்திஸ்து ஹந்தா꞉ |
ஸாகேதித்ராதியோகப்ரதிஹதிரஹிதா க்ரியா ஸம்ஶ்ரயேந்த
ஸந்த்யஶ்ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டே ஸ்ப்ருஹணவிஷயிநா ஸம்ஸ்ருதே நிர்விஶேஷா꞉ ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கட
நாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ப்ரபத்தியோக்யாதிகாரோ தஶம꞉.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

ஜயாநிஸ்யம்ஸமேத ஸ்ஸக்ருத்ய ஸேவஸ்யம்ஸவநவாநு
தயாஶீவ்யாம்ஶோதய ஜமதவிஶ்ரத்தயமேயதி |
ஸஹ்யம் போக்யாரக்தே ஸமவதி ஸரந்யாஸவசேஷ:
ப்ரபத்தே ராஷீஷ: பரிகரவிஶேஷ ஶ்ருதிமுகே: ||

இவ்வித்யைக்கு பரிகரமாவது; ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும், ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும், கார்பண்யமும், மஹாவிஶ்வாஸமும், கோப்த்ருத்வவரணமும். இவ்விடத்தில், "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் | ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா || ஆத்மநிக்ஷேப கார்பண்யே ஷட்விதா ஶரணாகதி:" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஷாட்வித்யமும் அஷ்டாங்கயோகமென்னுமாப் போலே அங்காங்கிஸமுதாயத்தாலே யாகக்கடவதென்னுமிடமும், இவற்றிலின்னதொன்றுமே அங்கி இதரங்களங்கங்களென்னுமிடமும் "நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத: | ஸந்ந்யாஸஸ்த்யாக இத்யுக்த: ஶரணாகதிரித்யபி" என்கிற ஶ்லோகத்தாலே ந்யாயநிரபேக்ஷமாக ஸித்தம். இவ்விடத்தில் "ஶாஶ்வதீ மம ஸம்ஸித்திரியம் ப்ரஹ்வஸ்ய ஹவிஷா பஶு: | பாரக்ஷம் பரமாத்மநி ந ஸம்ஸித்திரேதாந்யா || இத்யுக்தாங்கிதம் ஶ்ருஷ்டம் ஸமஸ்தா ததிவோபதீ" என்று அஹிர்புத்ந்யோக்தமான ஸமுத்ராமரவேத்யாதாரம் மோக்ஷார்த்தமான ஸாங்கநிக்ஷேபத்திலே நியதம். ஸமஸங்கத்ருஸ்வாதித்யாகம் கர்மயோகம் முதலாக நிவ்ருத்தியோகங்களெல்லாத்திலும் வருகையாலே யிவ்வநுஸந்தாநம் ஶேஷஶேஷிக்கு ஸாதாரணமான தஶையிலே கர்தவ்யம். இங்கு பரிகரங்களானவற்றில் ஆநுகூல்யஸங்கல்பத்துக்கும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநத்துக்கும் நிபந்தநம்; ஸ்வஶேஷியான ஶ்ரிய:பதியைப்பற்ற ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளாலேயபிமதாநுவர்த்தநம் பண்ணவேண்டும்படி யிவனுக்குண்டான பாரார்த்ய்ய ஜ்ஞாநம். இத்தாலே "ஆநுகூல்யேதராப்யாம் து விநிவ்ருத்திரபாயத:" என்கிறபடியே அபாயபரிஹாரம் ஸித்தம். கார்பண்யமா

வது; முன்பு சொன்னவாகிஞநூதிகளுடைய வதநஸாநமா தல், அதடியாக வந்த மஹாநியாதல் கூரவாஜநக கூரவண வரத்தியாதலாய் நின்று ஶரணநுடைய காரணநாதமைநா ஸமுமாய், "காவணநாவநவாயாநாம் விநிவரத்திரி ஷெரிதா" என்கிறபடியே பின்புமநநெநவாயனைதக்கு முவ யாதமாயிருக்கும். ஸோவிஶ்வாஸம்; "ரக்ஷிஷ்நதீதி விஶ்வாஸாத் ஷீஷெநாவாயகஷநம்" என்கிறபடியே யணியிடாத வநஷாந வஸிநஸமுமாய் பின்பு நிஸநீநைதக்கு முறுப்பா யிருக்கும். ஸ்ரவோபாநவித வாரஷாஸங்கள் போலே ஸ்ரவெஷா தமானவவஸமும் வாரஷாஸமாம்போது வாரஷனத்திநக்கொடுக்கவேண்டுகையாலே யிங்கு மோவுகூரவணமு மவெக்ஷிதம். நன்றாயிருப்பதொன்றையு மிப்வாரஷனத்திநக் கக்கொடாதபோது வாரஷாஸங்கொடுத்தானுகாணிறே. ஆ கையாலேயிறே "ஸவராத்தி தொந மொவாயெஸ" என்றும், "மொவுகூரவணஹா ஸோஹிவு ரயநிவெதநம்" என்றுஞ்சொ ல்லுகிறது. இப்படி யிவ்வைந்தும் இவ்விநாநஷாந காயத்தி லுவயதங்களாகையால் இவையிவ்வாநிக்ஷேபத்துக்கவிநா ஸிதஸ்ஷாவங்கள். இவ்வஸம் பிராட்டியை ஶரணமாகப்ப ற்ற வாருங்கோளென்று ஸாக்ஷிகவெ கூரதியானதி ஜடை ராக்ஷ ஸிகளுக்குச்சொல்லுகிற வாகநத்திலுங் காணலாம். "தநமும் கூரவாகெநவநீ" என்று வரதிகஜநவஜநஞ் சொல்லப் பட்டது. "ஸாங்கவெயவாஹிஸியதாம்" என்கையாலே உநவெ வநகமாகவல்லது வாஞ் வரத்தியில்லாமையாலே கூநகநெவ ஜமாக ரஷமாயிற்று. "ராவவாஜி ஸயம் வொரம் ராக்ஷஸா நாவெஸிதம்" என்று போக்கற்று நிற்கிற நிலையைச்சொல்லு கையாலே கயிகாரமான வாகிஞநமும் அதினுடைய வநஸ ஸாநவத்தாலே வந்த மஹாநநாதி ரவெமாயக்ஷமான கா வணநமுஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. "கமவெஷா வரிதாதாராக ஷெநா ஷெதா ஸயாக" என்கையாலும் இத்தை விவரித்து க்கொண்டு "கமவெஷா வரிதாதாராவவாக்ஷவிஹணம்"

என்று திருவடி யநுவர்த்திக்கையாலும் பெருமாளொருத்தனை நிரு ஹிக்கப்பார்க்கிலுமவர்சிற்றத்தை யாற்றி யிவள் ரக்ஷிக்க வல்லவ ளாகையாலே ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸஞ்சொல்லப்பட்டது. “அ பிப்ராஹ்ம மஹேஶாநௌ ஸஹஸ்ரநாமபி | ஸமர்த்தாநபி யம் ரக்ஷாமஹே கிம் விவக்ஷயா” என்கையாலே மஹாவிஶ்வாஸ ஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வைந்துக்கு மதியானவாறு நிக்ஷே பம் “ப்ரணிபாதப்ரஸந்நாஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா” என்று ப்ரஸாதகாரண விஶேஷத்தைச்சொல்லுகிற ப்ரணிபாதஶப்த த்தாலே விவக்ஷிதமாயிற்று. ஆகையால் “ந்யாஸ பஞ்சாங்க ஸம் யுதம்” என்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தமிங்கே வந்தது. இப்படியுப தேஶிக்க ராக்ஷஸிகள் விலக்காதமட்டே பற்றாசாகப் பிராட்டி தன் வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே “பவேயம் ஶரணம்ஹிவ:” என்ற ருளிச்செய்தாள். இப்ராகரம் ஸம்ப்ரதாயமாய் வைஶம்பாயநமா னபடியை “ராமமேவ அர்த்த ராக்ஷஸீஸம்யத் தமேவார்த்தாதார்த்த ராக்ஷஸ்யா ராக்ஷஸ்யஸ் வயநாத்மஜாம் ப்ராதாரஸ் ஶௌரிகன்யா” என்றவியாக்கர் வெளியிட்டார்கள். இவ்விடத்தில் திரிஜ டையுடைய வாத்ஸல்யாதிஶயத்தினாலேயவளுக்குப்பிறவித் துவக்காலே நம்மவர்களென்று கண்ணோட்டம் பிறக்கும் ராக்ஷ ஸிகளுமதிகாரிகள். அப்படியே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானோடு கூட வந்த நாலு ராக்ஷஸருமவருடையவுபாயத்திலே யதிகாரி கள். அங்குற்ற ஸம்பந்த ஸங்கரணத்திலுமிவ்வர்த்தமநுஸந்தி க்கலாம். எங்ஙனேயென்னில்; ப்ராதிகூல்யத்திலே ப்ரவ்ருத் தனான ராவணனுக்குங்கூட “ஸ்வ தீயதாம் தாஶரதாய மைதி லீ, விதாய ராஜ்யே நிவேஶ்ய தவஸம் ராஜ்ஜம் விகத மோகா:” என்று ஹிதஞ்சொல்லுகையாலே யாநுகூல்ய ஸங்கல்பந்தோற்றிற்று. இந்த ஹிதவசநம் விபீஷணாழ்வானுக்குப் பால்கைக்குமாப்போலேயவனுக்குபெரிமோகாவாயிற்று. “ஸ்வா ஸ்ரோ யத்நாம் ஸ்வரம்ஸநம்” என்று யத்நரும் பண்ணினபின்பு இனி யிவனுக்குபதேஶிக்கவுமாகாது, இவனோடொத்த விஷயா திகளுமாகாது, இவனிருந்த விடத்திலிருக்கவுமாகாதென்றறுதி

யிட்டு "த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச, பரித்யக்தா மயா லங்கா மி
த்ராணி ச தநாநி ச" என்கிற ஸ்வவாக்யத்தின்படியே ஸங்க
வக்கற்றுப் போருகையாலே ப்ராதிகூல்யவர்ஜநாபிஸந்தி தோ
ற்றிற்று. "ராவணோ நாம துர்வ்ருத்த:" என்று தொடங்கி ஸர்வ
ஜித்தான ராவணனோட்டை விரோதத்தாலே தாம் போக்கற்று
நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகையாலும், பின்பும் "ஸோஹம் பருஷிதோ ராவ
ணஸ்யாஹம் தேந தாஸவச்சாவமாநித:| ஸர்வலோக
ஶரண்யம் ஶரணம் கத:" என்கையாலும் கார்ப்பண்யஞ்சொல்ல
ப்பட்டது. அஞ்சாதே வந்துகிட்டி "ஸர்வலோக ஶரண்யாய
ராகவாய மஹாத்மநே" என்று சொல்லும்படி பண்ணின மஹா
விஶ்வாஸம் "விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ:" என்று காரணமுகத்
தாலே சொல்லப்பட்டது. ப்ராஜ்ஞதையை விஶேஷிக்கிற மஹ
ச்ஶப்தத்தாலே விஶ்வாஸாதிஶயந்தானே விவக்ஷிதமாகவுமாம். "ரா
கவம் ஶரணம் கத:" என்கையாலே உபாயவரணாங்கமான
கோப்த்ருத்வவரணஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. உபாயவரணஶப்தத்தா
லே விவக்ஷிதமாகிற வளவன்றிக்கே "நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீ
ஷணமுபஸ்திதம்" என்கையாலே ஸ்பஷ்டாக்ஷரமான ஆத்மநி
க்ஷேபஞ்சொல்லிற்று. இப்ப்ரகரணத்திலே நிவேதநஶப்தம் வி
ஜ்ஞாபநமாத்ரபரமானால் நிக்ஷேபயோஜநம். இப்படி மற்றுமுள்ள
ப்ரபத்தி ப்ரகரணங்களிலும் லௌகிகந்யாஸ நிக்ஷேபங்களிலும்
ஸம்க்ஷேபவிஸ்தர ப்ரக்ரியையாலே யிவ்வம்ஶங்கள் காணலாம்.
தான் ரக்ஷிக்கமாட்டாத தொருவஸ்துவை ரக்ஷிக்கவல்லனொருவ
ன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கும்போது தானவன்திறத்திலாநுகூல்யா
பிஸந்தியையுடையனாய் ப்ராதிகூல்யாபிஸந்தியைத்தவிர்ந்து இவன்
ரக்ஷிக்கவல்லன் அபேக்ஷித்தால் ரக்ஷிப்பதுஞ்செய்யுமென்று தே
றி தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளமாட்டாமையை யறிவித்து நீ ரக்ஷிக்க
வேணுமென்றபேக்ஷித்து ரக்ஷ்யவஸ்துவை யவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்
பித்து தான் நிர்ப்பரனாய் பயங்கெட்டு மார்பிலே கைவைத்துக்
கொண்டு கிடந்துறங்கக் காணுகின்றோமிறே. இக்கட்டளையெல்
லாம் க்ரியமாணந்யாஸ காரகமான வ்யாவஹாரிகத்திலே அநு

ஸம்ருத்திக்கும்படியெங்ஙனே யென்னில்; ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வசக்தியு
க்தனாய், அர்த்திதாநுரூபபலப்ரதனாய், ஸர்வப்ரகார நிரபே
க்ஷனாய், க்ஷுத்ரதேவதைகளைப்போலே க்ஷிப்ரகாரியன்றிக்கேயி
ருப்பானாய், ஸமாதிகதரித்ரனான ஸர்வேச்வரன் அநந்தாபரா
தங்களையுடையார்க்கபிமுகனாகையும், ப்ராப்திவிரோதியான அ
நந்தாபராதங்களையுடையார்க்களவில்லாத பலத்தைத்தருகையும்
அல்பவ்யாபாரத்துக்குத்தருகையும், தாழாதே தருகையும், தரம்
பாராதே தருகையுங்கூடுமோவென்கிற சங்கைகளுக்குநிவர்த்தகங்
களுமாய், யதாஸம்பவம் உபாயஸ்வரூபஸ்வபாவாநுகூலங்களுமா
யிருந்துள்ள பரிஷ்காரஸம்பந்தகுணவ்யாபார ப்ரயோஜந
விசேஷங்களாகிற சேஷியினுடைய ஆகாரங்களைப்பெற்றிருந்து
கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீமச்சப்தத்திலும் நாராயணசப்தத்திலும் அர்த்த
மாக ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் அநுஸந்
தேயமாகக்கடவது. இப்படி விசிஷ்டனான ஸ்வாமியைக்காட்டுகிற
சப்தங்கள் ஔசித்யத்தாலே யவன்திறத்தில் ப்ராப்தமான அபி
மதாநுவர்த்தநஸங்கல்பத்தையும் அநபிமத நிவர்த்தநத்தையும் ப்ர
காசிப்பிக்கின்றன. இப்பரிஷ்காராதிகளுக்கும் விசேஷ
ங்களாவன; மறுக்கவொண்ணாமையும், ஒழிக்கவொழியாமையும்,
நிருபாதிகமாகையும், ஸஹகாரியைப்பார்த்திருக்க வேண்டா
மையும், தண்ணியரான பிறருடைய பேறே தன் பேறாகையும்.
இவ்விசேஷங்களாலும் சங்காபரிஹாரம் பிறந்தபடி யெங்
ஙனேயென்னில்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாயிருந்தானே யாகி
லும் மறுக்கவொண்ணாத பரிஷ்கார விசேஷத்தாலே அந்தப்
புரபரிஜந விஷயத்திற்போலே அபிமதவிரோதிகளா
னஅபராதங்களையெல்லாம் க்ஷமித்து இவற்றில் அவிஜ்ஞாதா என்
னும்படி நின்றபிமதப்ரதனும். அர்த்திதாநுரூபபலப்ரதனேயாகி
லும் இப்பரித்யாகவ்யாஜத்தாலே ப்ரஸன்னனாய் ஸ்வாமிதாஸ
ஸம்பந்தநிருபாதிகமாய் தாயம்போலே ஸ்வதஃ ப்ராப்தமான
அளவில்லாத பலத்தையுந்தரும். அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே
ஸர்வப்ரகாரநிரபேக்ஷனேயாகிலும் அல்பவ்யாஜத்தாலே வசீ

கார்யஜ்ஞனான ஸ்வஜநஸாமந்தர்களைப்போலே தன் நிருபாதிக
காருண்யாதிகளாலே யிவன்செய்கிற சில்வான வ்யாபாரத்தை
தனக்கு பரமோபகாரமாக வாதரித்துக்கொண்டு க்ருதஜ்ஞனாய்
கார்யஞ்செய்யும். க்ஷுத்ர தேவதைகளைப்போலே க்ஷிப்ர காரியன்
றாகிலும் மற்றுள்ள ஸாதநாந்தரங்களுக்கு விளம்பித்து ஃபலங்
கொடுத்தவனே யாகிலும் ஸநந்தஸ்ரவணனுடைய ப்ரபத்திக்கு
ஔதார்யாதிகுணஸஹிதமாய் ஸஹகார்யாந்தர நிரபேக்ஷமா
ன தன் ஸங்கல்பத்தாலே காகவிபீஷணாதிகளுக்குப்போலே
யிவன்கோலின காலத்திலே யபேக்ஷிதங்கொடுக்கும். ஸாத்விக
தர்மிஷ்டனே யாகிலும் ஸ்வாதந்த்ர்யாதி குணவிசிஷ்டனாய் தன் ப்ர
யோஜநமாகவாச்ரித ரக்ஷணஞ்செய்கிறானாகையால் கோ
ஸம்ரக்ஷணத்தில் ஜனங்களுக்குப்போலே காரனோடொக்க
திர்யக்கான கிளிக்குப்பாலூட்டுங்கணக்கிலே தாம்பாராதே கொ
டுக்கும். இப்படி யதாயோகம் பிறந்த ஸங்கைகளுக்கு யதாயோ
கம் பரிஹாரமுண்டாகையாலே யதாசாஸ்த்ரம் ப்ரபத்தியபே
க்ஷிதஸாதநமாகக் குறையில்லை. இவ்விசிஷ்டமான பரிஷ்
காராதிகளெந்தையும் ஸதாசார்யகடாக்ஷவிசேஷத்தாலே தெளி
ந்தவனுக்கல்லது மஹாவிச்வாஸம் பிறவாது; எங்ஙனேயென்னில்;
ஸம்ஸாரநிர்வேதனல்லாமையாலே கர்மயோகாதிகளுக்கநர்ஹ
னும்படியான மஹாபராதங்களை யுடையனாய் "யிதமஸ்மிவிநீ
தம்" என்கிற ச்லோகத்தின்படியே யெட்டவரிய ஃபலத்தைக்கணி
சிக்கும்படியான ஆசையுமுடையனாய் இப்ஃபலத்துக்கநு
ரூபக்கப்புகுகிறவுபாயம் காயக்லேசஸாத்ய காலதேசாதி
களொன்றும் வேண்டாததொரு ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாதல் ஸர்வ
தாயகமான ஸக்ருத்கீர்த்தமாதலாய் இந்த ஸுகர
மானவுபாயத்தைக்கொண்டு அந்த மஹத்தரமான ஃபலத்தைத்
தான் கோலின காலத்திலே பெறவாசைப்பட்டு இப்ஃபலத்துக்கு
"ஸாதநாதிவ பாரோஸ்யாம:" என்கிறபடியே ஜந்மாந்தராதிகளா
லே தானநர்ஹனாய் வைத்துத் தன்னநுவ்ருத்திகளையுங்கொண்டி
ப்பேறு பெறுவதாக வொருத்தனுக்கு மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கை
யிலருமையை நினைத்து "கலவெள்கட்டிப்போய்க்கலவெண்ணெயா

யிற்"றென்றெம்பாரருளிச்செய்தாரிறே. இவ்விடத்தில்ஸர்வேச்வ
ரனுடைய ஸாரஸ்வாதத்தை யறிந்தகலுகையாலே நாராயணனெ
ன்று பேர்பெற்ற பிறந்து கெட்டானிற்காட்டில் இடைச்சிகளை
ப்போலே விவேகமில்லையேயாகிலும் ஸௌஹார்த்தையறிந்து அந்
நலனுடையொருவனை நணுகுமவனே ஸாரக்ஞனென்றப்புள்
ளாரருளிச்செய்யும்பாசுரம். இப்படி ஸாரா ஸாரவிவேக ஜ்ஞானத்
தாலே பிறந்த விச்வாஸமும் விச்வாஸபூர்வகமும் காவ்ய
ணீயும் "வ்யவஸாய" என்கிற க்ரியாவசத்திலும்ஸமத்திலும்
சரணசப்தாவஸ்தித மான யாதாத்தியத்திலும் உத்தரனிலும் நாம
ரூபங்கள். இதிலுத்தரனில் விவக்ஷிதத்தை "சரணம் ப்ரபத்யே"
என்ற மந்த்ரத்திலே வ்யாக்யானம் பண்ணினர். இவ்விடத்திலு
ள்ள வ்யவஸாயவாக்ய சப்தத்திலே மோக்ஷ ஸாதனத்தைத்
தம். "ஸஹஸ்ரவ்யாயாமாநாமயோகிநோ நாமதிஷ்டதோ
வாயஹ்ம தோ ஹவேதி வ ராஸ்யநாமதிர் சரணாமதிதி
த்யக்தா ஸா தேவேஸிந வ யஸ்யதாம" என்றும், "உபாயே
ம்ஹாரக்ஷிதா ஸ்ருதே ஸ்ருதிபதியம் | வத்தே ஸாம்யதம்
க்ஷேத் உபாயா ப்ரயோக வாக்யம்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே
உபாயாந்தரங்களுக்கு ஸர்வேச்வரன் ஸர்வசக்தாபதி ஸா
தாரணமான ரக்ஷகத்வாதத்திலே நிற்கையன்றிக்கே ஸர்வக்ஞ
ஸாரனுக்கொண்டுபாயாந்தரஜ்ஞானத்திலே நிவேசிக்கையாலும்
ந்யஸ்தபரனான இவ்வதிகாரிக்குப்பின்பநந்யாபாயத்வம் நிலை
நிற்கைக்காகவும் உபாயத்வாத்யவஸாயமிவ்விடத்திலே விவக்ஷித
மாயிற்று. உபாயமென்று லொருவிரகென்றாதமாகையாலே
யிவ்வுபாயத்வம் வேதநாவேதந ஸாதாரணமா யிருக்கையா
லும், "ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸோ மோக்ஷவரணம் ததா" எ
ன்றும், "ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி விச்வேசஸ் ஸதா காருணிகோபி
ஸந் | ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்
றுஞ்சொல்லுகிறபடியே வேதவேதநகாரணமான மோக்ஷவர
ண மநந்யஸாத்யமாகையாலும் மோக்ஷவரணமிங்கே விவக்ஷி
தம். அதில் சரணசப்தமொரு ப்ரயோகத்திலே யிரண்டர்த்
த்தையபியாரம்பண்ணமாட்டாமையாலே யிவ்வதிகாரிக்கவா

தாரணமானவுபாயாத்யவஸாய மிவ்விடத்திலே ஶாஸ்த்ரமாய் ஸர்வாதிகாரிஸாதாரணமான ஶரண்யவரண மாத்ரமாகக்கடவது. * * * * *

அறிவித்தனரன்ப ரையம்பறையுமுபாயமில்லாத்
துறவித்துனியிற் றுணையாம் பரனை வரிக்கும் வகை
உறவித்தனையின்றி யொத்தாரென நின்றவும்பரை நாம்
பிறவித்துயர் செகுவீரென் றிரக்கும் பிழை யறவே. கஅ

ப்ராப்த: பக்ஷாந்தரேஷு ப்ரதிஹதிஸமயஸ்வாஸ்தநைரபேக்ஷ்யயோக ஸ்வாத்மாத்மீயோபாயாப்ரதிநிதிஶரணாயதைகநைரபேக்ஷ்யா தநைகநஸ்வாதந்த்ர்யம் நிஜஸஹவிஷயெநைந தத்ஸ்வாம்யெதஸ்த தத்ஸம்ஜ்ஞாநப்ரயுக்தாக்ஷிதஸ்வபரிகரோ தாதநீயாதிபாத:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
பரிகரவிபாகாதிகார ஏகாதஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

ஸம்ஸேஷ்டு த்யாஸ்யே ஸ்வத இதரதோ வா ஸ்வஜநதா
ஹ்ருந்ந்யாஸம் யதார்ஹம் விததமதிவத்ஸ்ரு ப்ரபதநம் |
இத: ப்ராதஸ்த்யாத் ப்ரதிபநபெக்ஷண ஸஹிதா
ஸமேத்யாந்யாஸாவஸ்யம் ஸ்வஸ்தி மதிவிஶேஷம் ததிஷ்ட:||

ஶாஸ்த்ரதக்ஷனானவதிகாரிக்கிவ்வுபாயத்திலநுஷ்டேயமாவது; ஆபரணத்தையுடையவனுக்கு அவன் தானே ரக்ஷித்துக்கொண்டு பூணக்கொடுக்குமாப்போலே யதாவஸ்திதமான வாத்மநிக்ஷேபம். அதாவது; ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களாலே ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வஶேஷியாய்த்தோற்றின ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற ஆத்மாத்மீயரக்ஷணவ்யாபாரத்திலும் ஆத்மாத்மீயரக்ஷணபலத்திலும் ஸ்வாதீநமாகவும் ஸ்வார்த்தமாகவும் தனக்கந்வயமில்லாதபடி பரந்யாஸப்ரதானமான வத்யவஸாயத்து

விஶிஷ்ட ஶேஷத்வாநுஸந்தாநவிஶேஷம். “ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷி
பேத்” என்று சோதிதமான இவ்வநுஸந்தாநவிஶேஷத்தைய
நுஷ்டிக்கும்படி; ஶேஷியாய் ஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரன் தன்ப்ரயோ
ஜநமாகவே தானே ரக்ஷிக்கும்படிக்கீடாக அநந்யார்ஹாநந்யா
தீந ஶேஷபூதனாய் அத்யந்தபரதந்த்ரனான நான் “ஆத்ம
வியாயம் ந ஹி” என்கிறபடியே எனக்குரியேனல்லேன், ஒன்
றை நிரபாயிகமாக என்னதென்றவுமுரியேனல்லேன், “ஸ்வ
யம்ப்ரயோஜநத்வேந ஸ்வதந்த்ரஸ்ய தேஹிநஸ்ஸ்வரக்ஷணேப்ய
ஶக்தஸ்ய கோஹேதோ: பரரக்ஷணே” என்கிறபடியே, என்னை
யுமென்னதென்று பேர்பெற்றவற்றையும் நானே ஸ்வதந்த்ரனாயும்
ப்ரயோஜநபாகியாயும் ரக்ஷித்துக்கொள்ள ப்ராப்தனுமல்லேன்,
“ஆத்மா ராஜ்யம் தநஞ்சைவ களத்ரம் வாஹநாநி ச | ஏதத்பக
வதே ஸர்வமிதி தத்ப்ரேக்ஷிதம் ஸதா” என்று விவேகிகளநு
ஸந்தித்த க்ரமத்திலே என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களு மவனதே,
“ஆத்மாத்மீயபரந்யாஸோ ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே” என்கை
யால் இவற்றினுடையரக்ஷணபரமும், “நஹி பாலநஸாமர்த்ய
ம்ருதே ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம்” என்கிறபடியே ஸர்வரக்ஷகனான
அவனதே, “தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய பலே ஸ்வாம்யவியுக்ததா
கேஶவார்ப்பணபர்யந்தா ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே” என்கிற
படியே ரக்ஷணபலமும் ப்ரதாநபலியான அவனதே யென்று
பாவிக்கை. ||*|| ஶேஷஶேஷித்வஸம்பந்தம் ஸ்வரூபோபாதிஸம்ப
வம் | அகிஞ்சநே பராந்யாஸஸ்ய யோக்யதயாஸ்பதம்|| அதஸ்ஸ்வரக்ஷா
பராந்யாஸஸர்வஸ்வபோக்த்ருதாம் | ஸ்வாமிநேவ நிக்ஷேப்யா
மிகோக்ஷகாங்க்ஷிணாம் ||*|| ஸாத்த்விகத்யாகமுடையனாய் ப்ரபத்தி
பண்ணுகிற ஜீவன் பலியாயிருக்க ஈஶ்வரனிங்கு ப்ரதாநபலி
யானபடியெங்ஙனேயென்னில்; அவித்தின் பரிணாமங்கள் போ
லே இத்துக்குத்தான் கொடுத்த போகோபகரணங்களும் ஸர்வ
ஶேஷியான தனக்குகப்பாயிருக்கையாலே ஈஶ்வரன் ப்ரதா
நபலியாகிறான். அசேதநமான குழமணனையழித்துப்பண்ணியுப
கரணம்பூட்டியு மழகுகண்டுகக்கிறதோடு சேதநமான கிளி
யைப்பஞ்ஜரத்தில் வைத்துப்பால்கொடுத்தும் வேண்டினபடி பற

கவிட்டும் அதினுகப்பு கண்டுகெக்கிறதோடு வாசியில்லையிறே நிர
வெக்ஷரான ரஸிகர்க்கு. ஆனபின்பு இங்கு, ||*|| ஸ்வநிஷ்டாரக்ஷ
வயஹேதுரக்ஷகெகௌஸாதநமாவநம் | தத்ரூரக்ஷாவஷுஸ்வாத்மம் ர
க்ஷத்வஸ்ய ஹ ஸமர்பணம் ||*|| ஸ்ரோத்ரத்தில் "வவாராத்ஷா
யொவி கொவி வா ஶரணெதாஸாநி யதா தயாவியஃ | தவம்
தவ வாக்ஷவஷ்யொராஹஜெஷ்டுவ உயா ஸமவி்தஃ" என்கிறது
க்குத்தாத்பர்யமென்னென்னில்; உனை யிட்டிருக்கிற ராஜாவின்
கிழிச்சீரை யொரு ஹெதுவாலே தன்கையிலேயிருந்தால் ராஜா
க்கொள்ளுமென்று உள்ளிருக்கிற மாணிக்கத்தின் ஸ்வரூப
ஸ்வபாவங்களை விஶதமாக வறியாதே கிழிச்சீரையோடே மீளக்
கொடுக்குமாப்போலே தேஹாத்ம திரிக்தாத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபா
வஸ்யிதிகளை விஶதமாக விவெகிக்க வறியாதாருமுள்ள வறிவைக்
கொண்டாத்மஸமர்பணம் பண்ணினால் அவ்வளவாலு மநாதிகா
லும் பண்ணினவாத்மாபஹாரவளயத்தாலுண்டான ஸஶவநிக்ர
ஹம் ஶமிக்குமென்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்திலே திருவுள்ளம். இதுக்கு
மேல் "ஐஐ நாய யஷ்தி" என்கிற ஶ்லோகத்தில் இஸ்ஸமர்பண
த்தைப்பற்ற வநுஶயம் பண்ணிற்றும் ஸ்வரூபயாதிவிவெகமன்
றிக்கே ஸமர்பிக்கப்புக்காலும் தன்னுடைய த்ரவ்யத்தை ராஜா
வுக்குவஹாரமாகக்கொடுப்பாரைப்போலே யென்னதென்கிறவ
பிமாநத்தோடே ஸமர்பிக்கில் ஆத்மாபஹாரவளய மடியற்ற
தாகாதென்கைக்காகவத்தனை. அல்லது ஶாஸ்த்ரவொதிதமாய்த்தா
மநுஷ்டித்த ஸமர்பணத்தை வநர்த்தகரமாக்கினபடியன்று. ஆக
இரண்டு ஶ்லோகத்தாலும் யதாவஸ்தித ஸ்வரூபவாதிவிவெகமில்லை
யாகிலும் "நஐ" என்று ஸ்வஸம்பந்தமறுக்கையே "வஹமவித
வெவாஸ்தி ஹிஸர:" என்னும்படி ஸர்வஸமர்பணவயாதமான
ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தில் ஸாரமென்றதாயிற்று. இப்படி ஶேஷஸாத
ஸாதநவிஶிஷ்டமான ஸ்வரக்ஷாபஹரஸமர்பணம் உபயத்தி லுபாய
வரமான வவெவணத்தில் உஹவிஸ்வாஸவூர்வக ஶாஸ்த்ர
ஸ்வரண ஶஷமான ஶரணஶப்தாவஸ்ஷ்ட க்ரியாவத்திலே
சேர்த்தநுஸந்திக்கப்படுவதும். இப்படி யிவையாறும் இம்மந்த்
திலே விஶேஷணையில் தனித்தனியேயநுஸந்தித்தாலும் வாக்ய

ஸம்ப்ரதிபத்திமையில் அல்லாத வாக்யங்கள் போலே ஸாத்யமான ப்ரயோஜநம் ஸாதநாந்தரஸாபேக்ஷமாம். ஆகையால் ப்ரபந்நம் ஸாத்ய ப்ரயோஜநாநுஷ்டாநம் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாயிற்று. அநந்யஸாத்யஸாத்யமான ப்ரயோஜநத்துடைய ப்ரயோஜநமான ப்ராணமோக்ஷம் க்ஷணகாலமாகிறாப்போலே இவ்வர்த்தாந்தரோபதேசமிருக்கும்படியென்றருளிச்செய்தார். இப் ப்ரபத்தியே [illegible] ப்ரயோஜநமாக வந்த ஸ்வயமென்னுமிடத்தை "[illegible]" என்று ஸாத்விகதந்த்ரத்திலே ஸ்ரீமந்நாராயணன் தானே தெளியவருளிச்செய்தான். இதில் ஸாதநாநுஷ்டாநமாயற்றது [illegible] ப்ரபத்தியாலே [illegible] பண்ணுகை. இக்கர்த்தவ்யத்துக்கு நிபந்தநம்; தன் கர்த்தவ்யமும் அவனடியாக வந்ததென்று தனக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமான [illegible] யறிகை. [illegible] த்துக்கும் [illegible] த்துக்கும் நிபந்தநம்; [illegible] களுடைய [illegible] ஸம்பந்தஜ்ஞாநம். [illegible] த்துக்கு நிபந்தநம்; [illegible] ஸாதநமான இவனுடைய அநுஷ்டாநம் [illegible] த்துக்கு [illegible] காரணமாகையும் [illegible] மாகையாலே [illegible] யமல்லாமையும். [illegible] ஸாதநமாகிறது; [illegible] த்தாலே காரணகெளரவ [illegible] துடங்கி [illegible] த்துக்குமதிகாரணமான தானே [illegible] விசேஷவிசிஷ்டனாய்க் கொண்டு [illegible] காரணமாகையாலும் உபாயாந்தரங்களுக்கவ்வோவுபாய ஸ்தாநத்திலே நிவேசிக்கையாலும். இங்ஙனிருக்கைக்கடி [illegible] மான [illegible] த்தாலே [illegible] மான [illegible] மாகையால் இவ்வம்சம் [illegible] களால் அழிப்பிக்க வொண்ணாது. இவ்வுபாய

நிக்ஷேபத்துக்கு நடாதூரம்மாளருளிச்செய்யுஞ்சுருக்கு; "அநாதிகாலம் தேவரீருக்கநிஷ்டாசரணம் பண்ணுகையாலே ஸம்ஸரித்துப்போந்தேன், இன்றுமுதலாநுகூல்யனாய் வர்த்திக்கக்கடவேன், ப்ராதிகூல்யாசரணம் பண்ணக்கடவேனல்லேன், தேவரீரைப் பெறுகைக்கென்கையிலொரு கைம்முதலில்லை, தேவரீரையேயுபாயமாக அறுதியிட்டேன், தேவரீரே யுபாயமாகவேணும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியிலாதல் இஷ்டப்ராப்தியிலாதலெனக்கினி பரமுண்டோ" வென்று, இவ்விடத்திலாநுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் உபாய பரிகரமாய் ஸங்க்ருத்தாயிருக்கும். மேலிவன் கோலினவாநுகூல்ய வ்ருத்த்யாதிகளோடே போருகிறவிடமும் உபாயபலமாய் யாவத்தேஹபாவியாயிருக்கும். இவற்றில் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் அம்மாளருளிச்செய்தபடியே ஆநுகூல்யஸங்கல்பம்போலே ஸங்கல்பமானாலும் ஸங்கல்ப்யமென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டம். "அபாயேப்யோ நிவ்ருத்தோஸ்மி" என்கிறபடியே அபிஸந்திவிராமமாதல் ப்ராதிகூல்யஸர்வநிவ்ருத்தியாதலானாலும் அதில் ப்ரயத்நக்ஷணமஸுமாய் மேலுள்ளது பலமாகக்கடவது. இப்படி விஶ்வாஸத்திலும்பார்ப்பது.॥*॥ ப்ரவ்ருத்திரநுகூலேஷு நிவ்ருத்திஶ்சாந்யதஸ்ஸதா। ப்ராரப்தஸ்யாநுவ்ருத்தாவ் ப்ராக்ஸங்கல்போ வ்யவஸ்தித:॥*॥ ஆகையாலிருந்தநாளில் நிரபராதகைங்கர்யத்தையும் ப்ராரப்த ஶரீராநந்தரம் மோக்ஷத்தையுஞ்சேர பலமாகக்கோலி ப்ரபத்தி பண்ணுவார்கள் நிபுணர். * * * *

அறவே பரமென் றடைக்கலம் வைத்தன ரன்று நம்மைப்
பெறவே கருதிப் பெருந்தகவுற்ற பிரானடிக்கீழ்
உறவே யிவனுயிர் காக்கின்ற வோருயிருண்மையை நீ
மறவே லென நம்மறைமுடிசூடிய மன்னவரே. (கக)

யாத்ருச்சிகஸாமயிகப்ரஸங்காத் ப்ரஸஜ்யதே
தத்த்வாநாம் த்ரிதயே யதாஸ்வம் விவிய வ்யவஹாரஸஞ்ஜ்ஞிநி।
ஸேதுஸ்ஸம்த்ரிஷு கத்ருஹாவ உபயோஸ்ஸ்தாயீ நதேகத்ர தத்
ஸாத்விஸ்ஸ்வீக்ருதயத்ப்ரயத்நஸஹிதஸ்ஸ்வயம் நிர்பரா:॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே

ஸாத்யோபாயஶோதநாதிகாரோ த்வாவிம்ஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸம்பந்ந ஸர்வஸுஹ்ருதி ஜநஸார்வபௌமே ஸ்வீக்ருதபாரே
யத்ஸர்வம் க்ருத்யம் ந தந்நிஹ யதஸ்தி ச ந:|
நியுக்தஸக்தஸ்திநிராவயிமாநதஜம்யய:
க்ருதார்த்தீக்ருத்ய ஸ்வம் க்ருபணமவதி தேஶிகமயந்ந:||

இவ்வுபாயவிஶேஷநிஷ்டன் ப்ரபத்திக்கநந்தரகாலந்தொடங்கி தானிதுக்குக் கோலின பலத்தைப்பற்ற தனக்கு கர்த்தவ்யாம்ஶத்திலந்வயமில்லாமையாலும் கர்த்தவ்யாம்ஶம் ஸக்ருதநுஷ்டாநத்தாலே க்ருதமாகையாலும் ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸத்யஸங்கல்பனான ஸர்வப்ரபுவின் "மா ஶுச:" என்றருளிச்செய்கையாலும் தனக்குப்பிறந்த ஸம்ஸாரவேதநையைப் பார்த்து நிர்ப்பரனாய், "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிறபடியே விஶேஷோபாயத்வேந ஸ்வீக்ருதனான ஸர்வேஶ்வரன், "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று அபயப்ரதாந ஸங்கல்பத்தைப் பண்ணுகையாலே இப்படி விஶ்வஸநீயனுமாய் ஸமர்த்தனுமாயுபாயபூதனுமான ஈஶ்வரனைப்பார்த்து பலஸித்தியில் நிஸ்ஸம்ஶயனுமாய், நிர்ப்பயனுமாய், கடையறவிட்ட அந்யபுருஷார்த்தங்களையும் காம்பறவிட்ட உபாயாந்தரங்களையும் அகிஞ்சநனயத்நமாக மஹாநிதியைப் பெறுமாப்போலே தான் பெறப்புகுகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும்பார்த்து ஹ்ருஷ்டமநாவாய், "தேவஸ்வஸ்தாந்த்ராணாம் விதுஷாம் நக்ஷத்ரா நாயகாணீவ ராஜநு | ஸர்வாத்மநாய ஶ்ரேணம் ஶரண்யம் நாராயணம் லோககுரும் ப்ரபந்ந:" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே ப்ரஜாவதி யஶஸ்வதி யென்றாற்போலே பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஸஜாதீயரான க்ஷேத்ரஜ்ஞரைப்பற்ற வேறோராவஸரங்களிலே கைக்கூலிபோலே சிலவுபாயங்களடியாக வெழுதாமறையிலே யேறிட்டுக்கிடக்கிற வடிமை தீட்டும் முதல்பாளாதே பொலிசையிட்டுப்போருகிற தனிசு தீட்டுங்கிழித்தவனாகையாலே ஸஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்யநைமித்திகங்களிலவர்கள் பேர் சொல்லும் போது "யே யஜந்தி பித்ரூந்தேவாந் ப்ராஹ்மணாந்ஸஹுதாஶநாந் | ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணு

"தேவ யஜந்தி" இத்யாதிகளில் ஶ்ருதிகளறுதியிட்டபடியே ரா-
ஜஸேவகர் ராஜாவுக்குச் சட்டைமேலே மாலையுமாபரணத்
தையுமிட்டாலுஞ் சட்டையில் துவக்கற்று ராஜாவின் ஶ்ரீதேஹமே
ப்ரயோஜநமாகத் தெளிந்திருக்குமாப் போலவும், யஜ்ஞாஹ்ருதஸார
ந்யாயாதிகளிலும் ஶ்ரீஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யத்திலும் "ஸாக்ஷாத்வ்ருத்தி
விரோதிதோஷோஜ்ஜிதா:" என்கிற ஸூக்தத்திலுஞ் சொல்லுகிற
படியே தேவர்கள் வித்ருக்கனென்கிற சட்டைகளோடு துவக்கற
அவ்வோ ஸம்ஸ்தாநங்களவயவஸ்த்தி வைலக்ஷண்யங்களாலே யீஶ்வரன் பக்க
லிலே நாராயணாதி ஸம்ஸ்தாநங்கள்போலே நிற்கிற நிலையையுங்கண்டு
அவற்றினுடைய வ்யுத்தாரணாதிகளில் ஶ்வேதத்வீப வாஸிகளான
ஸாத்யாதிகளுக்குப்போலே தன் ஸ்வரூபஸ்தைர்யங் குலையாதே
நிற்கிறபடியை நிரூபித்து தன் ஸ்வாநுரூப நித்ய குணாதி
யிகாரத்துக்கநுரூபமாக வடிமைகொள்ள ஸங்கல்பித்திருக்கிற
ஸாக்ஷாத்தான ஶேஷியினுடைய ஸாக்ஷாத்வேதாஜ்ஞாநுஜ்ஞாவ
ர்த்தநரூப கைங்கர்யஸம்பத்தாலே ப்ரத்யக்ஷவிதித ஸ்வரூ
பாநுரூபோசிதப்ராயரான ஸூரிகளைப்போலே கிஞ்சித்காரனாய்க்கொ
ண்டு ஸுக்ருதார்த்தனாய் உபாயபலஸித்தியாலே க்ருதக்ருத்யனெ
ன்றும் ஸம்பூர்ணாஸ்ய ஸித்தியாலே க்ருதார்த்தனென்றும்
ஶாஸ்த்ரங்களாலும் தத்வஜ்ஞராலும் கொண்டாடப் பட்டிருக்கும்.
இவனுடைய இந்த க்ருதக்ருத்யாநுஸந்தாநத்தை "ஸுதஸ்ஸ
த்வ ஶக்தேதா ஜ்ஞாநதஸ்ப்ராப்திஷ்டா நிஸ்ஸம்ஶய ஸ்ஸர்வ
தாஸ்வ" என்று ஶரணாகதிதீபிகையிலே நிகமித்தருளினார். இது
க்குக்கருத்து; அநாதிகாலமாஜ்ஞாதிலங்கநமடியாகவுண்டான ஸம
வந்நிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸரித்துப்போந்த நமக்கு அவஸரப்ரதீ
க்ஷையான ஸம்வக்ஷ்க்ருபையடியாகவுண்டான ஸதாசார்யகடா
க்ஷவிஷயீகாரத்தாலே வந்த அயோக்யாநுஸந்தாநத்தாலே
ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் பிறந்தபின்பு ஶரண்யரவ ஸாதநங்களிலிது
க்குமேலொன்றில்லாமையாலே நிக்ரஹஹேதுக்களை யெல்லாம்
க்ஷமித்துத் தீர்ந்த வடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல
ஸர்வஶேஷியான ஶ்ரியப்பதி தன்பேறாகத்தானே ரக்ஷிக்குமெ
ன்று தேறி நிர்ப்பரனாயிருக்கை. இது "ஶாஸ்த்ரஸாரஸ:" என்கி

ற ஶரணாக்ருத்திலுந்தீர்ந்த பொருள். இவனுக்கு ப்ரபத்திக்கு முன்புற்ற ஶோகமதிகாரத்திலே சேருகையாலே முன்பு ஶோகித்திலனாகி லதிகாரியல்லாமையாலே "காரணாபாவாத் கார்யாபாவ:" என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாயநிஷ்டியுண்டாகாது. உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினுகத்தன்னை நினைத்திருந்த பின்பு ஶரணாகதியிலே நெகிழ்ச்சியுடையனாய் ஶோகித்தானாகில் "கார்யாபாவாத் காரணாபாவ:" என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ரபன்னனல்லாமையாலே ஸமுபாயப்ரதிபத்தி ஸாபேக்ஷமாய்க்கொண்டு விளம்பிக்குமென்றறியலாம். முன்பு ஸஶோகனாய் பின்பு "மா ஶுச:" என்று ப்ரதிஷேதிக்கிறபடியே வீதஶோகனானவன் க்ருதக்ருத்யனென்றறியலாம். *

மன்னவர்விண்ணவர்வானோரிறையொன்றும்வான்கருத்தோர்
அன்னவர் வேள்வி யனைத்து முடித்தன ரன்புடையார்க்
கென்ன வரந்தர வென்று நம்மத்திகிரித்திருமால்
முன்னம் வருந்தி யடைக்கலங்கொண்ட நம்முக்கியரே. (உ௰)

ஸம்பத்தி ஸாபராதம் ஸர்வம் ஸாநுபந்தம் க்ருத்வா
பரிக்ஷிதவ் ப்ரபத்யே க்ருத்யம் ப்ரஹ்மக்ருத்யவஶ:।
ஸம்பத்தி ப்ரபந்நத்வாத் ப்ரபந்நம் க்ருத்ய நியதக்ஷமா
பரிஹ விஶேஷ ராஜாஜ்ஞாவேத் பக்தோதய ரஹஸ்யே॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே க்ருதக்ருத்யாதிகாரஸ்த்ரயோதஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்வரூபோபாயார்த்தேஷ்வவிஷயநிவிஷ்டஸ்ய ரமதே
ஸ்திதிஸ்தாஸிந்தூநாம் ஸஹ ஸமயமத்ரோத்பவநதா:।
வ்யதிரே யஸ்யாத்ம ப்ரபவதி விநீதஸ்ஸமயிதாம்
மஹீயாநுத்ருஷ்டேர்யாநு மமநமஹா தஸ்ய ஸித்தி நிவஹாநு॥

இப்படி தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று தானறியும்படியெங்ஙனேயென்னில்; பரராலே பரிபவாதிகளுண்டாம்போது தன் தேஹாதிகளைப்பற்ற பரிபாவகர் சொல்லுகிற குற்றங்கள்

தன் ஸ்வரூபத்தில் தட்டாதபடி கண்டு விஷாதாதிகளற்றிருக்கை யும், “ஶரீராநுபந்தி யத்பாபம் ஶரணாகதிர் ஹந்தி” என்கிறப டியே பரிஹாராதிகளாலே தன்பாபத்தை வாங்கிக்கொள்ளுகிற மதிகேடரைப்பற்ற “பஹவோ ரோகிணஸ் ஸந்தி தேஹிநாம் த்ரிவிதா நி வேதநா: | ஸாத்யாஸ்ஸாத்யாஸ் ததோந்யே து தாநஹந்தி ஸந்நி ஷிணா, க்ருதஜ்ஞ பாபமவஶ்யம் போக்தவ்யம் | ஸர்வதா ப்ரமாதம் நபாகாரிபுவ்ருஷ்டிநம்” என்கிறபடியே கரைபுரண் ட க்ருபையும், “அநயோர்த்துகாரண:” என்கிற ஶ்லோகத்தாலும் “வாடினேன் வாடி” முதலான வாழ்வார்கள் பாசுரங்களாலும் தனக்கநுபவரூபமாக ப்ராரப்தித்த தோஷங்களை பரிஹாரா திகளாலே மறவாதபடி பண்ணினார்களென்கிற வுபகாரஸ்ம்ருதி யும், க்ருதக்களுக்கெல்லாம் ஸர்வாநுபவமுயான ஶரவஸ்த்ர ஸந்த்தைத்தையும் கேசவஜரெல்லாரும் க்ருதஜஸ்ராய் நிற்கிற நிலையையும்பார்த்து நமக்கும் நம்மளவில் பரிஹாராதிகள் பண்ணு கிற வேதநருக்குமுள்ள க்ருதஜ்ஞாநுபவணமாக வின்புறு மிவ்விளை யாட்டுடையனை ஸங்கல்ப ஶேஷியாலே வேர்ரிதராயவர்கள் பரிஹாராதிகள் பண்ணுகிறார்களென்று அவர்கள் பக்கல் நிவிர்த் காரமித்தைதையும், ப்ராரப்தபாவவிஶேஷஞ்சிகையறுகிறதென் கிற ஸந்தோஷமும் நடையாடிற்றாகில் ப்ரயோஜநங்களிலே ஶாஸ்த்ரமானபடியே அவிரோதக்ஷணத்தையும், ஸர்வஜ்ஞதா நாகத்வாதிகளுக்கு யோக்யமான ஜ்ஞாநத்தையும், ஸர்வதோ தாமமான வாகிஞ்சந்யத்தையும், ஸதஸ்ஸர்வஸங்கல்ப க்ருதாநா ரத்ஸபமுப ரஞ்ஜனை ஸ்வதந்த்ர ஶேஷிக்கிஷ்ட விநியோகார்ஹ மாம்படியநந்யார்ஹஶேஷத்வாரஸ்தந்த்ரங்களையும், “யஶிதம் ஶேதேவஸ” இத்யாதிகளிற்படியே பராயீநத்வமியையுமு டைய தன்ஸ்வரூபத்திலே நிஷ்டையுண்டென்றறியலாம். ஸர்வே ஶ்வரனையொழியத்தானும்பிறரும் தனக்குத்தஞ்சமன்றென்கிறவு ஜியும் ஶத்ருத்வபய்யமான ஸயமேதாக்களைக் கண்டாலும் “ப்ராயேணாக்ருதக்ருத்யத்வாந்ருபே க்ருதாராஜிதே ஜநா:| க்ருத க்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ஶத்ரூம் வியதிவாதியம்” என்கிறபடி யே இச்ஶரீராநந்தரம் என்படப்புகுகிறோமென்கிற கரைதலற்ற

ஸித்தாஸக்தியாலே வ்யக்தனாயிருக்கையும், "மஜ்ஜந்தம் வாரிதௌ ஸம்ஹ வா வ்யாஸம் வாஸவம் வாநரா | நாஹாரயதிஸம்த்ராஸம் ஸாஹஸ்ர ராகவம் வம்ஸிதா" என்றும் ஸுக்ரீவராஜ்ய ராகவம் தவஸ்யாநந்தரம் நகர் கிம் ஸ்வர்க்க ஸுக்ரீவ ஸஹ ஸஹஸ்ர ஹஸ்தெஜஸா" என்றும் "ஸங்கேதம் ஸங்கரம் க்ருபா ஸமரம் ஸமாதாநம் | ராமமேவ ஸாக்ஷாத் ஸமர்த்தஸ்ய ஸுஸ்ரும் ஸமேத" என்றும் பிராட்டி நடத்திக்காட்டின ரக்ஷகாவஸ்தையைத் தானுள்ள தேற்றமும், தான் ஸமர்ப்பணம் பண்ணின விஷயத்தில் ஸ்வத்வமற்றிருக்கையும், அதில நிஷ்டி நிவ்ருத்தியு மிஷ்டப்ராப்தியு மவன்கையதே யென்றிருக்கையு முண்டாயிற்றாகில் தானிருக்கிற ஸகலஹ்ருத்துக்கும் ஸாதனமாக வற்றாய் ப்ரயோகத்தில் ஸம்வஸத்திலே விஹிதமாய் உபயத்தில் ஸம்பவண்ணத்தில ஸித்தமாய் திருமந்த்ரத்தில் உபாஸத்திலும் விவக்ஷிதமான வுபாயத்திலே தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்றறியலாம். "உத்தரதிஷ்டிதா நாஸாநாம் ஸிதஸ்ய விஹா ஸுதஸ்வ | யதா தத்வா நாஸ ஸித்ஸ்ய விஷ்ணுதி, ஸ்வேஷ்டநாதேவீநம் ஸ்ரீ: ஸுஹ்ருத்வதிஷ்டி | ஸர்வ ஸர்வாநந்தஸ்ய நராம ந ப்ராஸ்ய ஸ்ஷ்டி" என்கிறபடியே ப்ரபந்நவிஶேஷமானமாக விஸ்வாஸம் செய்யும் ஶாஸ்த்ராதிகளில் கரைதலற்று தான் கரைந்தாலும் "உத்தரதவி ஸாகாஸம் விஸ்வேஷு ரக்ஷாதவம் | ஸர்வேஷு ஸீம் க்ருஷ்ணம் நாத்த்வேஷ்டிதே, யஶஸ்வீ புருஷோத்தமே ஜோகே ஸவந்துஷ்டி வேஷ்டிதம் | ஸநேத்ர ஸ்ம்ருதி ஸத்தம் விதயாஸ்ஸம்" என்கிறபடியே ஶாஸ்த்ரானின்னேவின்படியல்லதொன்றும் நடவாதென்று வ்யவஸாயம் பண்ணி "ஸர்வபூதானாம் ப்ராணாவஹ ஸஹவேஷ்டியாஸ | வ யதேந ஸ்யேஷ்டதம் ஸுஷ்ட ஜநம் தீஷ்தி, நாஹாரம் விஸ்யேஷு ராஜ்ஞோ யதேவாநந்தவிஷயேஷ | ஸுஹ்ருத்ஸ்வாஹி தநஷ்ட்ராணாம் ஜந்மநா ஸஹ ஜாயதே" என்று வராஹபுராணாதிகளிலும், "ந ஸந்தி வதிதம் யத்ரேவ ஹோமம் யஷ்டவ்யா | வ்ருத்ரவதேந வரேவ்ய நந்நாஸ் ஸுவ ஸம்" என்றஜமரோவாக்யத்திலுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஶாஸ்த்ர விரோதமல்லாத விஷயங்கள் தானொருவிரகு செய்யாதிரு

க்க ஸமயவிஶ்லேஷத்தாலே தானே வரக்கண்டு ப்ராரப்தகர்ம
மான தனிசு தீருகிறதென்று விலக்காதே யதாஸஹிக்கையும்,
இப்படி கர்மவிசேஷாதீநமாக வருகிற ப்ராமாதிகாபராதாபா
ஸங்களில் "தயோரேகதரோ ராஶிர்யுஜ்யதே நாத்ர ஸம்ஶய: |
ந ஸௌக்யம் ப்ராப்ய ஸம்ஹ்ருஷ்யேந் ந து:க்கம் ப்ராப்ய ஸம்ஜ்வ
ரேத்" என்றும், "உளதென்றிறுமாவார்" என்றுஞ்சொல்லுகிற
படியே ஹர்ஷஶோகங்களற்று ஸ்வரூபாநுரூபமான பரத
ப்ராப்த்யௌசித்யத்திலே ருசியும், ஶாஸ்த்ரத்திலும் ஸ்ரீவை
குண்டஸ்தவாதிகளிலும் "கதா கதா" என்று வாய்புலற்றப்பண்ணு
கிற ப்ராப்தியில் த்வரையும் நடையாடிற்றாகில் திருமந்த்ரத்தில்
நாராயணபதத்தில் சதுர்த்தியாலும், த்வயத்தில் சதுர்த்தீ
நமஸ்ஸுக்களாலும், சரமஶ்லோகத்தில் "அஹம் த்வா ஸர்வபாபே
ப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற வாக்யத்தாலும் கடலைக்கையிட்
டுக்காட்டுமாப்போலே காட்டப்பட்ட பரிபூர்ணமான பரம
புருஷார்த்தத்திலே நிஷ்டையுண்டென்றறியலாம். | இப்படிய
வ்வோவுடையாளங்களாலே "அஹமஸ்மா ந தேவோஸ்மி விஷ்ணோ
ஶேஷோஸ்மி ஸர்வதா | ததைவ ஶரணம் ப்ராப்த ஸத்கைங்கர்ய
மிஹேஷ்யா" என்கிறபடியே உசிதஸம்வாதாதிகளைக்கொண்டு ஸ்வ
பாவ ப்ரகாஶங்களில் தன்னுடைய நிஷ்டையையுண
ர்ந்து போருமிவ்வதிகாரிக்கு "நைஷா பஶ்யதி ராக்ஷஸ்யோ
நேமாந் புஷ்பபலத்ருமாந் | ஏகஸ்தஹ்ருதயா நூநம் ராமமே
வாநுபஶ்யதி" என்கிறபடியே விரோதியோடே கூடியிருக்கிற
தனக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக ஸம்பாவிதமான பஹுவிதவ்யாபாராதிவ்ரு
த்திகளான வேதேனுமொரு ஸித்திஹேதுக்களிலும் ஸ்வரூப
ப்ராப்த்யௌசித்யவ்ருத்திகளான வேதேனுமொரு ப்ரீதிஹே
துக்களிலுங்கண்ணோட்டமுண்டாகாது. யத்ருச்சயா உண்டா
னாலுமவற்றால் ஸித்தியும் ப்ரீதியுமுண்டாகாது. * *

முக்கியமந்திரங் காட்டிய மூன்றினிலையுடையார்
தக்கவையன்றித் தகாதவை யொன்றுந் தமக்கிசையார்
இக்கருமங்க ளெமக்குள வென்னு மிலக்கணத்தால்
மிக்க வுணர்த்தியர் மேதினிமேவிய விண்ணவரே. (உக)

ஸாபேக்ஷாயஸ்திதஸ்த்ரிதஶ ஸோமஹோஷாதுரோதே காமாந் ஸந்தீர்த்யதி யதீந் கேரஞ்சஸ் ஸ்வாஸ்யத்நாத: |
தஸ்மாத்ஸ்யாத் ஸ்வக்ருதிவிஷயே ஸ்வாத்மநிஷ்டாம் ஸ்வநிஷ்டாம் ஶேஷாம் க்ருத்வா ஶிரஸி க்ருதிந ஶ்ரேஷ்டபாதாரவிந்தே: ||

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரஸ்சதுர்தஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸந்தோஷார்த்தம் விம்ருஶதி ஶ்ரீஹ: ஸம்ப்ரஸந்நாத்மவ்ருத்தம்
நித்யம் பஶ்யந் நியதிவஶத: ஸாத்யஸாத்யாநுசாரீ |
ஶ்ரீகாந்தஸ்ய ப்ரஸவஸசிவாம் வ்ருத்திமாதேஹபாதாத்
த்ருஷ்டாத்ருஷ்டஸ்வஸமயவிஹதௌ த்ருஷ்டத்ருஷ்டி: ப்ரபந்ந: ||

இப்படி க்ருதக்ருத்யனாய் ஸ்வநிஷ்டையைத்தெளிந்து ஶரீரத்தோடிருந்தகாலம் பழந்திருவிடையாட்டத்திலே சிறுதிடத்தை யடைத்துக்கொண்டிருப்பாரைப்போலே ஒருபடி துவக்கற்றொரு படி துவக்குண்டிருக்கிறவிவ்வதிகாரிக்கு, ஶேஷருடைய மோக்ஷயத்வரம்வரைபோலே ஸாத்யஸமோகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாய், ஶாஸ்த்ரவிஹிதகாம்யவிஶேஷவிஷயமாய், உத்தரமோக்ஷயத்துக்கவஸரமானகாலமாகவிவே மோக்ஷத்தைக்கட்டவேண்டும்படி சங்கிலித்துவக்காய், ஸ்வாபிஸம்ப்ரீதிக்குக்காரணமுமாய், காய்யமுமாய், "வாசித்தும்கேட்டும் வணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்போ"தென்றும், "சீர்கலந்தசொன்னினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையினாழ்துயரை யென்னினைந்துபோக்குவரிப்போ" தென்றும், ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநா" மென்றும், "பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய் புலன்கொள்வடிவென்மனத்ததாயங்கே மலர்கள் கையயவாய் வழிபட்டோடவருளி" லென்றும், "நாடாதமலர் நாடி" யென்றும், "வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றநிலமகள் பிடிக்கு மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும்பிடிக்க"வென்றார், "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே"

யென்றும், "உனக்கே நாமாட் செய்வோ" மென்றும், "பள்ளி கொள்ளுமிடத்தடி கொட்டிடக்கொள்ளுமாகி"லென்றும், "எண்ணக்கண்டவிரல்க"ளென்றும், "உண்ணுநாள்பசியாவதொன்றில்லையோவாதே நமோ நாரணா வென்றெண்ணுநாளு மிருக்கெசுச் சாமவேதநாண்மலர்கொண்டுன் பாதம்நண்ணுநாளவைதத்துறுமாகிலன்றெனக்கவைபட்டினிநா"ளென்றும், "நாக்குநின்னையல்லாலறியாது நானதஞ்சுவனென்வசமன்"றென்றும், "வாயவனையல்லது வாழ்த்தா,"தென்றும், "தோளவனையல்லால் தொழா"வென்றும், "நயவேன் பிறர்பொருளை"யென்றும், "நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டு"மென்றும், "இருளிரிய, ஊனேறு செல்வத்து, நீணுகஞ்சுற்றி"யென்கிற திருமொழிகளிலும், "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே [illegible] மானவுத்தரக்ருத்யமிருக்கும்படி; | தனிஷைக்கு [illegible]மாகத் தெளியவேண்டும் [illegible]களில் தனக்குத்தெளியாத நிலங்களை நாம் க்ருதக்ருத்யனென்றநாதரித்திராதே [illegible] யுண்டாட்போது தெளிவும் [illegible]மும் வேண்டுகையாலும், "[illegible]" என்கிறபடியே [illegible]களை யபெக்ஷித்தால் குற்றமில்லாமையாலும் தனக்கு [illegible] விஷயத்திலே [illegible] பிறக்கைக்காக "பிதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகிவந்"தென்னும்படி நிற்கிற தெளிவுடைய [illegible]கள்

பக்கலிலே "தஸ்மிந் வ்ருத்திஸ் ஸதா கார்யா ஸாதுவ்ருத்தே ஸ்த்ரியோ நிநயே।
உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்ஶிந:" என்கிறபட்
டோலையிலே தெளியக்கேட்டு, "ஸதாசார்யப்ரஸாதேந தத்ஸம்ஸாரே க்ஷ
ண விமுக்தஸ்ஸந்தாபஹ: ஸம்ஸ்ராவணத்தையும்"
என்கிறபடியே ஸமாதாநம், "யஸ்யாநுஷ்ட்டாநஜ்ஞா
நாதிஸ்ஸம்பந்தேந வ்ருத்திஸ்தாத்ருஶீ ப்ரதிஷ்டாவதாமஸ்யை ஶேஷத்வே
ஸங்கிர்த்திதே:" என்கிறபடியே இவ்வர்த்தங்களில் நிஷ்டையு
டையவர்களுடனே நெருங்கி வர்த்தித்து அவர்கள் அநுஷ்டாநங்க
ளில் "யாநாஸாநாம் உதாஹாரணம் தஸ்மாத் ஶ்ரேஷ்டாசாரேக்" என்
கிற ந்யாயத்திலே தன் வர்ணாஶ்ரமாதி ஸ்தாநாதிகளுக்கநு
ரூபமான கர்த்தவ்யாம்ஶத்தை நிஷ்கர்ஷித்தநுஷ்டித்து இவ்வ
நுஷ்டாநாதிகளை யுடையோமென்னும் ஸாத்விகதையடியாக வரும்
ஶாஸ்த்ரீய பரிகல்பித நுஸந்தாநங்களாகிற படுகுழிகளை
த்தப்பும்படி தான் முன்னடிபார்த்து நடக்கவும், தனக்கு ஶரண்ய
வ்யவஸாயவிஶேஷமாக நம்மாழ்வார் நாயனார் முதலானோருளிட்
டார்க்குப்போலே ஸாக்ஷாத்காராதிகளாகிற வைஶத்யங்கள்
வந்தாலும் "நன்மைதீமைகளொன்றுமறியேன்" னென்றும் "அறி
வனேலுமிவையெல்லாமென்னாலடைப்பு நீக்கொணா" வென்றும்
நிரூபித்து ஸ்வாபராதவைபரீத்ய வ்யக்தியான தன்னதிகார
த்திலே சொருகின வாகிஞ்சந்யத்தையழியமாறாத "ஜ்ஞாநஶூந்ய
ராய நாராயணனைத் தஞ்சமெனத்துணிந்த" பிறராதிகளையடியொத்திருட
க்கிற "நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன், என்னுன்செய்
கேன், களைவாய் துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலே
ன், புகலொன்றில்லாவடியேன், ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்
னலாலறிகின்றிலேன், கறவைகள்பின்சென்று, குளித்து மூன்ற
னலையோம்பும், குலங்களாயவீரிரண்டில், ஏழையெய்திலன், பற்
றேலொன்றுமிலேன், தருதுயரந்தடாயே" லென்கிற பாட்டுகளி
லும் "நயஶீலஶ்ரிதேஷ்டாநி" என்கிற ஶ்லோகத்திலும் இவர்களருளி
ச்செய்தகார்பண்யத்தின் கவடுகளையெல்லாமவகாஹித்துக்கொ
ண்டு போரவும், இப்படி தனக்கநாதிகாலம் பிறந்த வநர்த்தத்தை
யுமதடியாகவிழந்த வைகுண்டத்தையும் பார்த்து "பொய்நின்ற

ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு" மென்றலற்றப்ப
ண்ணும் நிர்வேதாநுபவத்தாலேயவஸந்நராகாதே, "உயிர
ளிப்பானென்னின்றயோனியுமாய்ப்பிறந்தாயிமையோர் தலைவா"
வென்கிறபடியே யெதிர்சூழல்புக்கு நிற்கிற ஶரண்யனுடைய தா
ய்முலைப்பால்போலே வாத்ஸல்யகர்ப்பமாய் ப்ரியகர்ப்பமான உபதே
ஶத்தாலே தெளிந்த அவதார ரஹஸ்யாதிகளாகிற தீர்த்தங்களை
யவகாஹித்துத்தேறி, "உத்தரே த்வய்யஸி ஸாயாவ்ருத:" என்
றும், "தாராவாராவி ஸந்த்ராஸீ க்ருதஷ்ணா நாலீகம் வா
ரி ஸம்ஸார பதாதிதேவம் ப்ரபத்யே ஶரணம் யதி|| நிர்வ்யாஜம் வி
தி தாஜஸம் ப்ரஹ்மாஸ்வாதாத்தநம்" என்றும், "யத்ப்ரஹ்ம கல்ப
நியுதாநுபவேப்யநாஶ்யம் தத்கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ
க்ஷணார்த்தே | ஏவம் ஸதா ஸகலஜந்மஸ ஸாகரஸ்ய க்ஷாந்த்
யை ஹ்ர தத்ஸம்ஸ்ம்ருதிராஶாத்ருதாஸ" என்றும், "ப்ரஹ்மத்வ
ம் ஜயெ ஸேதா: காயேந்த்ரவிஜாநதா" என்றும், "மாறுமோ
ரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே" யென்றுஞ்சொல்லுகி
ற ந்யாயத்தாலே மதத்துக்கு ஶோகியாதே மதமானவயோக்
தையைக்கண்டகலவும்பாராதே ஸ்வயந்நயோஜ்யமாயநவயி
கமான ஶரண்யஸ்வபாவத்தாலேயிப்போது பிறந்த யோக்யதை
யைக்கண்டு வருகிற நீருக்கணைகோலுங்கணக்கிலேயிவ்வவஸ்
தாநுரூபமான வாஞ்சாநுஜ்ஞாநுவர்த்தநமாகிற கைங்கர்யா
நுபவத்தை யிழவாதே முடியானில்படியே விடாய்த்த கரணங்
களை ஸாத்விகாஹாரஸேவாதிகளாலே யோக்யங்களாக்கி ப்ராப்த
ங்களான அநுபவங்களிலே மூட்டி அயோக்யவிஷயாந்தரங்களி
ல் பட்டிபுக்க வாஸனைகளை மாற்றுவிக்கவும், அக்கரையிலஹிதந்
தேஶத்துக்குப்போக வோடம்பார்த்திருப்பார் நினைத்தபோது
விடவொண்ணாத வர்ணாஶ்ரமதர்மத்திலிழியாதே வேண்டினம
ட்டிலே தலைக்கட்டுகைக்கீடான விஹாரகர்மத்திலே யிழிந்தா
லும் தர்மஶாஸ்த்ரத்தின்படியேயடிதப்பாதே கருவி வைக்குமாப்
போலே ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞைகளாலேயடிமைகொள்ளுகிற ஶாஸிதா
வினுடைய ஶாஸநத்துக்குப்பொருந்தின காலவிஶேஷாதி நிய
தமான கைங்கர்யத்தை விஹிதபரிஹாரார்த்தமாக க்ஷீரவேவை

பண்ணுவாரைப்போலன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரமான ஸௌஹார்த்தா லேயவிளம்பிதமாக ஸாரோஹம்பெற்றவர்கள்பால்வார்த்துண் ணுமாப்போலே யுகந்துபண்ணவும், அப்போது "நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர | யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் வ்ரஜேத்" என்றும், "யதா ஸாம்ஜ்ஞம் ஹோமோ வைபுண்யகே ஸதாபாவமோஹ்யதாம் | ததைவ ஹி சிந்த்ரணாம் ஸம்ஸக்தஸ்ஸாவிதா ஹரி:" என்றுஞ்சொல்லுகிற படியே [illegible] ரக்ஷைக்காகஸாந்நித்யாதிகளைப்பண்ணிவ ரமைக்கார்த்யான தன்னையுகந்து வந்தவதாரம் பண்ணியிரு க்கிற வெம்பெருமான்பக்கலிலே "ஸர்வாதிஸாயி ஸர்வகுணம் ஸம்ஸ்திதம் [illegible]" என்கிற ஸம்பத்தியையும், "[illegible] | [illegible]" என்கிற ஸாவந த்தைத்தையும், "[illegible] | [illegible]" என்கிறபடியே [illegible] ஹேதுவாகத்தாலே வ ரும் மதிமயக்குகளெல்லாத்துக்கும் மருந்தாயிருக்கிறபடியையும், "யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்" எ ன்றும், "தமருகந்த தெவ்வுருவ"மென்கிற பாட்டிலுஞ்சொல்லு கிறபடியேயவாகீநஸமாஸ்ரயணீயமான [illegible] த்தையும், "கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணா"வென்கிற [illegible] த்தையுமநுஸந்தித்து "[illegible] | [illegible] | [illegible] | [illegible] | [illegible] || [illegible]" என்கிறபடியே அவ்வோஸம்பந்த [illegible] களுக்கநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணவும், அப்போது, "[illegible]"

ஶேஷவஸ்துதம் ஸோமாஜ்ஞம் ஸவாதீநகாத்ரம் ப்ரபத்ய நிவேத்ய
ஸ்காரம் பாதுகாஸ்ததா யதாவத்” என்று திருவடிநிலைகள் விஷய
த்தில் ஶ்ரீபரதாழ்வான் நடத்தின ராஜஸேவகவ்ருத்தியை ந்யாயா
ஜிதத்ரவ்யங்களாலே நடத்தவும், இவ்வ்ருத்தியை வாழ்க்கைப்பட்
டவர்களின் ஜ்ஞாத்ரஸ்ம்ருத்யாதிரக்ஷணார்த்தமாக நினைத்திருக்க
வும், இப்படி ஸமஸ்தவைசித்ர்யமாய் ஸாமஸ்த்யத்துக்கமாக வருகி
ற கைங்கர்யாவ்ருத்தி வர்ணாஶ்ரமவிஹிதக்ரியாநுகாரணம்;
“வாஸிஷ்டம் க்ஷத்ரியஸ்ய ஸ்வஶ்ரீகஸ்ய ஸ்வஶ்ரீக்ருத்ய ஸ்ரூயா
ய்ஸ்வத்யா மேதேன தஸாராதயந்நேவ” என்றும் “எம
மீசர் விண்ணோர்பிரானார் மாசின்மலரடிக்கீழெம்மைச் சேர்விக்கு
ம் வண்டுகளே” என்றும், “வில்லிபுதுவைநகர் நம்பி விட்டுசித்தர்
தங்கள் தேவரை வல்லபரிசுவருவிப்பரேலதுகாண்டுமே” யென்று
ஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸதாசார்யஸம்பந்தமேயென்று விஶ்வஸி
த்து அபிஷேகம்பண்ணப்புகுகிற ராஜகுமாரனுக்கு ராத்ரியில்
விளக்கேற்றி வைக்குமாப்போலே தனக்கவர்கள் பண்ணின வெ
ளிச்சிறப்பையும் அதடியாகத் தனக்கு வந்த கைங்கர்யாதிகளையு
மநுஸந்தித்து அவர்கள்பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞனாயிருக்கவும், இவை
யெல்லாத்துக்கும்ஸாதாரணமான ப்ரதாநகாரணமுமாய் ஸ்வஸ்த
ஜ்ஜயிலரத்தாநுபந்தியான ஸமஸ்தகல்யாணத்தைப்பற்றவராவ
நுபோஜ்யஸ்வதந்த்ரமுடியாக ரக்ஷிதமாம் விஶேஷத்துக்கும் வெ
ரிஷ்காரமாயிருப்பது; “இருளகற்று மெரிகதிரோன் மண்டலத்
தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி” யென்றும், “போயினால் பின்னை
யித்திசைக்கென்றும்பிணைகொடுக்கிலும்போகவொட்டார்”ரென்று
ம் “வண்புகழ்நாரணன் திண்கழ” லென்றும், சன்மசன்மாந்தரங்
காத்தடியார்களைக்கொண்டுபோய்த்தன்னைபெறுத்தித்தன் தாளி
ணைக்கீழ்க் கொள்ளுமப்ப”னென்றும், “தன்தாளிணைக்கீழ்ச்சேர்
த்தவன் செய்யுஞ் சேமம்”மென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே சுவாந
ராவ்ருத்தியிலும் முன்பு ஸம்ஸரிப்பிக்கையிற் போலே ஸத்வஸ
ஜ்ஜனாய் ஶேஷியான ஶ்ரீயஃபதியினுடைய “பண்டைநாளாலே
நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டுநின்கோயில்
சீய்த்”தென்று சொல்லப்பட்ட ஸஹஜகாருண்யமென்றுதெளி

ந்தவிஷயத்திலும் க்ருதஜ்ஞனாயிருக்கவும் ப்ராப்தம். *

இவ்வுத்தரக்ருத்யத்தில் ப்ரயோஜநவாக்யங்களென்று சொல்லுகிற காரணங்கள் மூன்றிலும் பரிஹரணீயங்களிலும் பரிக்ராஹ்யங்களிலும் ஸாரமிருக்கும்படி சொல்லுகிறோம். "விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்தமந்தரம் | உபபுக்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாதபி" என்றும், "ஆவிதிகைக்க வைவர் குமைக்குஞ்சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ"வென்றுஞ்சொல்லுகையாலே பரதேவதாந்தரஸம்பந்தாதி குலையாமைக்காக மறக்கவேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் விஷயாஸ்வாதம். க்ருதக்நதை வாராமைக்காக நினைக்கவேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் ஆசார்யன் செய்த ப்ரபத்யுபதேசம் முதலானவுபகாரம். ஸ்வநிஷ்டைக்குலையாமைக்காகச் சொல்லாதொழியவேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் ஆத்மப்ரசம்ஸை. உபாயநிஷ்டையை மறவாமைக்காக "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்கிறபடியே சொல்லவேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் அபயம். உகந்து பணிகொள்ள வுரியனான வெம்பெருமான் திருவுள்ளமழலாமைக்காக கரணத்ரயத்தாலும் "செய்யாதன செய்யோ"மென்னுமவற்றில் ப்ரதாநம் ப்ரஹ்லாதிவ்யவஹாரம். பாராஸ்ர்யஸமர்ப்பணம் பற்றுதல்வரையிடுதல் செய்யாமைக்காக கரணத்ரயத்தாலும் க்ருத்யங்களில் ப்ரதாநம் ஸம்ருத்தகைங்கர்யத்திலெல்லையிலமாய் ஸாஸ்த்ராநுஜ்ஞாதமான வாசிகாதி ஸாமக்ர கைங்கர்யம். ஸ்வப்ரயோஜநமான இவ்வுத்தரக்ருத்யமும் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ஸம்ப்ரதிபாதகங்களான ப்ரதேசங்களிலே அநுஸந்தேயம். * * * *

> விண்ணவர் வேண்டி விலக்கின்றி மேவு மடிமையெல்லாம்
> மண்ணுலகத்தின் மகிழ்ந் தடைகின்றனர் வண்டுவரைக்
> கண்ணனடைக்கலங் கொள்ளக் கடன்கள் கழற்றிய நம்
> பண்ணமருந்தமிழ்வேதமறிந்த பகவர்களே- (௨௨)

ப்ரணயிநிவ ப்ராப்தம் பஸ்சாத் ப்ரியாஸ் ஸ்வஸமீபம்
மஹதி மஹாராஜ்யே த்ருஷ்ட்வா மநஸ மநிதவத்ஸே |
ப்ரபத்ய நாஸ்ஸ்த புஷ்பைஸ் ப்ரஹஸம் பரிஹாஸ்ய தே
ப்ரஸ்ருதம் ஹாஸோத ஸ்யோர ப்ரஸந்ந ஸமைஸ் க்ருதைஸ்||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கட
நாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
உத்தரக்ருத்யாதிகாரஸ் ஸமாப்த:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமிகாங்க்ஷா ஸ்வபரஹிததிவாதேஷ்டு நியந்தா
ஸ்ம்ருத்யம் காமேஷு தேவ ஸ்வவஸ்து விநியோக்த்ருத்வ விதிவிதன|
யஸ்யாமேவாகார்ய யதிவதிஸம்பவே ராஷ்ட்ர தயியாம
தஸ்யா நஸ் ஸேகஷ்ட்யம் தர்ஸித வயந்த ஸமகஸ்||

இங்கு ஸம்பவஸ்ஸேஷ்டயத்தை ஸாம்பவதமஸேஷ்டய வயந்த
மாகச் சொல்லுகைக்கடியென்னென்னில்; "பரமதாதிஸயாயா
நேதுமேவார்த்தமேயஸ்ஸைவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஸேஷ: பர
ஸ்ஸேஷீ" என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே யருளிச்செய்தபடி
யே ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்ற ஸேஷபூதனை விவனதிஸயாயா
நம் பண்ணப்ப்ராப்தன். அவ்வதிஸயந்தான் ஸ்வஸக்தியை யநு
ரோதித்து வரவேணும். ஆனால்ஜீவனுக்கு பரனைப்பற்ற ஸக்ய
மான வதிஸயமேதென்று பார்த்தவிடத்தில் ஸரீரஸ்வாமிபாவத்
தாலே யதிஸயாதாநம்பண்ணுகையிவனுக்குமவித்துக்குப்பொ
துவாயிருந்தது. இவன் ஸேஷிக்கு விசேஷித்துப் பண்ணுமதி
ஸயம் வேதநத்வத்தாலேயாயிருக்கும். அதிலிவன் ஸாத்
யமாக வதிக்கும்போது ஸாவிதாவாய் உண்டாநானவீ
ஸ்வரனுக்கு வீராரஸாதந்த்தையுண்டாக்கியம்பவத்தாலே யதி
ஸயாதாயகனும். ஸாத்யாநுஷ்டானமாக வதிக்கும் போது
"ஸ்மேஸ்வஸ்ய தாஷ்டிதி ரக்ஷதி தாநா தாஷ்டிதே
ஸள பரஸ்ஸீரீ" என்கிறபடியேயீஸ்வரனுக்கு ஸந்தோஷத்தை
யுண்டாக்கி யவனுடையவளதாயாதிகுணங்கள் குமரிராதபடி
யம் பவத்தாலே "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" என்றவன்தா
னே கொண்டாடும்படி யதிஸயாதாயகனும். அப்படியே நித்ய
ரும் முக்தருமீஸ்வராநுபவத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துப்பண்ணுகிற
கைங்கர்யங்களாலே "ப்ரஹ்ருஷ்யிஷ்யாமி ஸநாயஜீவித:" என்

கிறபடியே ஸௌசீல்யவிசேஷத்தையுத்தேசித்தும் பாவத்தாலேயதிஶ
யாபாயகராவர்கள். இப்ப்ரகாரம் ஶாஸ்த்ரபாவத்தாலே யீஶ்வரா
பிப்ராயத்தையறிந்து கைங்கர்யம்பண்ணுகிற க்ருதக்ருத்யனுக்
கும் ஸாதநம். இவற்றில் ஶாஸ்த்ரவிரோதங்களாலே யீஶ்வரனுக்கு ஶ்ரீ
ஶராரஸாதத்தையுண்டாக்கும்போது தனக்கநர்த்தமவ்யவஹி
தமாயிருக்கும். பக்திமையில் ஶாஸ்த்ரத்தாலும் ப்ரஶஸ்தையில்
வ்ருத்தத்தாலுமீஶ்வராபிப்ராயத்தைக்கண்டு தத்நுரூபமா
க வர்த்திக்கும்போது ஸர்வேஶ்வரனுடைய ப்ரீத்யாதிஶயத்
துடனேயாநுஷங்கிகமாகத்தனக்கும் ஸ்வாபிமத ப்ரீத்யதிஶய
முண்டாம். ஆனபின்பு வைதிகனானவன் பாரிஶேஷிகமாக
வொரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணும்போது தன் ப்ரீத்யதிஶயமுமாநு
ஷங்கிகமாகவாகிலும் புகரவேண்டியதாலது வரும்போது ஸர்வேஶ்வ
ராபிப்ராயவிசேஷமடியாக வரவேண்டுகையால் அதுக்காகவீ
ஶ்வராபிப்ராயத்தையாராய்ந்த விடத்தில் ஸாமாந்ய கைங்கர்யம
வனுக்கு ஸர்வத்திலுமபேக்ஷிதமாயிருந்தது. இவ்வர்த்தத்தில் "ஆ
ராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம். தஸ்மாத்ப
ரம் தேவேஶ ததீயாராதநம் பரம், உத்தேஶ்யஹேதுக்ஷேபே ப்ரீதி
ரஹஸ்யகா ஸமாஶ்ரயா தஸ்மாத்யுக்தஹஸ்தஸ்ய வந்தநீயாவிஶேஷதஃ,
உத்தேஶ்யநவாப்த்யம் பூஜாயா ஸாதநோபாதநம். உக்தஶாஸ்த்ர ஸமேண
ஸக்தஸ்ய ந்த்ராஜவிக்ரியா ஸ்வயம்பராயதே யத்ர பரமேஷ்ட்ய
ஹ்ருவஜநம். பராநுஸ்வரணம் நித்யம் யஸ்து பரம் ப்ராவஜீவதி. ஸக்த
ரஷிவியா ஹேத்யஷா யஸ்மிந்ஸ்மேஸ்வஷி வதந்தே. ஸவிப்ர
ப்ரா பாநிஸ்ஸ்ரீமாநு ஸயதிஸ்ஸ ச வந்தித: தஸ்மேஷ்டேயா த
தா ஹ்யாஹ்யா ஸச ப்ரஜேஜ்யா யதா ஹ்யஹம், கந்த்யேவ
தா ஸக்தா யே உக்தஜநபியா:, பாபேஷ ஶரணம் ப்ராப்தாஸ்தே உக்
தா: ப்ரகீர்திதா:, தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜ
ஸ:, ப்ரணாமம் யேऽபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம:, ததா
ஸ்ரீயஸ்யாஸ்ரயணாத்தஸ்ய தஸ்ய ச தஸ்ய ச, ஸம்பேஷ நாந்ரா
ஶோகே வம்யணே ஸர்வாதகே" இத்யாதி வசநங்களை
யாராய்ந்தால் ராஜாவுக்கு ராஜகுமாரனோவ்வாஜநப் போலே

பாகவதகைங்கர்யம் பகவானுக்கபிமதமாயிருக்கையால் சேஷி [illegible]னை யிவன் செய்யும் கிஞ்சித்காரங்களில் பாகவதகைங்கர்யம் ப்ரதாநமாயிற்று. இவ்விடத்தில் தத்வத்துக்கு ப்ரமாணஸரணியைப்பார்த்தால் "யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந்" இத்யாதிகளிற்படியே யீச்வரன் பாகவதசரீரனாய்க்கொண்டு ஆராத்யனாம். "ஸ ச மம ப்ரிய:" என்கிறபடியே பரமைகாந்தி விஷயத்தில் ஸ்ரீ பாரதந்த்ரனான ப்ரகாரியினுடைய நினைவைப் பார்த்தால் "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்கிறபடியே பாகவத கைங்கர்யத்தை பகவான் தன்ன[illegible]பக்கலிலே பண்ணினதாகவுகக்கும். இப்படி சேஷிக்கபிமதமென்கிறவளவேயன்று, சேஷத்வமாகிற ஸம்பந்தந்தான் ஸாதாரணமாகவுமுண்டாகையால் கைங்கர்யமும் ஸாதாரணமாகவும் ப்ராப்தம். அதெங்ஙனே யென்னில்; ||*|| நித்யம் ஸ்ரியா ஸமேதஸ்ய [illegible] ஸாதாரணம் ஸ்யாச்சேஷித்வம் [illegible] ||*|| ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸார்வபௌமனான ராஜா தான் பூண்டவாபரணத்தையுமிட்ட மாலையையுமடியார்களுடையவு மானைகுதிரைகளுடையவுங் கழுத்திலேயிடுமாப்போலே "அடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமல"னென்றும், "[illegible]" என்றும், "மற்றுமோர்தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேனுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை" யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே [illegible] பாரதந்த்ர்யாதிகளடியாக பகவதிஷ்டவிநியோகார்ஹதையாலே பகவச்சேஷத்வம் தான் யாவதாத்மபாவியான கட்டளையிலே பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமாயிற்று. இங்கு பாகவதத்வமடியாக ஸ்வரூபப்ராப்தமாகவும், "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்கிற ந்யாயத்தாலே குணஜ்ஞாநபடியாக ஸேச்சையாலும் வந்த பாகவதசேஷத்வம் "பகவத்பக்தா:, தாஸ்யம்" என்கிற விரண்டு பக்ஷத்தாலும் ஸம்மதம். இப்பாகவதசேஷத்வம் க்ரயஞ் செல்லும்படியை "பேசுவாரடியார்களெந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே" யென்று [illegible] வ்யாக்யாதாக்களான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தார். இது [illegible]பக்ஷத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

இவ்வவஸ்தையை அநுஸந்தித்தால் இச்சேஷத்வம் ஸ்வாபாவிகமாகவும
ஔபாதிகமாகவும் நின்ற நிலையிலே சேஷவ்ருத்தியான கைங்கர்யமும்
நிற்கும். ஆகையால் தன் சக்திக்கநுரூபமாக பகவத்கைங்கர்
யத்தினுடைய ஸாத்யாகாரவிஷயமான பாரார்த்யாகாரத்தி
லெல்லைநிலத்தைத் தரிசுதுறு விடாதொழியப்பெறவும். இது "ஸ
ததஸ்வத்ருமணவஸ்ய, ஸூர்யோ விஷ்ணோ ரநாவ்ருத்தஸ்ய வியா
பரிகர ஸ்ருத்தி: | நிதேத்ரா வநேத்ரா ந ஹாநித்ரா: கவலாத்ரா
வாவக்ஷாஹி:" என்று ஸ்ரீபௌஷ்கராதிகளிற் சொன்ன ந்யாயத்தா
லே பதிவ்ரதாயோகம்போலே யிருக்கிற பாரதந்த்ர்யத்துக்கு
மிகவுமுசிதமான பதிவ்ரதாநுவர்த்தநம். ஆகையால் ஸ்வ
ஜாரத்தாலன்றிக்கே கர்மநிர்பந்தசேஷித்வஜ்ஞாநமடியாக வருகை
யாலே யிவ்வநந்யசேஷத்வம் விருத்தமன்று. இப்பகவச்சேஷ
த்வம் ஸ்வாபாவிகமோ ஔபாதிகமோவென்னில்; கர்மாதீநவா
யிருக்கிற "நித்யஸித்தஸம்ஹித பரஸ்வநீயஸாவேஷ:" என்கிறபடி
யே யாவதாத்மபாவியாய்க்கொண்டு முக்தாவஸ்தையிலுமநுவர்த்திப்
பதொன்றாகையாலே ஸ்வாபாவிகமென்னவுமாம், பகவத்ஸம்பந்த
ஜ்ஞாநவிசேஷ நிபந்தநமாகையாலே யௌபாதிக மென்னவு
மாம். இப்படியாகில் இருவருக்கும் பகவத்த்வமுண்டாகிலொ
ருவரைப்பற்ற வொருவர்க்கு சேஷத்வமும் சேஷித்வமும் வரு
கை விருத்தமன்றோவென்னில்; பரஸ்பரோபகார்யோபகாரக
பாவாதிகளிற்போலே யிங்கும் விரோதமில்லை. கர்மாத்ய
வஸ்தையிலே க்ரியைக்கு சேஷியானவன்தானே கர்த்ருவஸ்தையிலே
யிதுக்கு சேஷமாய் நில்லாநின்றான். அப்படியே பிதாபுத்ரர்கள்
பண்ணும் அதிசயங்களையுபஜீவியாதே யொருத்தருக்கொருத்தர் அதி
சயாதாநம் பண்ணினால் அதிசயாதாயகத்வ வேஷத்தாலேயிரு
வருக்கும் சேஷத்வமுண்டாய் அதிசயத்துக்காச்ரயமான வேஷ
த்தாலே யிருவருக்கும் சேஷித்வமுண்டாகக்குறையில்லை. இப்ப
டி யீச்வரேச்சையாலே யிருவரும் பரஸ்பராதிசயாதாயகராக வி
நியுக்தராகையாலே யிருவருக்கும் பகவத்சேஷத்வஸம்பந்தம்
ப்ராமாணிகம். குணவசீக்ருதனை தன் நினைவாலே பகவதி
ஷயத்திலும் பகவதவிஷயத்திலும் வரும் தாஸத்வம் பொது

ஸம்ருத்³த⁴மாய்க்கொண்டு தன்னேற்றமாயிருக்கும். இவ்விடத்திலீஶ்வரன் ஸ்வாதந்த்ர்யஸஹக்ருதையான தன்னிச்சையாலே ஸாமாந்யர்க்கெல்லாம் ஶேஷித்வத்தையுண்டாக்கும். இவர்களிச்சையையுங்கூட்டிக்கொண்டிவர்களுக்கு ஸாமாந்யஶேஷித்வத்தை யுண்டாக்கும். இப்படி ஸ்வாபா⁴விகவிக்³ரஹநியமாதுல்யராய்க்கொண்டு ஶேஷிகளாய் நிற்கைதன்னாலேயிருவரும் ஸ்வாம்யம் பெற்றார்கள். ஸ்வாபீ⁴ஷ்டமான ஸாமாந்யஶேஷித்வமுமதின்மேலான ஸாம்ராஜ்யமும் விபூ⁴திக்கையாலிருவரும் ஸாராஸ்வாத³ஸௌக்²யத்தை பெற்றார்கள். இருவரையுமிப்படி பரஸ்பரஶேஷஶேஷிகளாக நியமித்து ரக்ஷிக்கையாலே யீஶ்வரன் தன்னீஶ்வரத்வமும் ஸாம்ராஜ்யமும் பெற்றான். இப்ப்ரகாரத்தாலே தங்களுக்கு வந்த ஶேஷத்வஶேஷித்வாதி³களெல்லாமீஶ்வரனுடைய ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு ஶேஷமென்று தெளிகையாலே யிருவர்க்குங்கோதற்ற ஸாராஸ்வாத³ஸௌக்²யத்தை யுண்டாகிறது. இப்படி நிஸ்ஸ்ப்ருஹராய் ஸாரவித்துக்களான க்ருதக்ருத்யருக்கு அபராத⁴ராஶியும் அதிஶங்கையும் அந்யதை³வதாஸ்யமும் க்ஷுத்³ரயாசநமும் க்ஷுத்³ரஸேவநமுமாகிற பழுதில்லாத பரமைகாந்திகளுடைய ப்ரஸாத³மே எப்போதும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக ஸபேக்ஷணீயம். * * *

வேதமறிந்தபகவர் வியக்க விளங்கிய சீர்
நாதன் வகுத்த வகை பெருநாமவனல்லடியார்க்
காதரமிக்க வடிமை யிசைந்தழியாமறைநூல்
நீதிநிறுத்த நிலைக்குலையாவகை நின்றனமே. (௨௩)

நாதே²ந ஸ்த்ருணமந்யத³ந்யத³பி வா தஜ்ஜாதி நாதீ²கிநீ
நாதீ²கஸ்ப்ருஹணீயஸௌரப⁴ரஸம் வா வா ந யாவாமஹே |
ஶாகா²நாஞ்ச ஶிகே²ஷு ஸ்தி²ரமியாம் ஶாகா²விஶாகா²ந்தரம்
ஸந்த்யக்ஷ்ய நிஸ்ஸ்வ ஸாத³ஸ்யோத்³த்⁴ரும் ஸ்வஸ்தி²ம் ஸந்தோ³ஹ꞉ ||

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்³வேங்கடநாத²ஸ்ய வேதா³ந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீமத்³ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸாராஸ்வாதா³தி⁴காரஸ்த்ருதீய꞉.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

ஶங்காதங்கந் நிக்ஷிப்ய ஸ்வஹரஶநபோ ஶார்ங்கவத்ஸல
ஸ்வத்ராஜ்ஞாவிஶாம் ஸ்வயமிஹ ஸ்வாமிஹ்ருதய: |
பரித்ராணே ஸக்த: ஸ்வபரவிஷயாநர்த்தஜநதா
த்ருஷ்ட்வாஶாஶோகார்த்தந் ஸ்ஸரதி ஶாஸ்த்ரீயஸரணிம் ||

இச்சேஷத்வஸம்பந்தமடியாக பகவத்பாகவதவிஷயங்களிலி
வன் பண்ணும் கைங்கர்யம் ஶாஸ்த்ரஸாபேக்ஷப்ரவ்ருத்தியாலேயோ
ஶாஸ்த்ரநிரபேக்ஷப்ரவ்ருத்தியாலேயோவென்னில்; இருள்தருமாஞால
த்துளிருக்கிறவிவனுக்கு ஶாஸ்த்ரங்கைவிளக்காக வேண்டுகையாலே
யதாஶாஸ்த்ரமாய் ஶாஸ்த்ரம் விதித்தவற்றில் யதார்ஹப்ரவ்ருத்தியாகக்கடவ
து. அதெங்ஙனேயென்னில்; எம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கெழு
ந்தருளுகிறபோது ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருந்த முதலிகளு
டைய ஆர்த்தியைக்கண்டருளி யிவர்களையழைத்தருளி என்னு
டைய வியோகத்தில் தேஹத்யாகம் பண்ணினீருண்டாகில் ஆள
வந்தார் ஸ்ரீபாதமே; என்னோடவர்களுக்கு ஸம்பந்தமில்லையெ
ன்றருளிச்செய்ய இவர்களுமித்தைக்கேட்டு மிகவும் ஶோகார்த்த
ராய் இனி யெங்களுக்குச்செய்யவடுப்பதெதென்று விண்ணப்ப
ஞ்செய்ய இவரருளிச்செய்தருளின வார்த்தை; "ஒருவன் ப்ரப
ந்நனானவனுடைய ஆத்மயாத்ரை பகவததீனையாகையாலே ய
திலவனுக்கந்வயமில்லை, உண்டென்றிருந்தானாகில் ஆத்மஸமர்ப்பண
ம்பொய்யாமித்தனை, தேஹயாத்ரை கர்மாதீநையாகையாலே ய
துக்குக்கரையவேண்டா, கரைந்தானாகில் நாஸ்திகனாமித்தனை, ஆ
கையாலுபயயாத்ரையையுங்கொண்டிவனுக்குக் கார்யமில்லை. ஆ
னால் மநோவாக்காயங்களாகிற த்ரிவிதகரணங்களையுங் கொண்டு
வேண்டிற்றுச்செய்து திரியவமையுமோவென்னில்; அது இவனு
க்கு ஸ்வரூபமன்று, உபாயாம்ஶத்திலந்வயமில்லாவிட்டாலும் ப்ரா
ப்யமான கைங்கர்யத்திலே யிவற்றையந்வயிப்பிக்குமத்தனை, அதி
லிவனுக்கிங்கிருந்த நாள் பண்ணலாம் கைங்கர்யமஞ்சுண்டு, அ
வையாவன; பாஷ்யத்தை வாசித்துப் ப்ரவர்த்திப்பித்தல்; அதுக்
கு யோக்யதையில்லையாகிலருளிச் செயலைக்கேட்டுப் ப்ரவர்த்திப்

பித்தல், அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகிலுகந்தருளின திவ்ய
தேசங்களுக்கமுதுபடி சாத்துப்படி திருவிளக்குத்திருமாலைகளை
யுண்டாக்குதல், அதுக்கு யோக்யதையில்லையாகில் த்வயத்தினு
டையவர்த்தாநுஸந்தாநம்பண்ணுதல், அதுக்கு யோக்யதையி
ல்லையாகிலென்னுடையவனென்றபிமானிப்பானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ
னுடையபிமாநத்திலே யொதுங்கி வர்த்தித்தல்செய்யலாம், இப்
படி வர்த்திக்குமதிகாரிக்கு முன்னடிபார்த்து வர்த்திக்கவேண்டு
வன மூன்று விஷயமுண்டு, அவையாவன; அநுகூலரென்றும்
ப்ரதிகூலரென்றும், அநுபயரென்றும், அநுகூலராவார்
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ப்ரதிகூலராவார் பகவத்த்வேஷிகள், அநு
பயராவாரிவ்விரண்டுமில்லாத ஸம்ஸாரிகள், இதில் அநுகூ
லரைக்கண்டால் சந்த்ரசந்தநாதிகள்போலவும் நிலவுதென்றல்
போலவும் அபிமதவிஷயங்கள்போலவுமுகந்து வர்த்திப்பான், ப்ர
திகூலரைக்கண்டால் ஸர்ப்பாக்நிகளைக் கண்டாற்போலேவெருவி
வர்த்திப்பான், அநுபயரைக்கண்டால் காஷ்டலோஷ்டாதிகளைக்க
ண்டாற்போலே த்ருணவத்கரித்து வர்த்திப்பான், இவர்களநு
கூலிப்பார்களாகிலிவர்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கவும் இவர்
களநுகூலியார்களாகில் அய்யோவென்றிவர்கள்பக்கலிலே க்ரு
பை பண்ணியிருக்கவுமடுக்கும், இப்படிச்செய்யவொட்டாதொ
ழிகிறது அஹங்காரங்களில் ப்ராவண்யம், அஹங்காரங்களடியாக
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையநாதரித்திருக்குமாகில் ஸார்வபௌமனாயிரு
ப்பானொரு ராஜாவினுடைய புத்ரனை ராஜஸந்நிதியிலே பரி
பவித்தால் ராஜா வெறுக்குமாப்போலே யெம்பெருமான் திருவு
ள்ளஞ்சீறும், அஹங்காரங்களடியாக ப்ரதிகூலரை யாதரித்திரு
க்குமாகில் ராஜா ஸார்வபௌமனாயிருக்க ராஜமஹிஷி க்ஷுத்ர ஜ
ந்துக்கள் பக்கலிலே மடிப்பிச்சைபுக்கால் ராஜாவுக்கவத்யமாய்
அத்தாலே யவளையவன் வெறுக்குமாப்போலே யெம்பெருமான்
திருவுள்ளம் வெறுத்திருக்கும். அஹங்காரங்களடியாக அநுபய
ரையாதரிக்குமாகில் ரத்நத்துக்கும் பாஷாணத்துக்கும் வாசியறி
யாதாப்போலே யிவனுக்குப்பிறந்த ஜ்ஞாநம் கார்யகரமாயிற்றில்
லையாகாதேயென்று அவனளவிலே யெம்பெருமானநாதரித்தி

ருக்கும்." இப்படி பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில், "கர்மாத்யாஷ்யுதித வர்ணாஶ்ரமாசாரேண ஸமாராதிதா மஹாதேவஸ்ய ப்ரஸாதாஜ் ஜ்ஞாநேந பரிசர்யாஸ்ரக்ஷணாதி ஸமாராதிதா ஹரி: பரிதோஷேண ஸ்வாமினம் தர்ஶயதீதி"த்யாதிகளிற்படியே யதாவிதாஸமாசாரங்கள் தர்மதா நிர்ணயங்களானபடியாலே யதாவிதாஸமாசாரங்களுமாகவும் ஸ்தாநாத்யவஸ்திதாதிகாஸ்த்ரோக்த விஷயங்களில் தான் நின்றநிலை குலையலாகாதென்று திருவுள்ளம். அதில் ஸ்தாநாத்யவஸ்திதமநுஷ்டிக்கலாகாதென்னுமிடம்; ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதையிலே "ஸ்தாநாச்ச்யுதஸ்ய தத்ஸ்வ பாரம்பர்யாத் நரகாந் ப்ரதி யாதநாஸ்தாநம் ஸம்ப்ராப்நோதி" என்று சொல்லப்பட்டது. வர்ணாஶ்ரமஸமாசாரமாகாதென்னுமிடம்; மஹாபாரதத்திலே "யே விஷ்ணுமநாராத்ய ந ஸ்வதர்மே வர்த்தந்தே | நதேஷாம் வர்ணாஶ்ரமஸமாசாரம் மதிஸ்ஸம்பூர்ணாவஹா" என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியே "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே| ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோऽபி ந வைஷ்ணவ:" என்று வர்ணாஶ்ரமஸமாசாரம் மஹாத்மா வேதத்தை யழிக்குமென்று சொல்லப்பட்டது. ஶாஸ்த்ரவிதிகளை அநுவர்த்தித்திருக்க வேணுமென்னுமிடம்; "ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஹேதோ: ஆயம்யம் யதாயதம் ஆசார்யவர்யா யமேயம் நாராயணவராயம் || நாஸ்திகஸ்ஸ்வ ப்ரஸ்தாநம் யாக்ஷாக வாநர வர்ஸம்| வயஸா க்ஷிப்ரா விஷ்ணுப்ரதிபத்ப்ராபக்ஷிப்ரா" இதாதிகளிலே வ்யவஸ்தம். இப்படி முன்னடி பார்த்து வர்த்திக்கவேணுமென்றருளிச்செய்தவர்கள் ஶாஸ்த்ரவைலக்ஷண்யமாகையாலே ஶாஸ்த்ரீயங்களுக்குவைலக்ஷண்யமாக ஸாத்விகமாப்தம் பண்ணி யிவரருளிச்செய்த கைங்கர்யங்களும் தான் வேண்டினபடி செய்யவொண்ணாமையாலே ஶாஸ்த்ரார்த்தமான நியமத்தோடே செய்தால் கைங்கர்யமாமென்று ஸம்ப்ரதாயம். "வேண்டிற்றுச்செய்து திரியவமையுமோ வென்னில் அதிவனுக்கு ஸ்வரூபமன்"றென்றருளிச்செய்தபடியாலே "ஶாஸ்த்ராதிக்ரமம்" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தபடியே ஶாஸ்த்ரவிதாநங்கள் நித்யகர்மாதியான

விவஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாமையாலும், "ஸ்வாதீந ஸ்வாத்மதேவாஜ்ஞா யஸ்யாஜ்ஞாஶ்ச வர்த்ததே | ஆஜ்ஞாஶேஷீ ச தேவஸ்ய ந மே வைஷ்ணவம்" என்று அடிமை கொள்ளுகிறவனருளிச்செய்தபடியாலும் இவன் ஶரீரத்தோடிருந்தகாலம் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனாயடிமை செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம். "நிஜகர்மாதிபக்த்யா(ஞ்)ஞம் காமயாத் ஸ்ரீதேத்வ கார்யகம்|உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தாம் ஸ்வீக்" என்று ஸ்ரீஸாத்வதஸம்ஹிதத்தில் "ஸ்ரீதேத்வ" என்கிறவவதாரணத்தாலே ஸாயுஜ்ய கம்பாஞ்ஜியை வ்யவச்சேதித்தாரென்னுமிடம் "உபாயதாம் பரித்யஜ்ய" என்று விவரிக்கையாலே வ்யக்தம். ஸாத்யஶேஷயத்தில் ஸ்ரீயினுடைய ப்ரகாராதிஶயம் விவக்ஷிதமானாலும் "நிஜகர்மாதிபக்த்யா(ஞ்)ஞம்" என்கிறவிவற்றின் ஸ்வரூபத்துக்கு ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமென்றுமிடம் நிஜகர்மஶப்தத்தாலே தர்ஶிதமாயிற்று. இச்ஶாஸ்த்ரநியமம் "ஸுவிஹிதாய யதார்ணாம் வாருணாய ககுபஸ்வ | ஸம்ஸ்ராவணாய ஶோகஸ்ய யஶோதா ஸ்வாபநாயஸ்ய || வ்யாய தத விஶேஷாந் தேவதேவஸ்ய ஶார்ங்கிண: | தத்ஷ்வ வைதிகாசாரம் தந்ஸாவி நஞ்ஞயேத்" என்று வ்யவஸ்தாபநத்திலே வ்யவஸ்தம். இது தவிர்ந்தபோது வருமநிஷ்டமும் "யஶாஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்திதாம்| லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்திநீம் || ஸுஷ்யநு ஸத்வமோ ராஜா ஸோந்நவேக்ஷாவி தாம்ப்ர தி|வநவம்விஷ்ய நதேத்யா ஸர்வாதாம்வேதநிர்மிதாம்|| ஶ்ரியோவி ஹவ்யோலவரா தே ஶேஷாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத்" என்ற நஞ்ஞாபஞ்சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸமவர்த்திக்கு க்ஷமைகொண்டிலனாகில் ஶாஸ்த்ரவதற்கு முன்னே யபிசாரநாபவமாக வேதேனுமொருவநிஷ்டத்தைவிளைப்பிக்கும் அது நிற்க ஸர்வஜ்ஞ க்ருதியானவிவனுக்கு ஸமவர்த்திக்குமேற்பட்ட நரகமில்லை. | அந்த ஸமவர்த்தி ஶமிப்பதும் பின்பு க்ஷமை கொள்ளில், "ஸர்வஹரஞ்சம் ஸம்ஸ்மீநாநாம்" என்னும்படி நிஸர்க்கஸௌஹார்த்தான ஸ்வாமியுடையவ்ருத்தி ஶமிக்குமளவு மிவனுக்காஜ்ஞாமாயிருக்கும். இப்படியிராதவனுக்கு ஸ்வாமிவிஷயத்தில் ப்ராவண்யமும் கைங்கர்யமான தோஷத்தில்

பாவியும் ரக்ஷிக்கவடுக்கும். இவ்வாஜ்ஞாதிலங்கநம் "த்ரு ஹஷ்டியி ஷ்யாதி'' என்று உத்தேஶ்யமான ஸமவஸ்த்ருதிக்கு விரோதி யானபடியாலே இச்சாஸ்த்ரீயநியமம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் விரோதி நிவ்ருத்தியை யநுஸந்திக்குமிடங்களிலே யநுஸந்திக்கப் ப்ராப்தம். இந்த நியமாநுவர்த்தநம் ப்ரபந்நராயல்லாத அதிகாரிகளுக்கு ப்ராயச்சித்த விரோதியை ஶமிப்பித்துக்கொண்டு ஸமஸ்த ஸாதநமாயிருக்கும். ப்ரபந்நராயருக்கு திலங்கந ஹேதுகாஸூதி பிறவாதபடி பண்ணிக்கொண்டு ஸமஸ்த்ரேண நமாயிருக்கும். ||*|| ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாவிபாகேந ஶ்ரிய: ஶாஸ்த்ரீயவர்த்திந:| நித்யஹாநாநுஷ்டாயாபாத்ரவாராதத்தஸ்வதேவதா ||அநுஜ்ஞா ப்ருவ்ருத்தேஷு த்ருஷ்டகோபாஸ்ஸம்ஸவே| ஆஜ்ஞாதிக்ரமதோஷஸ்ய நியமேநாநேதா ஹ்ராரத்யய:|| ப்ரத்யவாயபரீஹாரே ஸமாஜ்ஞாவஸ்திதே | தத்ர ஸம்வர்த்திதம் ப்ராஹ்மாரயிகாரம் விசக்ஷணா:|| நித்யகாம்யஸ்வரூபேவேத்ய விநியோமப்ருயக்தத:| ஸமாஸாக்ஷம் க்ரியமாணே நித்யம்ஸமதி தத்தத:||அநுஜ்ஞாமாத்ர விஶேஷே கோக்ஷபேக்ஷ விசக்ஷணை:| அக்ருதஸ்த தத்வாமஹே ந தோஷ இதீரிதம் ||*|| * * * *

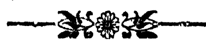
நின்றன மன்புடைவானோர்நிலையி னிலமளந்தான்
நன்றிது தீயதிதென்று நடத்திய நான்மறையால்
இன்று நமக்கிரவாதம்பி லிம்மதியின்றிலவே
அன்றி யடிக்கடி யாரிருமர்க்க வடியுளதே. (உச)

ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாவாரே ஸ்வமதிமதிஶ்ருஷ்டநவார்ம்
ஸமாஸாநோதேவ ஸ்ரீமதேஶ்ருத்: காவ்யமாணதேஶாநிஸமமீயே:|
நியோகேஷ வேஶமத்ரநாம் நியமயிதா ராகேரவிமதா
நிதிஸ்தஸ்வாதேஶ்ரவிநிவாணமநிவ்ருத்தி வாய:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே ஶாஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரஶ்ஷட்விம்ஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம꞉.

ஸஹஸாத்ருஹஸாதிவத்ருத்தஸஸஹமாம் தேவாதயம் தேஹஸம்ப்ரு
ந்தாவிந்த்ய ப்ரமாய மாயவதயாமந்தாகிநீம் விந்ததி।
யத்ப்ரபத்ய மஸாவஸாரவிஷயஸ்ரோதஸ்ஸ ஸந்தஸ்ஸநீ
வத்ஸோர்வ கலோபநிர்மதநம் வாகேஜநாத்ஸாஶ்ரீஷ்வதோ॥

இப்படி ஸமஸ்தோஷதேஸஸாவரணையாலே ப்ராப்தநியத
தஸ்கேநயுக்தரைஸன விவ்வயிகாரிக்குப் பின்புதாவத்
தில் புத்திபூர்வகமான அபராதம் வருகை பற்றின தோஷ
யுக்திஷைக்கு விருத்தமாகையாலே ப்ராயண ஸம்பாவி
தமன்று. ப்ராரப்தகர்மவிஶேஷவஶத்தாலே தேஶகாலாவஸ்
தைவைகுண்யத்தாலே கர்மமாகவும் புத்திபூர்வகமாகவும் ஸம்ஸர்க்க
த்வதோஷங்களிலும் வருமபராதலேஶங்களுள்ளவை யதோஷ
விஷயமாய்க்கழிந்துபோம். புத்திபூர்வகாபராதஸங்கபா
ங்களுக்கஞ்சி யவையுங்கழியவேணுமென்று ப்ரபத்தி பண்ணாதே
பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றாற்போலே ப்ரக்ருதியோ
டேகூடவிருக்கிறவிவனுக்கு ஶுத்தஸத்வமஶக்தியில்லாமையாலே
மந்தயோக்யரான ஜ்ஞாநிகளுக்குப்போலே புத்திபூர்வகயாகவும்
சிலஸந்நிவேஶவிபரீதங்கள் வந்தாலும் நிஸர்க்கஸஹஜத்தான
ஶ்ரேயோவிரக்தஶோகாநுவனாய் நிற்கையாலேயிவ்விபரீதாநு
ஷ்டாநங்கள் மின்மினிபோதமாய் நிலைநிற்குமவையன்றிக்கே அக்
காலத்தில் பிறந்த ஸந்நிஷாரைவபரீத்யமாகிறவிழவைக்கடுக அ
நுஸந்தித்து யதாவிதமாக ஜ்ஞாநாதாவங்கள் பிறந்து "அ
பாயஸம்ப்லவே ஸத்ய꞉ ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத்। ப்ராயஶ்சித்தி
ரியம் ஸாத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்॥ உபாயாநாமுபாயத்வ
ஸ்வீகாரேப்யேததேவ ஹி, அஜ்ஞாநாதபவாஜ்ஞாநாதபராதேஷு
ஸத்ஸ்வபி। ப்ராயஶ்சித்தம் க்ஷமஸ்வேதி ப்ரஸாதநமேகேவ கேவ
லம், விதிதஸ்ஸர்வரஹஸ்யஶ்ருஸம்ப்ரணாமசதுஷ்டயம் । தேநமேதத் ஸம
ஸ்தம் தே யதீஜ்யா தாஜ்வலதி॥ப்ரஸாதயஸ்வமேஷ நம ப்ரணாம
சதுஷ்டயம்।ஶாஸ்த்ரமேஷவ யதோக்தாஸமர்த்யா நிரூபாதயிதாஸ்மஹே"
த்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே யதாதிகாரம் ப்ராயஶ்சித்தாவஶ்யம்

ஸம்பந்நமுண்டாம். ப்ராரப்தகர்மவிசேஷவசத்தாலே கதிபய க்ரு
தியாய் க்ஷமைகொள்ளுகையுங் கைதப்பினபோது "ஸர்வாபராதக்ஷ
மாதிக்ஷம் ஸர்வஸஹம் ஸத்யஸங்கல்பம் ஸர்வேச்வரம் ஸர்வஶேஷிணம் ஸ
ர்வஜ்ஞம் ஸர்வாதாரம் ஸர்வஸ்ய ஸம்ஸ்ரயணீயம் நாராயணம் ந
மேவைஷ்ணவாநாம், கர்மஜநனம் வாஸுதேவ விஷ்ணோ ர்யம் ஸ்மரணீயம்.
ஸ்வாந்த ஸஞ்சிதகர்மஸம்ஸ்காரம் ஸர்வாணி நித்யம் க்ஷமஸ்வ ப்ரஜா
ஷ்டிரசரணே சரணம் ப்ரபத்யே, தேவம் ஶாஶ்வதம் விஷ்ணும்
மேய ஸர்வபாவம் ஸர்வாயணம் | ந தேஷாம் பாபம் ஸ்ப்ருசதி ந ஸ
தே நரகவாஸ:" என்று வைஷ்ணவாசாரநிபந்தநங்களில்
பாசுரங்களுக்கு அநுகூலமான ஸ்ம்ருதியிற் சொல்லுகிறபடியே யவ
விஷயமவநமன்றிக்கே வேலிட்டுப்பாயவேண்டுமேது முன்னிட்டு
ப்பாய்ந்துகழியுமென்கிறகணக்கிலே காணன் வஞன் என்றுமுத
லாகவோதுகிறவிங்குற்றையுமெல்லாம் ஸ்வபாவத்தாலேசிலைகயறுக்கும்
விரகுகளைமுன்னிட்டு ஸர்வேச்வரன் க்ஷமாவதி தயாவாத்ஸல்யங்
களாலே தணிந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடையனாய் மிகவும் உண்ணிக்க
வேண்டும்பராயத்துக்கு ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வசக்தனென், அடை
யாளக்காரர் அநுகூலரான பரிஜநம் கூனர் குறளர் காமாரர்கள்
விஷயத்திலபராதங்களுக்கிடாகவும், அநுராகவாதி தாரதம்யத்
துக்கிடாகவும், ஸம்பந்தாநுஸந்தாநாதிகளாலே ஸ்ரீதி நடக்க
ச்செய்தே யவர்கள் தப்பினதுக்கு க்ஷமை கொள்ளுகைக்காகவும்,
மேலைக்கும் ஶிக்ஷையாகைக்காகவும் முகங்கொடாதே யிருத்தல்,
சம்மட்டியிட்டடித்தல், தள்ளுவித்தல், வாசலிலே தகைவித்தல்,
சிறிதுநாள் ஸேவையை விலக்கிவிடுதல் செய்யுமாப்போலே காக
ந்யாயத்தாலே யொருகண்ணழிவாலே யிவ்வாஸ்ரிதரை ரக்ஷித்து
விடும். இப்படி அநுதாப க்ருதிகளை க்ஷமை கொள்ளப் பண்ணு
வித்தல் கதிபய க்ருதிகளுக்கு ஶிக்ஷாரூபமான தண்டவிசேஷம்
பண்ணுதல் செய்கிறவிடமும் அவ்வவ்வதிகாரமான க்ஷமை
யின் ப்ரகாரபேதமென்று ஶிக்ஷகனை ஶேஷிபக்கலிலே க்ருத
ஜ்ஞதை நடக்கைக்காக ஸர்வேச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் க்ஷமிக்
குமென்று சிலர் சொன்னார்கள். ப்ராரப்தகர்மத்தில் ப்ராபா
ஸம்போலே ஸர்வேச்வரஸ்வாதந்த்ர்யம் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுதை

போது ஸக்ருத்தாலும் பண்ணின ப்ரபத்தி மோக்ஷங்கொடாதொ
ழியுமோவென்று ஶங்கிக்கவொண்ணாது; பெருங்காயம் வைத்த
மரங்களுக்கு ஸ்வாதிவிசேஷங்களாலே வாட்டத்துக்குகாலதா
ரதம்யமுள்ளவோபாதியும் இங்குமிவர்கள் ஸம்ஸாரத்தினுடைய நி
ஶ்ஶேஷநிவ்ருத்திபிறக்கைக்கு விளம்பாவிளம்பவிசேஷமேயுள்
ளது. இத்தேஹாநந்தரம் மோக்ஷம்பெறவேணுமென்றபேக்ஷித்
தாலுமநியதாயுஸ்ஸுக்களாய் விளம்பாக்ஷமராயிருப்பார்க்கா
யுர்வ்ருத்தியாலே விளம்பம் வரும், நியதாயுஸ்ஸுக்களுக்கு
உள்ளவாயுஸ்ஸுக்குள்ளே ஶமித்துவிடும். "ஸகேவம் ஶரணம்
ஹிவ:" என்றபின்புமுண்டான ராக்ஷஸிகளுடைய பாதிவப்
ரவ்ருத்திவ்யவஹாரங்கள் "ஶைஷ்யாமீஹ தேபர்யா, பாபாநாம் வா
ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம" என்கிறபடியே பிராட்
டிக்கு க்ஷமாவிஷயமாயிற்றில்லையோவென்னில்; அவ்விடத்திலு
மவர்களுக்கு திருவடி நலியப்புகுகிறானென்கிற பயம் விளைந்து ந
லிவுக்கு விலக்குண்டானபடியாலே வாளாலேயோங்கி விடுமாப்
போலே துஷ்கர்மமும் க்ஷமையும் ஸித்தம். ஆகையால் ப்ரபந்ந
னுக்கு புத்திபூர்வாபராதம் வெளியாதென்று விசேஷி
த்துச்சொல்லுவதொரு ப்ரமாணமன்றிக்கேயிருக்க இவனுக்குப்
பின்பு புத்திபூர்வாபராதம் பிறந்தாலும் க்ஷமை கொள்ளவே
ண்டாவென்றும், க்ஷமை கொள்ளாவிட்டாலும் ஶிக்ஷாரூபதண்
டவிசேஷமில்லையென்றும், விளம்பாக்ஷமருக்கும் பரமபதத்
துக்கு விளம்பம் வாராதென்றும், ப்ராரப்தஸுக்ருதவிசேஷா
திகளாலே இருமிக்குற்றக்கைங்கர்யத்துக்கு விக்நஸங்கங்கள்
வாராதென்றுஞ்சொல்லுகிற வசநங்கள் ஶரண்யனுடைய கு
ணங்களையும் ஶரணாகதியினுடைய ப்ரபாவத்தையுஞ்சொல்லு
கைக்காகவத்தனை. இப்படியல்லாதபோது ப்ரபந்நரானபூர்வர்
களுடைய அநுஷ்டாநபரம்பரைக்கும் ப்ரபந்நரைப்பற்றவே ப்ரா
யஶ்சித்தம் விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரத்துக்கும் மோக்ஷம்பெறுகைக்குக்கால
ங்குறித்து ப்ரபத்தி பண்ணாதே யதாவ்ருத்தபுத்திபூர்வாபரா
தருமாய் விளம்பாக்ஷருமாயிருப்பார்க்கு விளம்பஞ்சொல்லுகிற
ப்ரமாணங்களுக்குஞ்சேராது. "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயி

ஷ்யாமி” என்று வாக்யோக்தமாக சொல்லச்செய்தேயும் “ஸ்வாயத்த த்ராயதே யஸ்மாத் ஸர்வாபராத்ராணம் ஸ்ம்ருதம் ஸ்வஜேத்” என்று விசேஷிக் கையாலே ஸாங்கஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்துக்கு ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி ஸ்வயாத்தமாக ஸம்ஸ்காரமாயிற்று. ஸாத்யஸ்வரூபமதியை விதிக்கிற வசனத்தை அடியிலே ஸாங்கஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்துக்கும் ஸரிஷாரமாகப் ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுதார் விஷயத்திலே நியமித்தாலோ வென்னவொண்ணாது; ஸாங்கஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்தையும்பற்றப்ர வ்ருத்தி பண்ணலாமென்று விசேஷித்து கண்ணோக்கி பண்ணுவதோரு வசனமுண்டாகிலிறேயிப்படி நியமிக்கலாவது. இப்ப்ரவ்ருத்தி ஸாங்கஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்துக்கும் ஸரிஷாரமென்றறிந்தால் இச்செட்டைவிடுவாரையுங்கிடையாமையாலே ஸாதனப்ரவ்ருத்தி வசனம் நிர்விஷயமாம். ஸாக்ஷாத்வசனத்தளவைப்பற்ற விசேஷ வசனத்தை பாதிக்கவொண்ணாது. இப்படி விசேஷவசனத்தை பாதிக்கில் ஸாமாந்யநிஷ்டனுக்கும் ஸாங்கஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்துக்கும் தோஷமில்லையாம். ஸாங்கஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்திலும் பரதேவதாந்த்ரங்களான விஷயங்களிருவர்க்கும் பலவைசித்ர்யாதிகளில்லையென்னுமிடம் “யஷ்டவ்யோ யஷ்டவ்யோ தேவதாந்தரம் யத்க்ருதம் நிவாஸின நிவாஸஸ்தேவதாந்தராந் யஷ்ட்வாதிர்நியதா” ஐதிஹ்யாதிவசனவைத்தாலேஸித்தம். ஒருவனைந்தானேஜாதிகுணாதிவர்ணாச்ரமாதிகாரபேதத்தாலே ஸர்வஸாதனஸங்கேஷவத்தாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸர்வதர்சநத்தில்ஸித்தம். இவ்வர்த்தம் ப்ராஜாபத்யாதிகளிற்போலே மோக்ஷஸாதனத்திலுமுபபன்னம் ॥ * ॥ நத்வாத்ர ஸாங்கஸ்வரூபஸமர்ப்பணே ஸஹோதந்தோ ஹ்ருதவலம்பனஸ்ய ப்ராஜாபத்ரயவத் ॥ * ॥ ஆகையாலதிகாரபேதம் ஸிடாக பலபேதமும் வாராமைக்காக ஸாதனபேதம் விதிக் கப்படுகிறது. ஸிஷ்டயாதவ்யவஸ்தாநமான ஸமாஹ்ருதக்கு மோக்ஷஸாதனத்துக்காகவும் ஸமிதிந்த்ரியங்களில் யஜ்ஞாதிகள் ஸ்வஸ்வாயத்தங்களுடையதம். அது தவிருகையும் முன்சொன்னவாஜ்ஞாதிலங்கனமாம். வேதார்த்தைக்குவைதப்பினபோது தாதாக ஷிகமான பரிஹாராதிகளையுமிழந்து ஸயாஸாதனமுமுண்டாமாப்போலே யாஜ்ஞாதிலங்கனமிரண்டுபடியநர்த்தம். வேதார்த்தத்

தாலே ஸாக்ஷாத்தர்மத்தையும் பற்றவடியிலே ப்ரபத்தி
பண்ணிற்றிலரோ வென்னில்; இந்த உபாஸநத்தையும் ஸாக்ஷா
த்தர்மத்துக்கும் பரிகரமாகப்பண்ணிற்றிலரோ அ
நந்யப்ரயோஜநருக்குச் சேரப்பண்ணிற்றிலரோ வென்கிற ப்ரதிபத்தி
யாலே நிரஸ்தம். இருவருக்குமிப்படியாகிறவென்னை ஸாம்ய
ப்ரஸங்கமாகையாலே பஹுவிஸம்வாதம், உத்தமத்வ ஹேதுகளான
ப்ரஹ்மநிஷ்டர்களுடைய அநுஷ்டாநத்துக்கும் விரோதம். ஆகையாலே
விசேஷவசநமில்லாமையாலே "[illegible]
[illegible]" இத்யாதிகள்கணக்கிலே நிஷித்தமொழித்தாலல்லது நைமித்தி
கம் த்யாஜ்யமன்றென்கிற ந்யாயம் ஸாக்ஷாத்தர்மத்தில்
பாதிதமாகாது. ஆனபின்பு ஸாக்ஷாத்தர்மத்துக்
கஞ்சினானாகில் அதுக்குக்காரணமான ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு
[illegible] பண்ணப்ப்ராப்தம்; "[illegible]
[illegible]" என்றார்களிறே "[illegible]
[illegible]" இத்யாதிகளில் [illegible]
[illegible]வாதிகளிலுமாகப்பட ப்ரபத்த்யுபாயம் சொல்லப்பட்ட
திறே. ஆகையால் [illegible] உபாயத்துக்கஞ்சி ப்ரபத்தி ப
ண்ணிற்றானாகில் அப்போது ஸாக்ஷாத்தர்மம் முடியாது.
"[illegible]" இத்யாதிகளிற்படியே த்ரை
[illegible]க்கும் [illegible] ப்ரத்யவாயகர
மென்னுமிடம் [illegible]களிலே ப்ரஸித்தம். [illegible]
[illegible]னைப்போலே [illegible] [illegible]
ம்பண்ணி [illegible] [illegible]
ராதிகளை நடத்திப்போருவர்கள். ஆகையால் [illegible]
மைக்காகவும், அதுக்காக [illegible] [illegible]
ல் ப்ரஸக்தியாமைக்காகவும் மேல்வரும் அபாயங்கள்வாராமைக்கும்
விரகுபார்க்கவேணும். அபாயங்களெல்லாத்துக்கும் படியவி
வேகம். அதில் ப்ரதாநமான விவேகம் [illegible]மான
[illegible] விகாராதிகளைச் சுமக்கையும், [illegible]மான
[illegible] [illegible]களைச் சுமக்கையும்.

இவ்வவிவேகத்தையறுக்கைக்குத் தெளிவாளாயிருப்பது ஏற்றச் சுருக்கமறத் தன்னளவிலுண்டான தெளிவு. ‖ * ‖ கவிவேக வ்யாகுலதெநிர்ஜநாநஸ்ய நிவர்த்நாத் | கல்யாணகாரகவாரணாஸ்ய தொந்தநம் ஸவெவ ‖ * ‖ இவையெல்லாத்துக்குமடி ஸ்வதந்த்ர ஜாதெராந்தவமாயிருப்பதொரு வர்ணாந்தவமாகையாலே, யதிணுடைய நிவ்ருத்திக்குமாகவடியிலே வ்யவஸ்தைபண்ணுதல் இது க்கென்று பின்பொரு வ்யவஸ்தை பண்ணுதல் செய்தார்க்கிவை யெல்லாம் வரிஹார்யங்களாம். இப்படியிவனுக்கு வரிஹரணீயங்களானவற்றில் ராஜதாராவராபம்போலே ஸாமவதாவதாரம் வ்யாநமென்னுமிடத்தை "வவம் கீர்த்தயா நியதஸ்தவஸ்வ யஸ்தெஸ்தவஸாவயஸ்தெதே" என்கிற ஸந்தத்திலே ஸாஷ்ய காரரருளிச்செய்தார். ஆனபின்பு ஜாதிமான வ்ருத்தாதிகளாலே யுக்தரான வராஸர வ்யாஸ ஸக ஸெளநக நாயகீர்வ்ய ஸ்ருதிகளுக்குந்தனக்கும் ஸாமவதவாதிகளும் வாஸேவாவஷா ஸமுஸவும் தாம்யமா யிருந்தாலும் ஸமவஸ்வாரிஸ்மமான மொமொவஜாதிகளுடையவும் க்ஷேவீஸவகாதிகளுடையவும் மொயர்யதராதிகளுடையவும் வேஷம்போலே ஸாமவத்தக்ஷ விமேஷவ்யக்தியான தத்தவாயி ஸ்வாவத்தாலே வியங்களானவுத்க்ஷர்வகஷர்கள் கலஸ்யா வ்யாதஸர்வவ்கார ணத்திலார்தமானபடியே திரஸ்கரிக்க நினையாதொழியவும், ஜாத்யாதிவாயிகளாலே ஸாமவதர்திறத்தில் "கஜாதாவரிஹா ரஸ தெயஸவநாஸ்யஜ்யாதிராதிவக" என்கிற ந்யாயத்தாலே வ்யவஸ்திநிவ்ருத்திவிஷேஷங்களுக்கு யதாஸாஸ்த்ரம் நியமமுண்டா னலும் "வாபாவெவஸ ஜேவ்" என்றும், "ஸுத்தஸ்யாதிஷெசாவாவ்" என்றும், "யமுத்ரம் ஸமவக்ஷம் நிஷாதம்ஸவஸம் தயா | வீக்ஷதெ ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸயாதி நரகஞ்ரும்" என்றும், "தஸ்மாத்விஷ்ணுவ்யஸாதாய வைஷ்ணவாந் வரிதோஷயெத் | வ்ர ஸாதஸுமுகோ விஷ்ணுர்தெஜ வஸ்யாந ஸம்ஸய:" என்றும், பயிலுஞ்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமைகளிலும் விமேஷித்தபடி யே வ்யவஸ்தியில் குறையற்றிருக்கவும், இவ்வ்யவஸ்திக்குத் தாலும் "தவெஸ்திரீதி யீஷெதாவவ்ஷவகாரீ" என்கிறபடி யே வர்ணாஸ்ரமவிஷயத்தில் மொஷகோஷ்டிகிதிதாயான

லைகக்ஷ்யம் ஸித்தமென்றிருக்கவும், இங்கிவைகளிலொன்று கோணின போது “ஸர்வம் ஜிஹ்மம் ம்ருத்யுபதம் ஆர்ஜவம் ப்ரஹ்மண: பதம்” என்கிறபடியே ம்ருத்யுவின் கடைவாயிலே யகப்பட்டாற்போலே நடுங்கி, “க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத்பஶ்யாம்யஹம் க்ஷமம் | அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்த்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத்” என்றும், “யதி கிஞ்சித் அதிக்ராந்தம் விஶ்வாஸாத் ப்ரணயேந வா | ப்ரேஷ்யஸ்ய க்ஷமிதவ்யம் மே ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி” என்றும், “யச்ச ஶோகாபிபூதஸ்ய ஶ்ருத்வா ராமஸ்ய பாஷிதம் | மயா த்வம் பருஷாண்யுக்தஸ் தச்ச த்வம் க்ஷந்துமர்ஹஸி” என்றும் மஹாராஜருடையவும் இளைய பெருமாளுடையவும் நேர்த்த ப்ரஸாதந ப்ரகாரஞ்சொல்லுகிற ஶ்லோகங்களைப் பராமர்ஶித்து அப்படியே சேர்த்தவாய் தெரியாமல் வஜ்ரலேபகடிதமானாற் போலே பொருந்திப் போரவும் ப்ராப்தம். ஆநவானானவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே பாபிஷ்டனாக ப்ரவ்ருத்தனானாலும் பாரம்பர்யவத்தியாலே ஸர்வேஶ்வரன் க்ஷமிக்குமென்னுமிடம் ஸ்ரீவைதிகாஶ்ரமத்திலே க்ஷத்ரியனாய் யஜ்ஞதத்தனை ஸாதவானோடே யெதிரப்பு கோத்த ராஜனை ப்ரஹ்மா தெளிவித்து விலக்க, அவனும் “ப்ரஸாதயாமாஸ ஸ தேவம் நாராயணம் ப்ரபும் | ஶரணஞ்ச ஜகந்நாதம் ஶரண்யம் வரதம் ஹரிம்” என்கிறபடியே ப்ரஸாதநமான ப்ரணாமத்தைப் பண்ண, “ததஸ்தோய ஸர்வதோ தேவோ ஜிதக்ரோதோ ஜிதேந்த்ரிய: | ப்ரஹஸந்நத்த ராஜ்ஞோ ஸஹ ஸஹஸ்ரத:” என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரஸந்நனாய் ராஜனை யங்கீகரித்தானென்கையாலே ஸித்தம். தான் குற்றவாளனாகவுமாம் தானிப்போது குற்றஞ்செய்யாதேயிருக்க அஜ்ஞாநாதி தோஷத்தாலேயாகவுமாம் சில பாகவதர் தன்னை வெறுக்கில் ஏதேனுமொரு விரகாலே யவர்களை க்ஷமைகொள்ளுகிற ப்ரவ்ருத்தியாலே யீஶ்வரனை க்ஷமைகொள்ளவேணுமென்னுமிடம் “பாதக்ஷாளநமாதிஶ்ய ஸுப்ரஸந்நேந சேதஸா | ப்ரணாமபூர்வகம் க்ஷாந்த்யா யோ வதேத் வைஷ்ணவோ ஹி ஸ:” என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணஞ்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே ஸித்தம், இங்ஙனஞ்செய்யாதபோது, “யே ப்ராஹ்மணாஸ் ஸ்தைர்யஸமாஶ்ரயம் ந்ருபம் வேதவேதாங்கவிதோ வைஷ்ணவா

[illegible] | [illegible]
[illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible]" என்கிறபடியே
[illegible] இருக்கிற
தனக்கு [illegible] மென்னலாம்படி [illegible]
[illegible] மிழந்தானும்.
இவற்றையிழக்கைதானே இவனுக்கு [illegible].
[illegible] "[illegible]
ரம்மவோ கொடியவாறே" யென்று [illegible]
கு [illegible] தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்
செய்தார். இச்ச்லோகங்களில் [illegible] "[illegible]
[illegible]"
என்கிற [illegible] விசேஷவிஷயம். [illegible]
[illegible]
[illegible]. ||*|| [illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] || * * * * *

உளதான வல்வினைக் குள்ளம் வெருவி யுலகளந்த
வளர்தாமரையிணை வன்சரணாக வரித்தவர்தாம்
களைதானென வெழுங் கன்மந் துறப்பர் துறந்திடினும்
இளைதாகிலே செக வெங்கள்பிரானருட்டே னெழுமே. (௨௫)

[illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய [illegible] ஸ்ரீவேங்கட
நாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
[illegible].

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

யத்ரைகாக்ர்யம் பவதி பகவத்பாதஸேவார்த்திநாம் ந:
யத்ரைகாந்த்யவ்யதிகரவதீ யஸ்ய கஸ்யாபி வாஸ: |
ஸ்வஸ்தாநம் தஜ்ஜுஷ ஸுக்ருதிநாம் பாதி தேசேஷு தேஷு
ப்ராயோ தேசா முநிபிருதிதா: ப்ராயிகத்வாதிதத்வா: ||

இருந்த நாளிப்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக நிரவத்யாராதந கைங்கர்யத்திலே ருசியும் சக்தியுமுடையவனாய், "ஸாகாரீ வ்ருத்திபேதேஷு தேவ த்ராஸோத்ஸவாதிஷு | விஷ்ணுநா வ்யவஸ்தேஷு ஸ்வஸ்ய ஸத்வஸ்ய ஸம்பவ ஸதி" என்னும்படியாயிருக்கிற பரமைகாந்திக்கு வ்ருத்திக்கநுகுணமாக வாஸஸ்தாந விசேஷமேதென்னில்; ஸூத்ராவதாரிவர்ணாச்ரமங்கள் யாதாவத்தாலே யிப்போது ப்ராசுர்யங்களானபடியாலே ஸாதுஜந ஸம்ருத்திமானவிடத்திலே வஸிப்பானென்கிறதுவே யிப்போதைக்குபாதேயம். அவ்விடங்கள் தன்னிலும் "கருந்தடமுகில் வண்ணனைக்கடைக்கொண்டு கைதொழும் பத்தர்களிருந்தவூரிலிருக்குமானிட ரெத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ" வென்கிறபடியே பாகவதோத்தரமான தேசம் முமுக்ஷுவுக்கு பரிக்ராஹ்யம். "கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம் | நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா நரா:" என்னச்செய்தே "கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா: | க்வசித் க்வசிந் மஹாபாகா த்ராவிடேஷு ச பூரிச: || தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ | காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ || யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர | ப்ராயோ பக்தா பகவதி வாஸுதேவேऽமலாசயா:" இத்யாதிகளிலே கலியுகத்தில் பாகவதர்கள் வஸிக்கும் தேசவிசேஷஞ்சொல்லுகையாலே இந்த யுகத்திலிப் ப்ரதேசங்களில் பாகவதபரிக்ருஹீதமான ஸ்தலங்களே பரிக்ராஹ்யங்கள். திருநாராயணீயத்தில் "ஸாத்வதாம்ஸ்யந்தே யத்ர யத்ர ஸ்வபந பாவிநீ | க்ஷயம் ஸந்த்யஜ்ய ஸம்ஸாரமாயாமுத்க்ருஷ்ய ஸந்த:" என்று தேவர்களும் ருஷிகளும் விண்ணப்பஞ்செய்ய, "மாம் வொ யத்ர ப்ரஜாஜே

ஸாயுஜ்யப்ரதிபந்நாயே தீவ்ரபக்தாஸ் தபஸ்விந: | கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா: || ஸர்வம் பஸ்யந்தி தே லோகம் யத்ர தத்ர வஸந்தி ச ||
ஸிம்ஹாஸநஸ்தா: ஸததம் பூஜ்யமாநா: ஸுரோத்தமை: || ஏவ மேவ மயோக்தம் தே ஸம்ஸாரோத்தரணம் பரம்'' என்று ஸர்வேஸ்வரன் அருளிச்செய்தான். அவ்விடங்கள் தன்னில்
உகந்தருளின திவ்யதேசங்களிலே தனக்கு கைங்கர்யத்துக்கு
ஸௌகர்யமுள்ளவிடத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணவுமிதம். இ
த்தை ''யாவச்சரீரபாதமத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்ஸ்வ''என்று
ஸர்வேஸ்வரன் திவ்யக்ஷேத்ரங்களுக்கு ப்ரதாநமாக
மாகவருளிச்செய்தார். திவ்யக்ஷேத்ரங்களே விசேஷிக்கும் வாஸ
ஸ்தாநமென்னுமிடத்தை ''யத்ர நாராயணோ தேவ: பராத்மா
ஸநாதந: | தத்தீர்த்தம் தத்தபஸ் தத்க்ஷேத்ரம் தத்தபோவநம் ||
தத்ர தேவர்ஷயஸ்ஸித்தாஸ் ஸர்வே சைவ தபோதநா:'' என்று
நாரதீயத்தில் தீர்த்தயாத்ரையிலும், ''தேவா: ஸர்வே
ப்ரஜாநாம் ஸ்வாமிநஸ் ஸர்வே ஸதஸ்ஸர்வே ய
த்ர ஸ்ரீமாந் கம்ஸமர்த்தந: || ஸாக்ஷிதோ நித்யம் ஸ ஹி
நாராயணோ ஹரி:'' என்று தேவர்ஷிகளும் அருளிச்செய்யவ
யருளிச்செய்தான். ஸ்ரீவால்மீகிபகவானும் ''ஸர்வஸ்ஸ்ரீ க
போலாஸ்ரீ ஸுரேஸஸ்ஸ்ரீ ஸ்ரீ | யஸ்மிந் வஸதி காகுத்ஸ்த:
காநநே வநே'' என்கிறவிடத்திலும் பகவத்க்ஷே
த்ரத்தினுடைய மஹிமாதிசயத்தாலே ஸாதிசயத்தாலே ஸாதி
க்கப்பட்டது. ஸ்ரீஸாத்வதாதிகளிலும் ஸாவித்ர்யாதிவை
ஷ்ணவங்களென்கிற க்ஷேத்ரவிசேஷங்களையும் அவற்றினெல்லை க
ளிலேற்றச்சுருக்கங்களையும்பிரியச்சொல்லி ''தேசேஷ்வேஷு வஸா
ம்யஹம் நித்யம் ஸகலைர்யுதம் | தத்தத்காலே ஸமாஸ்ரி
தம் யாதி நாராயணாலயே'' என்றவ்வோ க்ஷேத்ரங்களினெல்லை
க்குள்ளே வஸித்தவனுக்கு தேஹாந்தகாலத்திலே வரும் வி
சேஷமுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ''யஸ்மிந் விஷ்ணு கா
லத்ரயேணா விஷ்ணோராயதநே வஸேத் | ந கிஞ்சிதபி காலம்
ணா விஷ்ணோராயதநே வஸேத்'' என்கிற படியே ப்ரவ்ருத்தி
நிவ்ருத்திகளாலே வல்ல கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு

ஸம்ஸாரஸம்பந்தாஹிதாநவிஷயமான ஸங்கோசத்ர க்ஷேத்ரத்திலே வஸிக்கையுசிதம். "நிஸ்ஸ்ரீகேஷு ச ராஷ்ட்ரேஷு யத்ர யத்ர வஸேந்நர: | தத்ர தத்ர ஸ்வயம் க்ஷேத்ரம் ஶௌநகிபம் வாஸுதேவம் ததா" என்றுசொல்கிறவிது ஸத்ஸங்கமில்லாதபோது ஏதேனுமொரு தேஶத்திலே வஸித்தாலுமிவன் வாஸத்தாலே அத்தேஶம் ஸுப்ரஸந்நமாமென்கைக்காக. இதுக்கு ஶாண்டில்யஸூத்ரமுதாஹரணமாகக் கண்டுகொள்வது. ஆகையால் "ஜ்ஞாநஸங்கோசஸ்வ தேஶ்யாதி ப்ரதேஶாந் | தீர்த்தஸ்ஸுஸ்தாஸ்ஸ வா ந தேஶோக்திரபி ப்ரதிஷேதம்" என்று ஶாஸ்த்ரார்த்தத்துக்கு மொரு தேஶவிஶேஷநியமமில்லையென்றதுவும் எப்படிக்கும் ஸம்த்திவிஷமில்லையென்கைக்காக. * * * *

ஆராத வருளமுதம் பொதிந்த கோயி
லம்புயத்தோ னயோத்திமன்னர்க் களித்தகோயில்
தோராத தனி வீரன் றொழுத கோயிற்
றுணையான வீடணற்குத் துணையாங் கோயில்
சேராத பயனெல்லாஞ் சேர்க்குங் கோயில்
செழுமறையின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோயில்
தீராத வினையனைத்துந் தீர்க்குங் கோயில்
திருவரங்கமெனத் திகழுங்கோயிற்றனே.

கண்ணனடியிணை யெமக்குக் காட்டும் வெற்புக்
கடுவினையரிருவினையுங் கடியும் வெற்புத்
திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும் வெற்புத்
தெளிந்த பெருந்தீர்த்தங்கள் செறிந்த வெற்புப்
புண்ணியத்தின் புகலிதென்னப் புகழும் வெற்புப்
பொன்னுலகிற் போகமெல்லாம் புணர்க்கும் வெற்பு
விண்ணவருமண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு
வேங்கடவெற்பென விளங்கும் வேதவெற்பே.

உத்தம வமர்த்தலமமைத்தொ றெழிற் றனுவுயர்த்த கணையால், அத்திரவரக்கன் முடிபத்துமொருகொத் தென வுதிர்த்த திறலோன், மத்துறு மிகுத்ததயிர் மொய்த்த வெணெய் வைத்த துணு மத்தனிடமா, மத்திகிரிபத்தர்வினை தொத்தற வறுக்கு மணியத்தி கிரியே.

தேனார் கமலத் திருமகள் தன் நிகழ்ந்துறையும்
வானாடுகந்தவர் வையத்திருப்பிடம் வன்றருமக்
கானாரிமயமுங் கங்கையுங் காவிரியுங்கடலும்
நானாநகரமு நாகமுங் கூடிய நன்னிலமே. (௨௫)

ஸாகாசீதி நவாகாசீதி ஸம்விஸாதயோர்ஜ்யதிராஜ்யாஸ்யே ஸாவஜீதி நகஷ்டாதவதிஸா காஞ்சீதி நோதஜுதி | யஸ்தஸ்ய த்யாநேதி நோத்தப்ராரம் நாஸ்யாவி தாஸ்யாவசீ யா வேவ கண்ணகயாஸப்யாரஸம்ஜாம் ரோவேத நேர வேதவே ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கட நாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரஃ பஞ்சவிம்சஃ.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நமஃ.

அநவதி கரணத்ராணம் ப்ராணே அநஃ ப்ராரப்தஷத் தம்
ஸ்ப்ருசதி பதயுக்மம் தத்வ்ரதம் பரேவ தராத்மி |
ஸவிதவித்பஷோரிஸ்யம் ஸாயாரணே ஸரணேதுர்வேவ
நயதி பரதோ நாஸ்மேஹதேயவ்யோஸி தசிஸ்ரஃ ||

இப்படி "மோக்ஷகாங்க்ஷ வரணள சரணம் தேவ ஜாவி மோ" என்றிவன் கால்பிடிக்க "ஸதஸ்ஸாவமம்பநோ மோக்ஷகோ ஹக்ஷிதோ ஜநார்தநஃ" என்கிறபடியே யிவனைக் கைப்பிடித்து "ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம்" என்கிறபடியே உபயவிபூதி நாயகனான ஸர்வேச்வரன் தானுகந்ததொரு நிலத்திலே வைக்க கஷிகையரான ஸம்ஹிதையைப்போலே பஹுமதனாய்த்தன் பரமை காநிக்யத்துக்க நிரவத்யமான வஸ்துவோடேபோருமிவ்வதிகாரி. இப்படிப்பட்ட வதிகாரிகளிலே ப்ராரப்த கர்மவிசேஷ வைசித்ர்யாலே வருமஸஹ்ய துக்கங்களென்ன, அவையடியாக வருமவஸாதங்களென்ன, ப்ரயோஜநாந்தர ருசியென்ன, அதடியாக ஸம்பாவிதமான தேவதாந்தரஸ்பர்சமென்ன, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிஸம்பந்தமென்ன, அதடியாக வருமுபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியென்ன, இவ்வைவர்க்கும் பிறந்தவர்

களுக்கும் இவை பிறவாதே ப்ராரப்தஸங்கல்பவிசேஷத்தாலும்
பக்திப்ரபத்தியில் ஸம்ஸர்க்கவிசேஷத்தாலும் விச்சேதமில்லாத
ஸ்தைர்யத்திலே ப்ரதிஷ்டிதராய்ப்போந்தவர்களுக்கும் ஸம்ஸா
ரத்தினின்றும் நிர்யாணத்துக்கு விலம்பாவிலம்பங்களிலே நிலை
யிருக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; இவ்விடத்திலிவர்களுக்குப்
ப்ராக்ருதர்களுக்குப்போலே நிலைநின்ற ஸம்ஸ்காரங்கள் புகு
ராது. அவஹிதராய் நடப்பாரிடருமாப்போலேயென்றேனுமொ
ருக்கால் வருமஸம்ஸ்காரங்கள் விவேகாவதிகளாய்ப் பின்புற்ற
தெளிவாலே கழிந்துபோம். அபராதங்கள் பிறந்தால் க்ஷாம
ணாவதியாயும் சிக்ஷாவதியாயுங்கோலின காலத்துக்குள்ளே அ
பராதநிஸ்தாரம் பிறக்கும்படி அபராதபரிஹாராதிகாரத்தி
லே சொன்னோம். மோக்ஷம்பெறுகைக்குக் காலவிசேஷங்குறி
யாதே ப்ரபந்நனைப்பற்ற "அபாயாவிஸ்ரப்தஸ்ருஷ்டாநாம் தேவ
சரணம் கத:| தந்நிஷ்க்ருதக்ருத்யாவம் ஶாஶ்வதி நரஸ்
யேந:" என்று சொல்லுகிறது. தேஹாவஸாநமாயிழிந்தவனைக்கையா
லே ப்ரயோஜநாந்தரருசி நிலைநிற்கவுண்டாகாது. உபயஸாத
நர்க்குப்போலே மோக்ஷாபேக்ஷையோடேகூட ப்ரயோஜநாந்தர
ருசியுங்கலந்துவந்தால் இவனுக்கு ஹிதபரனான ஈச்வரன் "யா
வதோதகம் ஸதா ஸம்யக் நக்ரஹிதம் கரோத்யஸௌ, யஸ்யா
நுக்ரஹமிச்சாமி யந்ம் தஸ்ய ஹராம்யஹம்" இத்யாதிகளிலும் ஜ
ஞாநஸாராவஸ்யாநாதிகளிலுஞ்சொல்லுகிறபடியேசில ப்ரயோ
ஜநாந்தரங்களைக்கொடாதே கண்ணழித்தும் சிலவற்றிலே அல்பா
ஸ்திரத்வ துக்கமிச்ரத்வாதிவிவேகத்தாலே யிவன்றனக்கருசியை
விளைப்பித்தும் ஸௌபரிக்ஷத்ரபந்த்வாதிகளுக்குப்போலே சிலபோக
ங்களைக்கொடுத்துத்தானே யலமர்ந்து விடப்பண்ணியும்விடுகையா
லே மோக்ஷகாமனாய்ப் ப்ரபத்திபண்ணினவனுக்கக்காலத்துக்
குள்ளே ப்ரயோஜநாந்தரவைராக்யம்பிறந்துவிடும். மற்றையவ
னுக்கும் "அதோபாயஸ்ய ஸக்தோபி ஸங்கல்பே ஹாநநாசயாநு|
அஸ்ய விரக்திரஸாத்ய விஷயேஷ்வேவ சேஷ்யதாம்" என்கிறபடி
யே ப்ராரப்தாவதியே விளம்பமாயிருக்கும். தேவதாந்தரஸம்
பந்தமுண்டாயிற்றாகிலும் ஸர்வேச்வரன் ஏதேனுமொருநாளிலே

ஸூத்ரம் சொன்னபடியே வாஸநைகளோடே சேர்த்து ஜ்ஞாந யியாகத்திருத்தி இவனுடைய வ்யவஸாயத்தைத் தீர்க்கும். சிலர்க்கு தேவதாந்தரஸ்பர்சமும் நிலைநிற்குமாகில் முன்பு ப்ரபத்தியுமில்லை, மேல் நரகாதிகளுமுண்டென்றறியலாம். இவனுக்கு ஸம்ஸாரவிஷயத்தில் கூர்தாஸம் என்றேனுமொருநாளுபாயநிஷ்டையைப் பண்ணிவைக்கும். ஆசார்யாபிமானம் பெருமையாகப் பிறந்து ப்ரபத்தி பண்ணினார்க்கு பாஹ்யவைஷ்ணவ ஸம்பந்தமும் உபாயாந்தர ஸ்பர்சமும் பிறவாது. இவை பிறந்தவர்களுக்கு முன்புபிறந்த விஸ்வாஸம் சேதமாயிருக்கும், இவர்களையும் ஸர்வேஸ்வரன் ஆசார்யாபிமானத்திலே பற்றியிருத்தி ப்ரபத்திநிஷ்டராக்கும். இவ்வளவின்றிக்கிறபடியே பிறவாதே நடந்தவர்களுக்கு விளம்ப வாதிப்படியுங்கூடவில்லை. இவர்களுக்கு ஐஸ்வர்யாதி விளம்பம். இவர்கள் கோவினவெல்லையில் சேஷமவிநாசமேதம். இந்நிஷ்டையைப் பெற்ற ஸ்வபாவிகராமி "கடைத்தலையிருந்து வாழுஞ்சோம்பரையுகத்தி" யென்கிறபடியே ஸ்ரீயஃபதியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வாத்மநா உகந்தனுயிருக்கும். இவன்றிறத்தில் நிரபேக்ஷனாய் ஸர்வரக்ஷிபாய் நிரபாயிகஸ்வதந்த்ரனும் ஸத்யஸங்கல்பனுமான ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வஸ்வங்களுக்கும் காரணமான நிக்ரஹஸங்கல்பத்தை "தஷ்யிமா உதாரமேவாவயோ ரமேஸ்வவிநாஸமள க்ஷிப்யாமிதேஸர" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகளை ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு வாஸநையாரம்பத்திற்போலே ப்ரபத்திவாக்யார்த்தாநுஸந்தாநத்தில் ப்ரத்யக்ஷத்திலே விலக்கி, இவனையுமிவனுடைய ஸம்பந்திகளையும் நித்யஸூரிகள் கோஷ்டியிலே சேர்த்தாலும் வல்லதொடாதே க்ருபா தாவராயராசிகளிலுண்டதாரக் காட்டாதே வயிரு தாரிபாய் ஸம்பந்திகளுடைய பூர்வோத்தராபராதங்களுக் குமநந்தாவார்களாலே நிக்ரஹம் பண்ணுவிக்கும்படிக்கீடான ஸந்தோஷ ஸங்கல்பத்தைப்பண்ணி, "விண்ணுலகந்தருவானுய் விரைகின்றான்" என்கிறபடியே இவனிசைந்த விளம்பத்துக்குத்தான் ஸாந்நித்யனைப் ஆசரித்து, "இருள்தருமாஞாலத்துளினிப்பிறவியான் வேண்டேன்" என்றும், "மாயஞ்செய்யேலென்னை" யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே இவனுக்கிசைவையுமுண்டாக்கி,

"உன் திருமார்பத்துமாலைநங்கைவாசஞ்செய்பூங்குழலாள்திருவா ணை நின்னாணை" யென்று இவன் தான் ஸ்மரித்து வளைக்கும்படி பண்ணி, "சரணமாகுந் தன்றாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமா னால் வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரா"னென்கிறபடியே யிவன்சோறு தலுக்கீடாக ப்ராரப்தஶரீராவஸாநத்திலே பரமபதப்ராப்தியு ண்டாக்குவதாகக்கோலி, பொன்னுமிரும்புமானவிலங்குகள்போ லே பந்தகங்களான புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் ப்ராரப்தகார்யமான ஶரீரத்தில் இவனிசைந்தவளவொழிய மே லுள்ள கூற்றையும் "போயபிழையும் புகுதருவானின்றனவுந்தீயி னிற்றூசாகு" மென்கிறபடியே முன்பேயிவனோடு துவக்கறுத்து வைக்கையால் ஶரீரபாதத்துக்கு நினைப்பிட்ட ஸமயம் வந்தவா றே "ஸுஹ்ருதஸ்ஸாதுக்ருத்யாம் த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் | விஸ்ருஜ்ய ஜ்ஞாநயோகேந ப்ரஹ்மாப்யேதி ஸநாதநம்" என் றும், "நமன் போலே வீழ்த்தமுக்குநாட்டிலுள்ளபாவமெல்லாஞ் சும்மெனாதே கைவிட்டோடித்தூறுகள் பாய்ந்தனவே"யென்றும் ஸூத்ரகாரர்கள் சொன்ன வுபநிஷத்வாக்யத்தின்படியே இவனுக்க நுகூல ப்ரதிகூலராயிருந்துள்ள விரண்டுசிறகிலும் இவன்பக்க லானுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களுக்கு ஸமமாக வசல்பிளந்ததே றுடுகிறதென்னும்படி பண்ணி; "ஶிவாஶ்ச பந்தாஸ்ஸுக்ருதஸ்ய உத்தராய ணேசைவ | ஶுக்லபக்ஷோத்தரம் ப்ரஶஸ்தாநி" என்று ஸ்ம்ருதியிலும் ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் நிஶாதிகரணத்திலும் தக்ஷிணாயந ப்ர ஸக்தரையும் ஶாஸ்த்ராப்யாஸவைஶத்யமில்லாதாரையும்பற்றச்சொ ல்லும் காலநியமமின்றிக்கே "நிஶிநேதிசேந்ந ஸம்பந்தஸ்ய யாவ த்தேஹபாவித்வாத்" என்றும், "அதஶ்சாயநேபி தக்ஷிணே" எ ன்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே உபநிஷத்விதரானவர்களுடைய பக ல்களிலேயாதல் ராத்ரிகளிலேயாதல் தான் ஸங்கல்பித்த ஸமயத்தி லே ஸுப்ரதீத வர்த்மஸ்தாரகரோபாயமாம்படி பண்ணி, சி றைகிடந்த ராஜகுமாரன் நிறத்தில் ஸ்வஸம்பந்த ராஜா விலங் கை வெட்டிச்சிறைக் கூட்டத்தினின்றுங்கொண்டு புறப்படுமாப் போலே ப்ரக்ருதிப்ரஸ்த்தம் நியமமற தஸ்கரரொருவழிதயாயிரு ப்பதேதேனுமொருஶரீரவிஶேஷநிர்த்தத்தையுண்டாக்கி; வாஸா

ஷிகளான வாகாதிகர்மேந்த்ரியங்கள் பத்தையும் மநஸ்ஸிலே சேர்த்து, இப்படி ஏகாதசேந்த்ரியங்களெல்லாத்தோடுங் கூடின மநஸ்ஸை ப்ராணவாயுவோடே சேர்த்து, இப்படி பதினொரு இந்த்ரியங்களோடுங்கூடின ப்ராணவாயுவை ஜீவனோடே சேர்த்து, ப்ராணேந்த்ரியஸம்யுக்தனான ஜீவனை த்ரிவ்ருத்கரணப்ரக்ரியையிலே ஸ்தூலபூதத்தினின்றுங் கடைந்தெடுத்த பஞ்சபூதஸூக்ஷ்மங்களோடே சேர்த்து, இப்படி இந்த்ரியப்ராண பூதஸூக்ஷ்மஸம்யுக்தனான ஜீவனை நிஸ்ஸம்பந்தஸர்வாதாரனுடைய ஹார்த்தனான தன் பக்கலிலே யிளைப்பாற்றி, இப்படி ஸ்தூலசரீரத்தினின்றும் விச்லேஷஸாதாரணமான உத்க்ராந்தியை நடத்தி, "அநந்தாச்ச சதைகா ச ஹ்ருதயஸ்ய நாட்ய: | ஸிதாஸிதா: கத்ரு நீலா: கபிலா: பீதலோஹிதா: || ஊர்த்வமேகஸ்ஸ்திதஸ்தேஷாம் யோ பித்வா ஸூர்யமண்டலம் | ப்ரஹ்மலோகமதிக்ரம்ய தேந யாதி பராம் கதிம் || யதஸ்யாந்யத்ரச்மிசதம் ஊர்த்வமேவ வ்யவஸ்திதம் | தேந தேவசரீராணி ஸதாமாநி ப்ரபத்யதே || யேநைகரூபாச்சாதஸ்தாத் ரச்மயோऽஸ்ய ம்ருதுப்ரபா: | இஹ கர்மோபபோகாய தைஸ்ஸஞ்சரதி ஸோऽவச:" என்கிறபடியே கள்ளர் கொண்டுபோம் வழிகள்போலே க்ஷுத்ராவஹாரிகள் ஸ்வர்க்கநரகங்களுக்குப்போம் மார்க்கங்களுக்கு த்வாரங்களான நாடீவிசேஷங்களில் போகாதபடி வழிவிலக்கி, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்துக்கு த்வாரமான சதாதிகையான ப்ரஹ்மநாடியிலே ப்ரவேசிப்பித்து, ஸம்யக்காரவம்சியாய்க்கொண்டு புறப்படும்படி பண்ணும். *| ஆழ்வான் அந்திமதசையிலே விடாயிலே நாக்கொட்டி எம்பெருமானார் திருவடிகளைப்பிடிக்க, இவரப்போதாழ்வான் செவியிலே த்வயத்தையருளிச்செய்ய, இப்பேறு நமக்குவருகையரிது நாமென்செய்யக்கடவோமென்று அப்போது ஸேவித்திருந்த முதலிகள் கலங்க, இவர்களபிப்ராயத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி, "ஆழ்வான் ப்ரக்ருதியறியீர்களோ; இவ்வவஸ்தையிலிவருக்கிது கர்ப்பூரத்தையும் ஜம்பூகப்பூரையையு மிட்டமாத்ரமன்றோ, நாமிது உபாயத்துக்குப் பரிகரமாகச்செய்தோமல்லோ"வென்றருளிச்

செய்ய முதலிகள் தெளிந்து நிர்வாஹரானார்கள். ஆகையால் ஸ்ம
ஷட்ஸ்ருதிரபி பரித்யஜந்து தேஹம்” என்றும், “ஸ்வகதே ஸ்வதேஹ
ஸாங்ஸ்வேஷு” என்கிற ஶ்லோகத்வயத்திலும் “துப்புடையாரை
டைவதெல்லா”மென்கிற பாட்டிலுஞ்சொல்லுகிறபடியே ப்ரப
ந்நனுக்கந்திமஸ்ம்ருத்யாதிகளில் நிர்ப்பந்தமில்லை. “ஶரீரபாதஸமயே
து கேவலம் மதீயயைவ தயயாऽதிப்ரபுத்தோ மாமேவாவ
லோகயந் அப்ரச்யுதபூர்வஸம்ஸ்காரமநோரத:” என்றருளிச்
செய்ததும் இவ்வசநங்களுக்கவிருத்தமாகவொருப்ரகாரத்தாலே
நிர்வாஹ்யம். எங்ஙனேயென்னில்; கத்யத்திலருளிச்செய்கிறவந்தி
மஸ்ம்ருதி இவ்வந்திமஸ்ம்ருதியையுமுபாயபலமாகக்கொள்ளி ப்ரபந்
நரானவர்களுக்கு வரக்கடவதென்று சிலவாசார்யர்கள் நிர்வஹி
ப்பர்கள். இப்படியாகில் ஒருஶரீரத்திலுமந்திமமான ப்ரத்யயம்
நிர்விஷயமாயிராமையால் இது சரமஶரீரவிஷயத்திலே
போமாகில் “யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம்” என்கிற கணக்கிலே வி
பரீதபலமாம். ஆனபின்பு கத்யத்திலருளிச்செய்தபடியே ஸ்வத
ந்த்ர ப்ரபந்நனுக்கு சரமவிஷயத்திலந்திமப்ரத்யயமவஶ்யம்
வரும். “நஷ்டஸ்ம்ருதிரபீ”த்யாதிகள் ஸ்ரீகீதையிலஷ்டமாத்யாய
த்திலும், “யம் யோகிந: ப்ராணவியோககாலே யத்நேந சித்தே
விநிவேஶயந்தீ”த்யாதிகளிலும் ஸ்வயத்நஸாத்யமாக விதித்த கட்ட
ளையிலே உபாயமாக அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டாவென்கிறதென்று
சிலவாசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள். “கேவலம் மதீயயைவ தய
யா” என்றிறே யிங்கருளிச்செய்தது. அந்திமஸ்ம்ருதியாவது; வாதா
திகளுபஶமமானால் சேதநஸ்ய உபஶாந்தமாவதற்குமுன்பே பி
றப்பதொரு ஸ்ம்ருதி. இது அருகிருந்தார்க்குத் தெரியாது. “த்ரு
ஶ்யதே ஹி வாங்நிரோதே உபரதே சேதஸி ப்ரவ்ருத்தி:” என்கிற
பாஷ்யமும் ஏதேனுமொரு லிங்கத்தாலே ஒரு சேதநப்ரவ்ருத்தியவனு
க்குண்டென்றறிகிறவனைச்சொல்லுகிறது, தனக்கு சில ப்ரா
ஸாதாவஸ்தைகளிலே கண்டபடியைச்சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஆ
னபின்பு சரமவிஷயத்திலந்திமஸ்ம்ருதி சேஷ்டராகிறவர்க்கும் மோக்ஷ
மகொடுக்கிறவர்க்குந் தெரியுமித்தனை. இதுக்கநந்தரம் யோகி
களோடுமயோகிகளோடும் வாசியற ஸாதாரணமான பரமேஷ்டாவின்

பக்கலிலே விஶ்ருதிக்குமளவும் ஸாக்ஷாத்ஸக்ருத் தாஸ்யமாயிருக்கும். இவ்வவஸ்தையைப்பற்ற "காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம், நஷ்டஸம்ஸ்ம்ருதிரபி" என்றும், "நினைக்கமாட்டேன்" என்றுஞ் சொல்லுகிறதென்றால் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு விசேஷித்தோர் ப்ரயத்நஞ் சொல்லிற்றாகாது. இதுக்குமேல் "ததஸ்ஸத்யக்திக்ஷேத்ரதேவோஹநந்த" என்கிற வசநத்தாலுணர்த்தத்தக்க ஸுகாபிதஸாரணையைக்கொண்டு ப்ரஹ்மநாடியிலே ப்ரவேசித்தால் பின்பு காலதசையுள்ளதனையுமொருபகலாயுணர்த்தியேயாம். * * * *

நன்னிலமாமது நற்பகலாமது நன்னிமித்தம்
என்னலுமாமறியாதாலுமா மங்கடியவர்க்கு
மின்னிலைமேனி விடும்பயணத்து விலக்கிலதோர்
நன்னிலையாநடு நாடிவழிக்கு நடைபெறவே. (௭)

ஶஹாகாலம் தேஶவிதிஷ்ட்யஷோபநீயிகா
நிவதி சிதவாததிக்ஷாவதீயக்ஷிதப்ரக்ஷ்ரோத: |
யந்நித்ருஷ்டிகஸந்தஹ்ஷ்காஸேல வாவ ப்ரதாயிகா
ஸக்ஷ்ருதகாவாபாவ ஸ்யாநாஸ்யம் ப்ரவேசயதி ப்ரஹ்ம ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே நிர்யாணாதிகாரோ விம்ஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:.

ஜ்வலந திவஸ ஜ்யோத்ஸ்நா பக்ஷோத்தராயண வத்ஸராந்
பவந தபந ப்ராலேயாம்ஶூந் ஸதடித்வருணேந்த்ரதாத்ரூந் |
அமநுஜமதிதேவாநீஶம் ப்ரஜாபதிமந்தத:
ஸரதி விரஜாம் தீர்த்வா ப்ராப்நோதி ப்ரஹ்மஸம்பதம் ||

இப்படி ஶதாதிகநாடியிலே ப்ரவேஶிப்பித்த முமுக்ஷுவை ஸ்தூலஶரீரமாகிற ப்ரஹ்மபுரத்தினின்றும் ப்ரஹ்மநாடியாகிற தலைவாசலாலே வத்ஸலனான ஹார்த்தன் வார்த்தை சொல்லக்கற்கிற ஆதிவாஹிகர்களானவர்கள் ராஜகுமாரனை ராஜாவெடுத்துக்கொண்டு போவதுபோலே கொண்டுபுறப்பட்டு, "மன்னுங்கடுங் கதிரோன்மண்டலத்தின்னடுவு ளனைவதோரில்லியினூடுபோய்" என்றும்,

"தேரார்நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்" கென்றும், "சண்டமண்டலத்தினூடுசென்" றென்றும், "இருளகற்றுமெரி கதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி" யென்றுஞ் சொல்லுகிற தேவயாநமார்க்கத்திலே வழிப்படுத்தி, "அமரரோடு யுயர்விற்சென் றறுவர்தம் பிறவியஞ்சிறையே" யென்கிறபடியே அர்ச்சிஸ்ஸென்றும், அஹஸ்ஸென்றும், ஶுக்லபக்ஷமென்றும், உத்தராயணமென்றும், ஸம்வத்ஸரமென்றும், வாயுவென்றும், ஆதித்யனென்றும், சந்த்ரனென்றும், வைத்யுதனென்றும், அமாநவஸம்ஜ்ஞனான விஷ்ணுவுக்கு ஸஹகாரிகளான வருணேந்த்ர ப்ரஜாபதிகளென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறவழிநடத்தும் முதலிகளையிட்டு "ஸஹஸ்ராதி ஶத்ருஜ்ஞா நயாதிவாஹோஜ்ஜ்திம்" என்கிறபடியே தான் வ்யாஜ்ஞைய் நடத்தி, அவ்வோ எல்லைகளில் ஸமவஸ்தாநத்திலே பரக்கப்பேசின ஸம்மாநங்களையு மநுபவிப்பித்து, "லோகம் வைகுண்டநாமாநம் திவ்யம் ஷாட்குண்யஸம்யுதம் | அவைஷ்ணவாநாமப்ராப்யம் குணத்ரயவிவர்ஜிதம் || நித்யஸித்தைஸ்ஸமாகீர்ணம் தந்மயை: பாஞ்சகாலிகை: | ஸபாப்ராஸாதஸம்யுக்தம் வநைஶ்சோபவநைஶ்ஶுபம் || வாபீகூபதடாகைஶ்ச வ்ருக்ஷஷண்டைஶ்ச மண்டிதம் | அப்ராக்ருதம் ஸுரைர்வந்த்யமயுதார்க்கஸமப்ரபம் || ப்ரக்ருஷ்டஸத்த்வராஶிம் தங்கதா த்ரக்ஷ்யாமி சக்ஷுஷா" என்றுநெடுங் காலங்காணவாசைப்பட்டதொரு தேஶவிஶேஷத்திலே சென்றவாறே கர்மவிஶேஷ ஸாமக்ர்யமாகவன்றிக்கே வித்யையாலே ஸாதிதமாய் மதிரோத்ராமமாக அநபிவ்யக்தமான ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தை ஆறுகடக்கைக்குப்பற்றின தெப்பம்போகவிடுமாப் போலேபோகவிடுவித்து, விரஜைக்கக்கரைப்படுத்தி, அப்ராக்ருத ஶரீரத்தைக்கொடுத்து, ஐரம்மதீயமென்கிறஸரஸ்ஸினளவுஞ் சேர்த்து, ஸோமஸவநமென்கிற வ்ருக்ஷத்தைக்கிட்டுவித்து, மாலாஞ்ஜநசூர்ணவாஸ: பணஹஸ்தைகளான ஐவந்நூறு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களையிட்டெதிர்கொள்வித்து, ப்ரஹ்மாலங்காரத்தாலே அலங்கரிப்பித்து, ப்ரஹ்மகந்தரஸதேஜஸ்ஸுக்களை ப்ரவேஶிப்பித்து *குடியடியாரிவர் கோவிந்தன்றனக்கென்று முடியுடைவானவர்முறைமுறையெதிர்கொள்ள கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறுகு

வித்து, ஊர்த்வ ஜாவதிகளென்று பேருடைய அமாநவரைக்
கிட்டுவித்து, “வைகுந்தம்புகுதலு”மென்று தொடங்கிமேல் மூன்று
பாட்டிலுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸத்காரங்களான ராஜோப
சாரங்களைப்பண்ணுவித்து, ஆநந்தமயமான மணிமண்டபத்திலழகோ
லக்கத்திலே புகவிட்டு “அதயாஸநம் பரீமம் தத் கர்மணே சதஷ்ஷு
பர்யங்காநு | உத்ஸங்கே தீவ்ர தரம் தாமராமஹோஜவலே ||
த்ரிதாமம் ஹிரண்மய ஸர்வ ப்ரதிஷ்டம் நிர்மலம் | அநந்த ஸாந்த்ர
யோகீந்த்ர நாநாமயமத்தம் || ஜ்ஞாநம் பரம் ஸஹஸ்ராநந்த மஹா
ஸங்கநாதபா ஸஹ, ஸ்ரீ பூமி ஸமாஸ்ரிதமாஸீதம் ஸ்ரீமந்நிஷேவ்ய கே
சவம் || லக்ஷ்ம்யா ச விமலாஜ்ஞாந க்ருபாத்ரிஷு வக்ஷோ விலாஸஷ்ஷு, லீ
லாப்தம் ஸமாவ்ருதம் ஸ்ரீவத்ஸ ப்ரஜ்வலிதம் | க்ருபாஸ்ரித
ஸேவ்யமாநம் ஜகத் ஸுப்ரபாதம் || த்ருஷ்ட்வா வம் ஹி நஸ்ப்ரபாக
ஸந்நிஷ்டிதி ரமவம் | தஸ்ய பாதஸ்ய லோகஸ்யஸ்யநிவ
ஸாஸ்ர”இத்யாதிகளில் கட்டளையிலே யிவன் ஸங்கல்பித்தபடியே
இழந்தவிழவெல்லாந்தீர நிரதிஸயபோக்யனை தன்னைக்காட்டித்
தன்மைபெறுத்தித்தன்தாளிணைக்கீழ்க்கொண்டுதன்னோடு ஸமாந
போகஸ்ய லக்ஷணமான ஸாயுஜ்யத்தாலே யிவனுக்கு ஸஜாதீய
ரான வந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருத்தி, இப்படி ஸம்ஸ்ருதி
பந்த நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகவும், ஸர்வாபராதவிமோசநபூர்வ
கமாகவும் தேஸகாலாவஸ்தா ஸங்கோசமில்லாதபடியாகவும் தன்
ஸங்கல்பத்துக்கநுரூபமாக விவன் ஸங்கல்பித்த கைங்கர்ய
ங்களையெல்லாம் யாவதாத்மபாவியாகக்கொண்டருளி, “ஸர்வஸ
ஜநஸ்ய நித்யநிர்தோஷகர்ம”என்கிறபடியேதன்க்கும்நித்ய
ந்ருமுமொருவயஸில் தோழன்மாரைப்போலே யிருக்கிற நித்ய
ஸூரிகளோடு இன்றுவந்த விவனோடு வாசியறப்புரையறப்பரி
மாறி ஸ்தோத்ரத்திலும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலுமருளிச்செய்த
ஸங்கல்பத்தின்படியே போகார்த்திகார்த்திக நித்யகிங்கரனான
விவனுக்கப்பாலே தான் நிரதிஸயாநந்தனாயிருக்கும். * ஸர்வஷ
ட்வர்யாஷ்டகபூர்வக லோகஸாயநமானயாவிதயாதிகளிலும் “ஸ
ர்வா ஸஹதிஸாத்வா தேவா நாராயணம்ஹரிம் | ஸஹபூர்வஹதி
ஸாத்வா பராத்பர நாத்மநா || யேந த்ரயோ ஜ்யோதீம்ஷி லோகே

பாணௌ பாபவிபஜ்ய தாந்| தேஷாம் மோக்ஷோந்முகாநாம் யதாம்
[illegible]

[illegible] ஸவிஷயாதிகளிலும் "[illegible]" என்றும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ராதிகரணத்திலும்
சிலவதிகாரிவிஶேஷங்களைப்பற்றச்சொல்லுகிற [illegible] வசனத்
திலும், ஸத்யலோகாதிகளிலிருந்து [illegible] மவர்களுக்கு முள்ள
மதிவிஶேஷாதிகளிருக்கும் கட்டளைகளவ்வோவதிகாரிகளுக்கே
ஜ்ஞாதவ்யங்களாகையாலிங்கவை வகுத்துச்சொல்லுகை யபேக்ஷித
மன்று. இக்மதந்ரவஸாநாதிகள் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திநிஷ்டனவி
வனுக்கு ஸாதாரணமாக ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்குப்போலே உபாயாங்கமாக
நாள்தோறும் கர்தவ்யங்களன்றேயாகிலும் இவ்வுபாயத்திலிழி
யும்போது அதிகாரஸித்திக்காக ஹேதுவமபேக்ஷிதமாகை
யாலே ஸவிஷய ஶேஷாநுஸந்தாநமாய்ப் புகிறக்கடவன.
பின்பு, வரப்புகுகிற கண்ணைத்துக்கு நாளெண்ணியிருக்குமாப்

போலே பஞ்சப்ராக்ருத பாராவாரஸம்பந்தரணமாத்ரமாய் இப்பாராவாரஸம்பந்தம் பெறப்புகுகிறோமென்கிற ஸ்ரீக்ருத்யத்தை விளைப்பித்துக்கொண்டு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிருக்கும். ஆகையாலிறே ஸர்வேச்வராபஜ்ஞாநநேத்ரனானுமிவனுக்கவைகதவிப்ருக்கும். "ஸுவர்ணஜாலஸ்ய ராகஸ்ய விதிகாத்ரநம: | ஸ்வர்க்கஸ்ய யம் பாவி... ராக்ஷஸை:" என்னும்படி பிராட்டியிருந்தவிருப்பு இவனுடைய மத்யநாஸநத்துக்கு நிதர்சநம்.

நடைபெற வங்கிப்பகலொளி நாளுத்தராயணமாண்
டிடைவருகாற்றிரவி யிரவின்பதி மின்வருணன்
குடையுடைவானவர்கோமான் பிரசாபதி யென்றிவரால்
இடையிடை போகங்களெய்தி யெழிற்பதமேறுவரே. (உஅ)

விஹ்ருத்ய ... ப்ரஹ்மாண்டம் ...
...ப்ரயாதா: ... ஸ்வேத நிரஸ்தா: |
...ஞாநஞாநா யோ வாக்யாந்
ஸாவயதி நிஜஸ்யாதாயீ ஸ்வயம் ஹரிவாஹந: ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே கதிவிசேஷாதிகாரோ விம்ச:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

விசதவிபவம் ... விசித்ர விஹாரிகம்
ஸவிதமதி தஸ்ஸ்வம்ப்ராப்ய ஸஹஜஸ்வகர்த்ருகை: |
ஸ்வாநுபவ ... ரூபாணாஷ்டக ...
...ஜதி ... ஸாத்ம்யம் ... நிவ்ருத்திகயோஜிதம் ||

இக்கதிவிசேஷத்தாலே சென்றவனுடைய பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவமிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னில்; "அனைத்துலகுமுடைய வரவிந்தலோசநனைத் தினைத்தனையும் விடாள்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகாரவைசிஷ்ட்யங்களான விக்ரஹகுணவிபூதிசேஷ்டிதங்களிலொன்றுங்குறைபாடின்றி அதிசயபோக்யமாக விஷயீகரித்துக்

கொண்டிருக்கும். இவ்வநுபவம் ஈஶ்வரனுக்குமிவனுக்கும ஸாம்யமாகையாலே பரஸாம்யஞ்சொல்லுகிறது. "உணர் முழுநல"மென்றும், "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத ஸுகபாவைகலக்ஷணா | பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஸ்வாமித்வம் ஸாம்யமாகப் ப்ராப்தம், மற்றுள்ளவை ஸாம்யமாம்படியெங்ஙனே யென்னில்; ராஜமஹிஷிக்கு ராஜா ஸாம்யத்தால் அவனுக்கஸாதாரணங்களாய் அவனுடைய ஸாமர்த்யத்துக்குறுப்பான ஸாமரவ்யஜன ஸாமக்ர்யாதிகளும் இவளுக்கநுகூலமாமாப்போலே இங்கும் ஸர்வஜ்ஞத்வாநுபவங்களானவையெல்லாம் ஸாம்யமாகக் குறையில்லை. இப்படி ஸர்வப்ரகாரவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் ஸாம்யனென்னுமிடம் ஶ்ருதிஸூத்ராதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தை ஸமாயிகரணத்திலே ஸாதித்தருளினார். இவற்றில் நிரதிஶயாநந்தத்வத்தாலே பரப்ராப்யமாகையாலே ஸர்வஸ்வரூபத்தை பரமமென்கிறது. இப்ஸர்வஜ்ஞத்வத்தினுடைய பரிபூர்ணாநுபவம் பெறுவது ஸாம்யதஶையாய் ஸர்வேஶ்வரமாயிருப்பதொரு ஸ்தானவிஶேஷத்திலே சென்றாலாகையாலே அந்த ஸ்தானவிஶேஷத்தையும் பரமமென்கிறது. இவ்வநுபவத்துக்காஶ்ரயமாய்க் கொண்டநுபாவ்யமாகையாலே ஸர்வஸ்திதிஸ்திதமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான தன் ஸ்வரூபத்தையும் பரமமென்கிறது, இவை மூன்றுக்கும் மற்றுள்ளவற்றுக்கும் ப்ராப்யத்வாகாரம் விஶிஷ்டம். இப்படி ஸர்வஸ்வரூபகுணவிபூத்யாதிகளும் ஶேஷமலமாஶ்ரயமான நித்யவிபூதியும் ஸ்வஸ்வரூபமும் ஸாம்யமானாலும் ப்ராப்திகாலமாக ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணவிஷயமாய் ஸம்ஸாரத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக ஶாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீவாஸுதேவத்தியில் பதார்த்தங்கள் ஸம்ஸ்தனுக்கு ஸாம்யமாகக்கூடுமோவென்னில் அதிலுங்குறையில்லை; பித்தோபஹதனுக்கு ப்ராப்திகாலமான பால் பித்தம் ஶமித்தால நுகூலமாமாப்போலவும் ஸாவகாஶனை ப்ரதாவினுடைய சிறைக்கூடம் சிறை கிடக்கிற ராஜகுமாரனுக்கு அப்போது ப்ராப்திகாலமாய் ராஜா சிறைக்கூடத்தினின்றும்புறப்படவிட்டுகந்து

த்ராஸ்ய ஶோபநக வைத்தவளவில் சிறைக்கூடமான கோப்பு
க்குலையாதிருக்கச்செய்தே பிதாவின் விபூதியென்றநர்த்தமு
மாமாப்போலவும் “யஸ்யா ஸஹ ஸ்வர்கோ நிரயோ யஸ்
யா விநா” என்றும், “நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர்
ந பூஷணை: வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹா
ரதம்” என்றும், ஏருளுமிறையோனிலுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸ
ம்பந்த ஸம்ஶ்லேஷமின்றிக்கே தான் நின்றபோது கடாநாரத
மாகத்தனக்குப் ப்ரதிகூலமாயும் அநுகூலமாயுந்தோற்றின ஶ்ரீரா
விபூதியில் பதார்த்தங்கள் ஸ்வாத்மீய நிரதிஶய ஸம்பந்தவம்
பண்ணுகிறவனுக்கு நிரதிஶயஸௌக்யபரமத்திலே சொருகை
யுவனும். இப்படி பலருக்கு ப்ரதிகூலமாயு மநுகூலமு
மாயும்கர்மவஶமில்லாதார்க்கநுகூலஸ்வபாவமாயுமிருக்கை அ
ப்பதார்த்தங்களுக்கு ஸம்பவிநாஶம். இப்படி ஸ்வபாவிகமா
ன வாநுகூல்யத்தை யுடைத்தான தன் ப்ரகாரங்களெல்லாத்
தோடுங்கூடின ஶ்ரீமானான நாராயணன் ப்ராப்யனென்னுமிடம்
திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் உபநிஷத்வசநங்களிலே ப்ரஸி
த்தம். முன்பு சொன்ன கைங்கர்யம் இப்படி பரிபூர்ண
அநுபவத்தாலே பிறந்த ப்ரீதிவிஶேஷத்துக்கு பரீவாஹமென்
னுமிடத்தை கத்யத்திலே பலகாலுமருளிச்செய்தார். ஶாஸ்த்ரங்களை
யில் ப்ராதிவிகமான ஐக்ஷணாதிகளும் ஜாதாதி ஸம்வாதங்
களுமெல்லாம் பூர்ணப்ரஹ்மாநுபவ நிரபேக்ஷ ஸம்பந்தா
நுகுண ஸ்வபாவங்களாகையாலே கர்மமின்றிக்கே அநு
பவபரீவாஹமான கைங்கர்யத்திலே அந்தர்பூதங்கள்.
ஆகையால் ப்ராப்தியாவதற்று யதோசித கைங்கர்யபர்யந்த ப
ரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவமென்றதாயிற்று. இவ்வநுபவமுண்
டானால் பின்பொருகாலத்திலுமழியாதென்னுமிடம் “ப்ராப்
ய தேவம் பரம் யாந்தி யதோ நாவர்த்ததே யதி:, ஏகாந்திநஸ்து ஸர்வே
ஶா தேவா யஜ்ஞஶாஸ்த்ரம் । நாவர்த்தந்தே மஹாத்மாநஸ் ஸம்ஸி
த்திம் பரமாம் கதா: ॥ ப்ரஹ்மஸ்தாநாதிகா: பாப ஜநாவர்த்தி
நோऽர்ஜுந । மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்யதே,
யதா ஸ கேஶவோ நித்யஸ் ததா நித்யம் ஸநாதநம் । ததா ஸ ஸர்வ

ஸம்ஸாரஸ்ய ந ஜாயதே ந விஹதி, ஸங்ஸாரங்கா நிவர்த்ததெ ஸர்வ ஸாம்யமாதெய ஸூர்ய ஸம்ஸாரபதி நிவர்த்ததெ ஆதிமோக்ஷ விதகா:” “வாயினால் நமோநாரணவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பிப்போயினாற் பின்னையித்திசைக்கென்றும் புணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே” இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஸம வஸ்தெகஷயாங்கமுதமான ஸ்வஸ்தவிஹாரத்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புகுந்தாலும் இவ்வநுஸந்தானத்துக்கு ஸங்கோசாதிகள் பிறவாமையாலே வ்யாவ்ருத்தியில்லையென்கிறது. இப்படி உத்தாரவயிறில்லாதவிவ்வநுஸந்தானம் பெறுவார்க்கனிமேசமிராம தெவநுஷ்யாதிகளிலின்னதென்று தெரியாது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மோக்ஷமுண்டு. அப்படியே “ப்ரஹ்மணா ஸஹ தே ஸர்வே ஸம்ப்ராப்தே ப்ரதிஸஞ்சரே | பரஸ்யாந்தே க்ருதாத்மாந: ப்ரவிசந்தி பரம் பதம்” என்று மஹர்ஷிகள் சொன்னார்கள். | ஆகையால் தேவதாஸ்த்ரைஸ்ஸையில் ஔபாயிகங்களான ப்ரத்யக்ஷாதிகங்களைக்கொண்டு தேவதைகளிலும் அநுஸந்தாநமுண்டென்றவாறு நதீதீர்யர் தேவர்க்கெல்லாம் ஸர்வேச்வரனோடே ஸாம்யாபத்தி சொல்லுகிற ச்ருத்யாதிகளை மறந்தார்கள். ஆவாரவெவெகவு முடைய தேவதைக்களுக்கு ஆநந்தரஸமுண்டாமென்று சிலர் சொல்லும் வசநமாவதுமானாலும் தேவர்களவதற்கு முன்னேவரும் ஸம்வதநுஸந்தானத்தில் ஸங்கோசத்தைசசொல்லிற்றுமத்தனை. பிற்பட தேவராணர்க்கும் நாளிழவே போக்கிப் பொருளிழவில்லை, ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே ஸாலோக்யஸாரூப்யாதிகளும் பெற்றார்க்கு தேவத்வமெம்பதுவிரவுக்ஷத்தாலேயாமத்தனை. இவ்வர்த்தம் “லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸந்தி கேசித் ஸமீபம் ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே | அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த:” என்று நியமிக்கையாலே ஸித்தம். இது பரமபதத்திலே சென்றால் வரும்ஸாயுஜ்யமே மோக்ஷமென்கிறது. அதுக்குள்ளே ஸஹஸ்ரத்தில் ப்ரதாதிகளைப்போலே. ஸாலோக்யாதிகளெல்லாமவாந்தரங்களாகையால் அங்கொருவர்க்கும் வைஷம்யமில்லை. “மோக்ஷம் ஸாலோக்யஸாரூப்யம் ப்ரார்த்தயே ந கதாசந | இச்சாம்யஹம் மஹாபாஹோ

ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபத்யதே" என்கிறவிடத்திலுமிவ்வர்த்தங்கண்டு
கொள்வது. ஸாயுஜ்யமாவது ஸயுக்கினுடைய பாவம். ஸயுக்
காவானொரு போகத்திலே போக்தாவாய்க்கொண்டு கூடவநுபவி
க்குமவன். இங்கு ஸப்ரகாரப்ரஹ்மமாகிற போகத்திலே ப்ர
ஹ்மமும் முக்தனுங்கூட போக்தாக்களாயநுபவிக்கையாலே முக்தனை ஸ
யுக்கென்கிறது. இப்படியாகில் ச்ருதியில் ஸாயுஜ்யசப்தமும்
ஸாஷ்டிதாசப்தமுஞ்சேரவு யோகிப்பானேனென்னில்; ||*|| ஸா
யுஜ்யம் ப்ராஹ்மணோ பாக்யஸ்யாவிசிஷ்டதா | ஸாஷ்டிதா
தத் போகஸ்ய தாரதம்யவிஹீநதா ||*|| முக்தனுக்கு ஜகத்வ்யா
பாரமில்லையேயாகிலும் க்ருஷிபண்ணினவிதாவும் நிவ்ருத்தவ்யா
பாரான புத்ராதிகளும் க்ருஷிபலத்தை புஜிக்குமாப்போலே
ஜகத்வ்யாபாரத்தால் வரும் ரஸம் வ்யாபரிக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கும்
பார்த்திருக்கிற முக்தனுக்கும் துல்யம். ஸூத்ரகாரரும் "ஜகத்
வ்யாபாரவர்ஜம்" என்று தொடங்கி "போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச"
என்றருளிச்செய்தார். "ஸார்வஸாம்யம் ஸாயுஜ்யம் வதந்தி ப்ர
ஹ்மவாதிந:" என்று சாகடாயநனும்சொன்னான். சப்தசக்தியன்
றிக்கேயிருக்க பேதச்ருதிகளும் விரோதிக்க ஸாயுஜ்யசப்த
த்துக்கு ஐக்யம் பொருளாக நினைத்திருப்பார்க்கு முக்தன் பர
மஸாம்யத்தையடையுமென்றும் தாதர்ம்யக்காமென்றுஞ்சொல்லுகிற
ச்ருதிகளும் விரோதிக்கும். "மம ஸாதர்ம்யமாகதா:" என்று
கீதாசார்யனுமருளிச்செய்தான். இவ்வர்த்தத்தை "ப்ரணவ
ரதமாருஹ்ய ப்ரஹ்ம ஸாரதிநா ப்ரபோ: | விசந்தி ப்ரஹ்மலோகம் து
பரம் ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் || விமுக்தா: முக்தஸாம்யம் ஹ்ய
ஸ்திதம் | விமோசயித்வா விமோசிதா ஸ்வத:ஸ்வதி ||
விசேஷிணா விசேஷேண ஸம்ப்ராப்ய ஸ்வயம் ஸ்வத: | சாந்தி
கரீணா சாந்திரேஷா ஸ்வரூபேண ப்ரகாசதே || விஜ்ஞாநாத்மா ஸம்பதி
ஸம்பத்ய விஜ்ஞாநா | கேவலாத்மா ஸ்வயமேவ கேவலேந
ஸம்பத்யதே || ஸுதுஷ்ப்ராப்யதேஷ்ண ஸுதுஷ் ஸ்வரூபப்ராப்தே |
ஸதாவிர்ப்பூதகாந்திர்யதே தஸ்ய ஸோமராஜ ப்ராப்தாய்த
ஸ்வா | ஸர்வஜ்ஞாதாஸ்வ ப்ரதிபந்நஸ்ய ஸமாப்ய ப்ரஹ்மம் விசே
ஷாத்யம்" என்று வஸிஷ்டஸ்ம்ருதி ஸம்வாதத்தில் பரக்கப்பேசி

இதுவே பரசமயமென்று சிக்ஷித்தான். இங்கு சாக்த
னென்கிறது [illegible] ன்றென்றபடி. சாக்தவிஷய
மான ஸூத்ரத்தை "[illegible]" என்று பாஷ்யகாரர் வ்யா
க்யாநம் பண்ணியருளினார். இப்படி ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ரங்க
ளிலே ஸர்வம் கண்டிக்கையால் சாக்தமையில் வேதக்ரம்
தோற்றின விடங்களெல்லாம் "[illegible]"
[illegible] யே [illegible]
[illegible] கண்டுகொள்வது. இங்ஙனல்லாதபோது "[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
விரோதிக்கும். ஆகையால் சாக்தனுக்கு ஜ்ஞாநமொழிகளால் வ
ந்த பரமார்த்தமே யுள்ளது. [illegible] னுக்கு ஸாத வாதாதிகளை
ப்போலே லக்ஷணமாகச்சொன்ன [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] திகள் [illegible]
துகள். சாக்தனுக்கு [illegible]
கள் [illegible] தங்கள். இப்படியாகில்; "[illegible]
[illegible]
[illegible]; என்கிற நிலையாய் ஸ்வதந்த்ரமல்லாத சாக்தருக்கு

ஏதேனுமொரு ஹேதுவாலே ஆவ்ருத்திசங்கை வாராதோ வென்னில்; அது வாராது; "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ் தபஸ்விந: | கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா:" என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. ஸம்ஸாரதசையில் கேவலாவித்தையும் கேவலவித்தையுமநுஷ்டிக்கையாகிற ஸ்வரூப கைவல்யங்களில் வைராக்யம் பிறந்தவிது ஈச்வரனுக்கு ப்ரஹ்மாத்மகமாக ஸர்வத்தையும் காண்கையாலே கேவலாநுபவப்ரஸங்கமில்லாமையாலும் அந்த வர்ணாச்ரமாசாரங்களினுடைய தோஷம் மேல் நித்யப்ரத்யக்ஷிதமாகையாலும் ப்ரதிஷித்தமாயிற்று, ஆகையால் தன்னிச்சைப்படியாக ஆவ்ருத்திசங்கையில்லை. விசிஷ்டேச்வர தத்வத்ரயவிஷயமாகவும் ஹேயோபாதேயவிஷயமாகவும் முன்பு பிறந்த ஜ்ஞானமிப்போது விச்லேஷஸங்கோசங்களில்லாதபடி விகஸிதமாயிற்று, ஆகையால் தன் ஜ்ஞானப்படியாக ஆவ்ருத்தி சங்கிக்கவொண்ணாது. ஸர்வவிஷய வைலக்ஷண்யஜ்ஞானத்தாலே முன்பு பிறந்த பக்திரூபாபந்நமான ப்ரீதிரூபாபந்ந ஜ்ஞானமிப்போது பரார்த்தங்களுக்கு நிலமல்லாத ஸர்வவைலக்ஷண்யமெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷமானபடியாலே நிரதிசயப்ரீதிரூபாபந்நமாய்த்தலைக்கட்டிற்று, இப்படியிருக்கையாலே "ஸ ச மம ப்ரிய:" என்றவீச்வரனுடைய ப்ரீத்யதிசயம் அவன் தன்னாலும் நியமிக்கவொண்ணாதபடி கரைபுரண்டிவனோடு பரம்பரயா ஸாம்யமுடைய திடர்நிலங்களிலும் பேறிப்பாயும்படியாயிற்று, ஆகையால் கர்மமில்லையேயாகிலும் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுடைய இச்சையாலே புநராவ்ருத்தியுண்டாகிறதோவென்று சங்கிக்கவொண்ணாது. ஸாத்யஸாதநாதிகாரங் கழிகையாலே ஈச்வரேச்சையிலாஜ்ஞாதிலங்கநமில்லை, அவனுகப்பே தனக்குகப்பாகையாலே ஸம்ஸாரஹேதுக்கு விபரீதமான வர்த்தநமில்லை, ஆகையால் ஜ்ஞப்திவேத்யதே யாவிர்ப்பூத ப்ரஹ்மாநுபவரூபமான மோக்ஷம் வர்ணாச்ரமம் போல்யாவதாத்மபாவியாயிற்று. இவையெல்லாத்தையும் நினைத்து "அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்" என்று ஸூத்ரகாரருமருளிச்செய்தார். * * *

ஏறி எழிற்பதமெல்லாவுயிர்க்கு மிதமுகக்கும்
நாறுதுழாய் முடி நாதனை நண்ணி யடிமையினம்
கூறுகவர்ந்து குருக்கள் குழாங்கள் குரைகழற் கீழ்
மாறுதலின்றிமகிழ்ந்தெழும்போகத்துமன்னுவமே (௨௯)

க்ஷிப்ராஞ்ஜஸா தாஸதாகாஷ்டாம் கதமபி கமிதா
மோசிதாஶேஷமாயா ஸம்மோதந்தே ஸதி மோதிவிஷாதி ஸம்ப்ரஹர்ஷா: |
மோக்ஷீராப்த்யாய ஸ்வயம்வரவிபவாஸஜ்ஜநகாந்
ந்த்ராநந்தப்ரஹ்மானந்த பரிவாஹா பவாம: ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே பரிபூர்ணப்ரஹ்மானந்தாதிகாரோ த்வாத்ரிம்ஶ:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸத்ப்ருஷ்டஸ்ஸாரவார்த்தஸ்வாபாரநிஶி தயிஸ்ஸஜ்ஜிதோஜ்ஞகஸம்ஸ்ய
ஸ்வேஷ்டா பாபோத்பவிஜ்ஞஸ்வ பரிகரஸரந்த்ராஸநிஷ்ட்வஜ்ஞக்ருத்யை: |
ஸ்வாவஸ்யா ஹர்ம்யஸம்பத்ஸமயவிஹிதநியதம் வ்யாஸஸம்ஸ்வாவி ஜிஹ்ரு
நித்யம் த்யஸ்மத்ஸதீக்ஷ்ஷ்வ க்ருதிர நந்தவத்யர்த்தம் நிதர்ஶகை: ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸம்பூர்ணஶாஸநஸார: ப்ரயோக:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

பாகவதோதிதம் ப்ரக்ருஷ்டேந ஸத்ஸங்கதம் விஷ்ணு
நிர்வேதயந் யாதிவைராக்யஜ்ஞாநஸம்க்ஷிப்த: ।
ஸம்யக்ஸ்ரத்தயா ஸாங்கம் தேவோ ஜகச்சரண்யோऽயம்
பரமபுருஷோऽப்யஸிதவாந் ப்ரதிஷ்டா ஸம்ஸ்தாம் ॥

அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஈச்வரஸ்வா
தீக்ஷையான ஸஹஜஸௌஹார்த்தத்தையாலே பெரிந்து, ஸஜ்ஜநஸம்பா
த்தாலே தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களைத் தெளிந்து, ஸம்ஸாரபீ
ருவாய், ஸ்வாயத்தமாக ப்ராப்தமாயிருப்பதொரு உபாயவிசேஷ
த்தை பரிக்ரஹித்து, க்ருதக்ருத்யனாய், தன்நிஷ்டையைத் தெளி
ந்து, அதுக்கநுரூபமாக இருந்தநாள் யதாசாஸ்த்ரம் கிம்
பராயணமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யப்ரவ்ருத்தி பரோபகாரமாயிருக்
கும்படியும், ஸ்ரீபகவதாநுஜ்ஞாராதிமதியாலே ஸ்வோசித
தேசவிசேஷத்திலே சென்றால் இவனுக்கநவஸ்திதஹர்ஷப்ரகர்ஷ
பரிவாஹமாக வரும் பரிபூர்ணகைங்கர்யமும் பரம
ப்ரயோஜநதாவிசிஷ்டமாயிருக்கும்படியுஞ்சொன்னோம். இவ்வர்த்த
ங்களில் ப்ரதாநதந்த்ரமான உபாயத்தைப்பற்றவும் ஸா
த்யோபாயவிஷயமாகவும் இவ்வுபாயப்ரபாவ விஷயமாகவும்
அதிகாரிகளுக்குக் கலக்கந்தெளிவு பிறவாமைக்கு ஸ்வதந்த்ரனான ஸ
ர்வேச்வரன் இவர்களுடைய அபிப்ராயத்தாலே இட்ட தி
ண்டிமோனுகைக்கு ப்ரமாணங்களாம் மூன்றுண்டு. அவையெ
வையென்னில்; "க்ஷேமம் தே" என்றபேக்ஷித்தால் "ஸக்ருதேத த
யேவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே" என்கிற திருமுகப்பாசுரமும், ஸ
ஜாதீயாநுஷ்டாநமும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தியும். இவற்றில்
ஸஜாதீயாநுஷ்டாநத்துக்கு வ்யாஜங்களும் இதின் ஹேதுவிசே
ஷங்களும் பராசரபௌத்ரேய ஸஞ்ஜயாப்யுதயநாதி ப்ரபந்தங்
களிலே கண்டுகொள்வது. ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தியாவது; தான்

ஸர்வோத்தரனாய் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வாதாரனாயிருக்குமவனை
த்ருஷ்டியிலே ப்ரதிமாஸஜாதீயவஸ்துக்களாய்க்காரணத்வாதிகளு
ஞானஸாதாரணாய்ஸந்நிருக்கும் ப்ரயோஜனாந்தரனான ஸர்வேச்வ
ரன் முதலாக ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தமானவையாலேவந்த தத்வஹிதங்களை
அநுபவிக்கவிஸ்தரமும் அபேக்ஷிதஸங்க்ஷேபமுமில்லாதபடி "ஸ
ர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: | கச்சத்வமேநம்
சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷபா:" என்கிற கட்டளையிலே
உபதேசிக்கப்பெறுகை. ஸம்ஸாரக்லேசமாய் ஸம்ஸாரத்துக்கு ஸம்ஹா
ரமையுண்டான சாஸ்த்ரவைபவத்திலே நியதராய் ப்ரா
ப்திகருமாயிருப்பார்க்கிவ்வுபதேசமே ப்ரயோஜனம். மற்றுள்ளார்
க்கு அர்த்தங்கள் தெளிகைக்காகவும் ஸந்தேஹங்களாலே கலங்குவா
ரைத்தெளிவிக்கைக்காகவும் ஸ்ரீஸூக்திகளோடே கேட்கப்ரா
ப்தம். "ச்ருதிஸ்ம்ருதிபுராணேஷு ஸமாச்ரிதா வேதசாஸ்த்ராவிரோதிந: |
யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர:" என்கிற
படியே இவ்வர்த்தங்களை ஸ்ரீஸூக்திகளாலே தெளியாதவர்
கள். "காணாதபாக்ஷபாதாஷ்டஜைநபௌத்தாதிவாதிந:"
என்கிறபடியே ஹேதுகராய் வேதவிரோதிதர்க்கங்களையிட்டு
ப்ராமாணிகார்த்தங்களை அபஹரிப்பர்கள். இவ்வபஹாரம் வி
பூதியையும் விபூதிமானையும்பற்றவிரண்டுவகையாயிருக்கும்.
அதில் விபூதிமானை அபஹரிக்கையாவது; ஸ்ரீய:பதியான ஸ
ர்வேச்வரனை இல்லையென்னுதல், வேறொருத்தனையீச்வரனாக்கக் கட்
டி ஸர்வேச்வரனை விபூதிகோடியிலே வைத்தல் செய்கை. வி
பூதியை அபஹரிக்கையாவது; விபூதியை யொருப்ரகாரத்தா
லே யில்லையென்னுதல், உண்டாக்கி யீச்வரனோடு ஸம்பந்தமறுத்
து ஸ்வதந்த்ரமென்னுதல், ஸ்வதந்த்ரமாக்கித்தன்னோடு பிறரோடு
புணைப்புதல்செய்கை. இவ்வபஹாரங்களிலேதேனுமொன்று ஸ்வ
ரூபத்தில் ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு ப்ராதுர்பாவம் பண்ணினவனுக்கு
விபரீதஸம்ஸர்க்கத்தாலே வருமாகில் "ஏதத்ஸர்வம் ஹரணேந"
என்கிறவபஹாரத்தினுங்கொடியதாய்களவுகொண்டுகொடுத்தத்ர
வ்யத்தைமீளக்களவுகொண்டாற்போலேயாம். ஆகையால் ஸம்ப்ரதாயங்களான ப்ராமாணிகாரணங்களில் ஹேதுக ஸம்ஸர்க்கம்

[illegible] பரிஹரணீயம். இவ்வர்த்தத்தை "[illegible]" [illegible] இத்யாதிகளிலே அருளிச்செய்தார்கள். இந்த [illegible] "[illegible]" என்கிறபடியே கண்டு மதிகெட்டானுக்கி, "[illegible]" என்று [illegible] நம்முடையவர்களென்னும் நாலுவகையிலுங்கூடாதே "அளியநம்பைய" வென்றதபடி பண்ணி "[illegible]" என்கிற [illegible] த்திலே கோப்புண்ணப்பண்ணும். [illegible] பிரமாணமாகப்பற்றுகிற [illegible] னுக்குச்சிலரோடு சேர்த்தியால் [illegible] வாராதாகிலும் அவனுக்குக்கலக்கங்கள் வரவும் அதுக்கு [illegible] ர்கள் பரிஹாரம் பண்ணவுங்காணுகின்றோம். [illegible] களும் "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றுஞ்சொன்னார்களிறே. "[illegible]" இத்யாதிகளும் [illegible] விஷயத்திலேயாகக்கடவன. ஆனபின்பு [illegible] க்களுக்குக் கலக்கமுண்டென்னுமிடம் "[illegible]" இத்யாதிகளிலே [illegible]. அதில் முற்பட [illegible] த்தைப்பற்ற வருங்கலக்கங்களும் அவற்றின் பரிஹாரங்களுஞ் சொல்லுகிறோம். [illegible]

அநாஶ்ரித்தவீஶ்வரன் இன்றொருத்தனையாஶ்ரிக்கிறது தன் ஸ்வாதந்த்ர்யௌதார்யத்தாலே யன்றோ; இங்ஙனன்றாகில் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித்தன்னையென்னுள் வைத்தான் அன்றென்னைப் புறம்போகப்புணர்த்ததென் செய்வா"னென்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸர்வேஶ்வரன் *சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியமுழக்கின விதொழியுமேவொரு வுத்தரமருளிச்செய்தானே; ஆகையால் நாமொரு வுபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுகை யென்னென்பது, "நடுவே வந்துய்யக்கொள்கின்றநாத"னென்கிறபடியே அருள் புரிந்த சிந்தை யடியார்மேல் வைத்து அவன் தானே ரக்ஷித்தபோது காணுமத்தனையன்றோவென்று சிலர் கலங்குவர்கள். இவர்களைத்தெளிவிக்கும்படி, ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன் பக்கலிலே யொருவ்யாஜத்தையுண்டாக்கி அத்தையவலம்பித்துத்தான் ரக்ஷிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை "திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேனென்னத்திருமால் வந்தென்னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தா"னென்றாழ்வார் தாமேயருளிச்செய்தார். இந்த வ்யாஜந்தானும் ஸர்வேஶ்வரன் றன்னாலே யாகிலித்தை முன்பேயுண்டாக்காதே விட்டதென்னென்னில்; இவ்வாத்மாக்களுக்கநாதியான கர்மவாஸநைகள் விஷிஷ்டவிபாக ஸஞ்சயங்களாய்க்கொண்டு போருகையாலே ஸர்வேஶ்வரன் கர்மாநுரூபபலப்ரதனல்லாதபோது வைஷம்யதோஷம் வருகையாலே முன்பிதுக்கவஸரமாயிற்றில்லையென்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரவிஶேஷஶ்ரவணத்தாலே ஸித்தம். இங்ஙனிசையாதபோது ஸம்ஸாரிகளுக்கு இதுக்குமுன்பில்லாத மோக்ஷப்ரஸக்திகளிப்போது பிறக்கைக்கடி யென்னென்றாலுத்தரஞ்சொல்ல விரகில்லை. அநாதிகர்மவாஸநாவைசித்ர்யத்தாலே யென்னுமுத்தரம் ஸர்வேஶ்வரனை யிசைந்தார்க்கு மிசையாதார்க்கும் துல்யம். ஸர்வேஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யமொரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு அவன் நினைத்தபோதே ரக்ஷிக்கைக்கும் விலக்கவல்லாரில்லாமைக்கு முறுப்பாம். இப்படியானால் "இன்றென்னை" யென்கிற பாட்டுக்கு இதுக்கு உசிதமான வசநங்களுக்கும் நிர்வாஹமென்னென்னில்; அது சொல்லுகிறோம்; ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸஹஜங்களான ஸ்வாதந்த்ர்ய

சக்கிரவர்த்தி. வெ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

காரணங்களினுடைய வ்யாபாரத்தாலே யிவற்றுக்கு வ்யாஜ ஸித்தங்களான விசேஷகாரணங்களை யநாதரித்து பண்டென்னை ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கும் இன்றென்னை யுபேக்ஷணம் பண்ணுகைக்கும் உன் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் க்ருபையுமொழிய வேறொரு வ்யாவர்த்தக காரணங்கண்டிலேன், எனக்குக்காட்டாதே ஸர்வஜ்ஞனான நீ கண்டதுண்டாகிலருளிச்செய்ய வேணுமென்ன ஸர்வேச்வரன் நிருத்தரனாயிருக்கிற விருப்பாலே ஸ்வாதந்த்ர்ய க்ருபைகளினுடைய வ்யாபாரத்தை நாட்டுக்கு வெளியிடுகிறார். இத்தால், இங்கே தனியே ஸாதாரணகாரணமாகுகைக்கு வ்யாஜகாரணம் ஸர்வேச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யம், இதுக்கு ஸஹகாரிகாரணம் வ்யவஸாயாதிகை யான ஸ்வாத்மாஜ்ஞாதிரூப ஸம், இவை ஸாதாரணகாரணமாகுகைக்கு வ்யாஜகாரணம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாபாவிககாருண்யம், இதுக்கு வ்யக்திவிசேஷகமான ஸ்வாமித்வ ஸம்பந்தத்தை ஸஹிப்பித்துக்கொண்டு ஸஹகாரிகாரணமென்று பேர்பெற்றது இவனுடைய ஸம்ஸ்க்ருத விசேஷாராக க்ருபையடியாக வந்த ஸுக்ருதவிசேஷங்களென்று ஈச்வரனுடைய ஸ்வபாவத்தையுபேக்ஷித்தே வைஷம்யங்களில்லாமையையும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யாதிகளையும் வ்யவஸ்திதமானபடியிலே ப்ரதிஷ்டித்து ஸ்வாதந்த்ர்யனுடைய க்ருபையிலே யூன்றிப்போரவடுக்குமென்று கருத்து. நிக்ரஹவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸாபேக்ஷம். ஸ்வாதந்த்ர்யனுடைய காருண்யம் ஸர்வர்க்கு மநுகூலகாரணமாய்த்தனக்கும் ஸுலபமாயிருக்கும். ஸ்வாதந்த்ர்யனுடைய காருண்யம் நினைத்தது முடிக்கையாலே தனக்குமதிரஸமாய் ஆச்ரயிப்பார்க்கெல்லாமன்றே அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்குமிஷ்டப்ராப்திக்குமுடலாயிருக்கும். இப்படியாகையாலே ஸ்வதந்த்ரனையிலும் “வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் ததா ஹி தர்சயதி” என்றிப்படியிற்சொல்லுமவை யெல்லாம் அநுக்ரஹவிஷயமாயிருப்பார்சிலரை ரக்ஷிப்பிக்கைக்கும் ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளை ஸோஹிப்பிக்கைக்குமாகவததனை. இவ்வர்த்தத்தை “காருண்யஹித ஸ்ருஷ்டிச்ரேஷ்டரக்ஷணாவஸரஸ்ய: । ஸம்ஸரதே ஸமவாரோ ஸ்வாத்ம தத்பதீக்ஷதே ॥ ஸம்ஸஞ்சிதாமா யோ ஸௌ ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபு: । காருண்யாஸமதே க[illegible]

க்ஷீணாஶ ஜவ ரூபத்வம் ॥ தேந ஸம்யக்தேவோ காந்து ஶாயாபோ
ஶேந கௌஶலம் | பதத்வே வ்யவஸ்திதே ந தேஶோஹ்யவிஶ
நவா:, க்ருபா ஸாராவதாரணா வ்யாபிந்யா: வ்யாஸ்தோபாவநம் |
ஶோஹயிஷ்யா ஜநநீவத்ஸம் மதஸ்யா ஸ்தாநஶாஸ்த்ரம், ஶேஷத்யேஹி
நாம் வேஷாஶ்ரித்யோபநதுதே | ஸ்ரீர்யா ஜநநீபதேஸ்ஸ்வ
ஸதாஸ்ஸ்வஸ்ய தத்த்வ” இத்யாதிகளிலே ஶ்ரோஷிகளருதியிட்டா
ர்கள். ஆகையால் ஸர்வதாரவ்ருத்தாந்தங்களிலும் ஶேஷத்வாதிநயமோ
த்ருமேயுள்ளது, அதுதானும் க்ருபாமூலம். இது ஸ்வதந்த்ரனை
தனக்கு ஶ்ரீயுமாயிருக்கும். கூனர்குறளரைக் கொண்டாடி ரக்ஷி
க்கை நிரபேக்ஷரான ராஜாக்களுக்கு ஶ்ரீயுமாய் க்ருபாகார்ய
முமாய்க்காணா நின்றோமிறே. இப்படியாகையாலே யிறே “உபா
தேத்து ஸத்தாஸ்திதிநியமநாதேஷ்வ்யுஷ்டிதஸ்வ ஸ்வாமிப்ரஶ்ரீஶாந்து”
என்றது. இப்படி ஸர்வஹிதவ்யாபாராஶ்ரயமாகையாலே ஈஶ்
வர்க்கு ரக்ஷகனுமாய் உபாயாந்தரஸ்தாநநிவேஶத்தாலேயுபாய
முமாயிருக்கும். ரக்ஷணவ்யாபார ஸஹாயமாகையாலே ஶே
ஷியுமாய் அத்தடியாக ப்ராப்யனுமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கை
யிவனுக்கு ஸ்வாபாவ்யமென்று யதிபுங்கவ ஹ்ருதயாண்ணவி
ஸம். இப்படி ரக்ஷகனான ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரதானமான ஜ்ஞானஶக்தி
காருண்யங்களில் ஜ்ஞானஶக்திகள் நிக்ரஹாநுக்ரஹ ஸாதாரணங்
கள், காருண்யமநுக்ரஹத்துக்கஸாதாரணம். இங்கு காரு
ண்யமாவது பரஹிதப்ரவணதை. இது திவ்ய வேதாந்தர்களு
டைய ஸத்தாஸ்திதிகளுக்கும், அநந்தக்ஷேமவ்ருத்திகளுக்கும், நித்ய
ருடைய நித்யாநுபவத்துக்கும், முக்தருடைய அநுவ்ருத்திக்கும்
ஶ்ரீவிபூதியில் ஸாமாந்யஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும், ஸ்வாவதாரங்
களான ஶாஸ்த்ரஸ்ருஷ்டிக்கும், ஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநத்துக்கும், அத
டியாக தத்த்வஹித விஷயமான ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கைக்கும்,
மோக்ஷருசியையுண்டாக்குகைக்கும், இதுகொடுக்கைக்கு வ்யா
ஜமான ஸுக்ருதவிஶேஷத்துக்கும், அதிகாராநுரூபங்களா
ன ஹிதஸாதநோபாயங்களைக் கொடுக்கைக்கும், இவற்றில் கர
ணத்ரயநிஷ்டையில் ஸஹகாரியாய் நிற்கைக்கும், உபாஸக
னுக்கு அந்தராயம் வந்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுவிக்கைக்கும்,

சக்ஷுஷ்மாநர்க்குவாயஸாஸநத்திலே நின்று நிரபாயமாக ரக்ஷிக்கை
க்கும், இவ்வ்யாஜங்களைக்கொண்டு ஸர்வஜ்ஞனாய நாநிகாரமும் பண்
ணின ஸ்வாபராதங்களைப் பொறுப்பித்துக் கொள்ள ஸாவகத்திலே வி
ஶ்ரமிக்கும்படி ஸாவகாஶம் கொடுக்கைக்கும், ஶரணாகதனுக்
கப்போதே மோக்ஷங்கொடுக்கைக்கும், இருந்தநாள் நிரபாயனா
யிருக்கவேணுமென்று மெய்க்கோலமறந்த த்ருப்தனுக்கு
ப்ராரப்தஶேஷத்தாலேயுருந்தவபராதத்துக்கநுதாபத்தை
விளைப்பித்து அதிகாராநுரூபமான ப்ராயஶ்சித்தவிஶேஷத்திலே மூ
ட்டுகைக்கும், அங்ஙன் ப்ராயஶ்சித்திகளல்லாதார்க்கு யதிவிஷய
தண்டமும் கோலின ஶரீரத்துக்கு வ்ருத்திபங்கமும் வாராதபடி பண்
ணி புநர்க்ஷேமங்களாலே ஶிக்ஷிக்கைக்கும் வ்யாஜமான ஸாதநாந்
தராநமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட 'க்ருபாவிஶிஷ்டனைவிஶ்வா
ஸ் "க்ருஷ்ணம் ஶரணம் கதா:" என்கிறபடியே மஹாவிஶ்வாஸம்.
இவனுக்குப்ரஸாதநங்களான ஶக்தி ப்ரவ்ருத்திகள் ஸாதாரணோபா
யங்கள். அதிகாரிவிஶேஷத்துக்கு கர்த்தவ்யமாக "ஸக்ருதேவ ப்ர
பந்நாய" என்று விதிக்கப்படுகிற ப்ரவ்ருத்தியை அதிகாரிவி
ஶேஷணமென்று சிலர் சொன்னவிடம் அதிகாரிவிஶேஷணத்
துக்குச்சொல்லும் லக்ஷணத்தோடு சேராமையாலே அதிவாதம்.
இங்ஙனல்லாதபோது ப்ரபத்தியனுஷ்டானமாய் நிற்க உபாஸநாதி
ஸாத்யங்களுமதிகாரிவிஶேஷணங்களாம். ஆகையால் ப்ர
பத்தியுங்கூடவுபாயமன்றென்று சிலர் அதிவாதம் பண்ணுகிறது
வும் மஹாவிஶ்வாஸத்தினுடைய ப்ராதான்யமடியாக விஞ்ஞானம். அ
து ப்ரதானமானபடி; ப்ரஸாதநங்களாலே ப்ரவ்ருத்திமார்க்கமான
நிஷ்ஹம் பலித்தால் ஸாஹாவிகாநுபவத்துக்குப்ரயோஜகமா
கையாலே. அதெங்ஙனேயென்னில்; ரத்தத்துக்கு அருக்கற்றால்
வரும் ஸாஹாவிகமான ப்ராவிகாஸமும் அதுக்கநுரூபமுமா
ன ஶமவைஶ்வஸமநாதத்தாலேயாற்போலே சேதநனுக்கு வரும்
ஆநந்தவிகாஸங்களும் அதுக்கநுரூபமாய்க்கொண்டு ஸ்வ
ஷித்தமான ஶமவைஶ்வஸமமடியாகலாயிருக்கும்: இப்படி ஸித்தி
க்கும். இவ்வர்த்தத்தை "ஜ்ஞாத்வா தவ தத்வ விஶ்வஸதாத்த்வ ஸா
த்தா" என்று ஆசார்யர் ஸம்க்ரஹித்தார்கள். ஆகையால் மஹாவி

ப்ராப்யம் உபாதேயமாயிருக்கும் தத்பரீகரணமாத்ரமான ஸர்வேச்வர
வ்யாபாராநுஷ்டானத்துக்கு "இன்றென்னை" இத்யாதி ப்ரபந்தார்த்த
பாவாக்யவிரோதமில்லை. "யோ மே ஹஸ்தகதஸ்ஸர்வ ஸ்வர்க்க
ஸ்து தவாநுஜ ஹேதி பேஷ ஸ்வர்க்ம் பரிநேதி கிம் ஸம்ஸ்வஷ்ய
வாஞ்சித" இத்யாதிகளும் ரக்ஷகாந்தரங்கேடாமைக்குச் சொன்ன
வையத்தனை, அல்லாதபோது ஹோமாதி வ்யாபாரங்களுந் தவிர
வேணும். "ஸ்வயம் ஸ்ருதிம் ஸமுத்தரஸ்வ பாதகே ஸந்தெஹிநோ,
ஸம்ஜ்ஞா ஜந்மாந்தரீயபாபஸந்தோஹமாவோயம் | ஸம்ஸாரா
ர்ணவமோக்ஷ ஸமுத்ரே ஸ்வஸ்தீவா, ஸ்வப்தேயோந்தி
யோஜய ஸ்து காமேச்வரீ | ஸொதேதே ஸாவாநுஸந்தேதே
பாஹூம் ஸ்ரீ ஸந்தேசோபி" இத்யாதிகளில் ஜீவனுடைய வ்யாபா
ரமும் ஸம்ஸாரனினுடைய கர்மாநுஸரணமாக நடத்தும்ப
டியையுஞ்சொன்னவித்தனை. இப்பாட்டுக்குமிவ்வசநங்களுக்குமி
ப்படி தாத்பர்யமல்லாதபோது ஸ்வஸ்ரூப விரோதமும் ப்ர
வ்ருத்தி விரோதமும் வரும். இப்படி ஸ்ரீஸ்வாமிதாஸஹஜ
காரணங்களடியாக வருங்கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் செய்
தோம், ஸம்பந்தவிசேஷமடியாக வருங்கலக்கத்துக்குப் பரி
ஹாரஞ்சொல்லுகிறோம்; ஸம்ஸாரன் சேஷியாயிருக்க, நாம் "ம
ஹேச்வரஸ்வயந்தா" என்னுங்கணக்கிலே ஸ்வதந்த்ரராய
ராயிருக்க, தாய்முலைப்பாலுக்கு கூலிகொடுத்தல் செய்யுமவன்றிக்
கே கூலிகொடுப்பானைப்போலே நாமாத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணு
கையும் ரக்ஷிக்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கையும் விஸ்வஸிக்கையுமெ
ன்றாற்போலே சொல்லுகிறவிவையெல்லாம் ஸ்வரூபத்துக்குப்
பொருந்துமோவென்று சிலர் ஸம்பந்தவிசேஷத்தாலே ஸர்
வேச்வரவ்யாபாரத்தையழிக்கப்பார்ப்பர்கள். இவர்களை விலக்கு
ம்படி; பரமர்ஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் ப்ரபத்ய
ப்ரயோஜநாந்தரநிக்ஷேபாதிகளைத் தாங்களுமநுஷ்டித்து இதுக்கு
ஸாதநங்களையும் முதலிப்பித்துக்கொண்டு உபதேசபரம்பரை
யும் நடத்திப்போருகையாலே சேஷித்வாதி ஸம்பந்தம் நித்யமே
யாகிலும் கர்மவான்களான ஜீவர்கள்விஷயத்தில் ஸம்ஸாரனொரு
ஸாத்யாபாயவிசேஷத்தைமுன்னிட்டல்லது ரக்ஷியானென்று

ஶாஸ்த்ரநிஷ்டர்க்கு பரிஹரிக்கவேணும். ஶாஸ்த்ரத்தைக் கைவிட்டால் இஸ்ஸம்பந்தஞ்சொல்லுகைக்கு ப்ரமாணமுங்கிடையாது ஆனபின்பு ஸம்பந்தமடியாக ஈஶ்வரன் ரக்ஷிக்கப்ப்ராப்தனென்றும் ஶேஷபூதனானவிவன் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள ப்ராப்தனன்றென்றும் முன்பு சொன்னதுவும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவத்துக்கு லோகத்ருஷ்டக்ரியையாலே ஔசித்யஞ்சொன்னபடியித்தனை, இவ்வளவே ரக்ஷைக்கு நிரபேக்ஷகாரணமென்றபடியன்று. அப்படிக்கொள்ளில் ஸர்வரும் நிர்ப்பரராக ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நியமஞ்சொல்லில் முன்பு சொன்னபடியே வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். யாத்ருச்சிகத்தாலிவ்விஷயங்கள் சொல்லுவார்க்கு ஸம்பந்தஜ்ஞானமபேக்ஷிதம் ரக்ஷாபேக்ஷாதிகள் வேண்டாவென்று சொல்லவொண்ணாது; க்ருஷிஜீவ்யங்களும் பஶுபாலனரக்ஷ்யாதிகளும் ஸைந்யரும் ரக்ஷாபேக்ஷாரஹிதங்களானாற்போலே ஸம்பந்தஜ்ஞானரஹிதங்களுமாயிருக்க அவற்றை ரக்ஷிக்கக்காணாநின்றோமிறே. அப்படிக்கண்டோமாகிலும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்தாலே இங்கு ஸம்பந்தஜ்ஞானமபேக்ஷிதமென்னில்; ஶாஸ்த்ரஞ்சொன்ன கட்டளையிலே ஜ்ஞானவிஶேஷம் ஸ்வீகரிக்கவேணும். தன்னையீஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும்போது ஸம்பந்தத்தோடேகூட விலக்காமையே வேண்டுவதென்னில்; அதுவுமநுபபந்நம்; ஸுஷுப்த்யாத்யவஸ்தைகளிலே யெல்லார்க்கும் ரக்ஷைகொடுக்கப்ப்ரஸங்கிக்கையால். தான் விலக்குகைக்கு யோக்யதையுள்ள அவஸ்தையிலே விலக்காதொழிகையே அபேக்ஷிதமென்னவொண்ணாது; விலக்குகைக்கு யோக்யதையில்லாத அசித்தையும் விலக்குகிற பஶ்வாதிகளையும் பாலாதிகளையும் ரக்ஷிக்கக்காண்கையால். ஆனபின்பு, "பிநாயவஶொஹி ஸவஜிதொகெதநாத்கக்ஷாணி ஸஹஸ்ரஶோ। தேஷாம்ஹி காமயேஷா ஸஞ்ஜிநாயா ஶ்லோகஸ்யா ராசயயா யபாதே:" என்கிற ஶ்லோகத்திலும் நாயஸூத்ரத்தில் வ்யாக்யாநமும் நிஷ்ப்ரமைக்குப் பர்யாப்தமான ஸம்பந்தவிஶேஷத்தைச்சொல்லுகிற ஶ்ருதவாக்யத்தாலும் யாவநமும் ஆத்மநிக்ஷேபமும் வர்ஜிதமாயிற்று. அல்லாதபோது அதிவ்யாப்த்யாதிதோஷங்கள் வரும். "நாயகஸ்:"

என்கிறவிடத்திலித்தனை விவக்ஷைகொள்ளாதபோது லோகத்திலுள்ளதெல்லாம் லோகரக்ஷைக்கு ஸாதநமாகவேணும். ஸர்வரக்ஷகனானவீஶ்வரனுண்டாயிருக்க ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரத்தில் நமக்கந்வயமில்லையென்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்யஞ்சொல்லுகிறோம்; ‖ * ‖ யதா ஸர்வம் ந கர்தா ஸ்வ ரக்ஷாஸ்வதந்த்ரம் ந வா நஸ் க்ரியா । ஸம்ரக்ஷ்யே ப்ரவ்ருத்தி ப்ரத்யவாயோ நாக யம் ‖ * ‖ யதாவச்சரணம் ஸ்வரக்ஷண பரந்யாஸம் பண்ணினவனுக்குப்பின்பு ஸ்வரக்ஷணார்த்தவ்யாபாரத்தில் ப்ராப்தியில்லை. முன்பு தானும் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாகப்பண்ணின ஸாதநாதி வ்யாபாரமும் ஸர்வஶக்தனானவன் தானே ஸ்வேச்சையால் ந்யாயத்தாலே ஸாதநமாக ஸ்வீகரித்த ஶரண்யவ்யாஜமாக விஶேஷத்திலே வந்ததொரு யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதாதி விஶேஷ காரணத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பண்ணுவித்தானாகையால் நாமே நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கப் ப்ராப்தியில்லை. ஸர்வரக்ஷகனாக ஶாஸ்த்ராதிகளிலே ப்ரஸித்தனானவன்தானே நம்மையொருவுபாயத்திலே வ்யாபரிப்பித்து அந்த வ்யாபாரத்தாலே ஸ்வஸனாய் ரக்ஷிக்கிறானென்றிருக்கப் ப்ராப்தம். ‖*‖ ஸ்வாமி ஸ்வஶேஷம் ஸ்வவஶம் ஸ்வபரத்வேந நிர்பரம் ‖ ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந்ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம் ‖ * ‖ இது ஆத்மஸமர்ப்பணதஶையில் ப்ராதிகூல்யஸ்வரூப ஸமர்ப்பண ஸ்வபாவங்களாகிற தாராலற்ற ஸமர்ப்பணஸாதநக்கட்டளை. ஆகையால் தாய்முலைப்பால்போலே வருகிற வீஶ்வரப்ரஸாதத்துக்கும் ஸந்தாநயனுடைய முலையுண்கிற வ்யாபாரம்போலே யிவனுடையவ்யவஸாயாதிகள். இத்தால்ஸித்தோபாயஸ்வரூபத்துக்குக்கோத்தைவாராது.

இப்படி நாராயணஶப்தத்தில்ஸித்தமான குணவிஶேஷஸம்பந்தவிஶேஷங்களடியாகப் பிறக்குங் கலக்கங்களுக்கு பரிஹாரமுதாஹரித்தோம், இனி "ந்யாஸோ ஸ்வஹஸ்தேஷு ஸ்வயம் ப்ராப்ய ரக்ஷகஸ்ய வஶித்வாதேஷ ஸர்வஜ்ஞம்ய தே" என்கிறபடியே வக்தவ்யங்களைக்கொண்டு ஸர்வரக்ஷணயத்நாக்ஷிதனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶ்ரீமத்பதத்திலே சொல்லுகிற வஸ்துஸம்பந்தத்தில் வருங்கலக்கங்களுக்கு நிதாநத்தாலே பரிஹா

ரங் காட்டுகிறோம். சிலர் த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீசப்த
முபலக்ஷணபரமென்றும் உத்தரவாக்யத்தில் ஸ்ரீசப்தம் விசேஷ
ணபரமென்றும் பிரியச்சொன்னார்கள். இவ்விடத்தில் ஸம்பந்த
க்ரமமாயிருக்க ஸாரஸ்யத்துக்கு பாதகமுண்டாக்கேயிருக்
க "ஸ்ரீமாந் ஸ்வாமீ" ... ஸ்ரீமதே ...
ஸமான ... ஸம்பந்த ந்யாயவிரோதமாகப் பண்ணுகிற விவக்ஷா
மாத்ரமாவதும். ... விரோதமான ந்யாயமிங்கு
... இவ்விடத்தில் பாதகமானதோவென்னில்; ...
... விரோதமான ... உத்தரவ
ணத்திலும் விசேஷணமாகத் தவிர ... ஆனபின்பு இரண்டிடத்
திலுமுபலக்ஷணமானதோவென்னில்; ...
விசேஷங்களுமிரண்டிடத்திலுமுபலக்ஷணங்களாகப் ...
கும். உபயாக்ஷங்களாகையாலே யவை விசேஷணங்களென்னி
ல்; இது பூர்வோத்தரவாக்யங்களில் ... ஸம்பந்தத்திலும் ...
லும். உபயோகவிசேஷங்கள் ... க்ரமமாக
மான படியிலே ... ந்யாயங்களாலே கண்டுகொள்வது.
... உபயோகமிருப்பது. உபாயோபேய
பரமான வாக்யத்திலும் ... தமானவிவ் விசேஷணத்தினு
டைய ... காரத்தை "வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள்
வினைதீர்க்கு"மென்றும், "நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவ
ருளுங்கொண்டு நின்கோயில்சீய்த்"தென்றும் நம்மாழ்வாரருளிச்
செய்தார். "... ராக்ஷஸேந்த்ர ...
..." என்றும், "... ராவணா...
..." என்றும் ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் ... பரமான
... த்திலே ... த்தான். "... ணீம்"
என்றும் ஹிரண்ய ... களுஞ் சொன்னார்கள். "ஸா
... ஸ்ரீயம்" என்று ஸ்ரீசௌ
நகபகவான் விதித்தான். "... ஸ்ரீஸூக்தி...
தாயினீ" என்று ... ஸ்ரீ...
... நம்முடைய ஸ்ரீ... யருளிச்
செய்தான். "... தாயினீ" என்கிறவிது ...

விசேஷணமானாலும் தத்ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அதுஇவளு டையவிபூதியாயிற்று. ஸ்ரீயப்பதிதானும் "யாதாலம்பஸ்யஸாக்ஷே நேத்ரம் த்வஷ்ட்ரம் ஸஹி பகவாநப்யதிபதி:| ஸ்திரஸ்தாஸ்ய ஸ்ரீரேவைவ வ்ருத்தஸ்தாநபராயணா:" என்று ஸ்ரீஸாத்வதஸம்ஹிதையிலே ஸ்ரீபதிப்ரஸ்தாநத்திலே யருளிச்செய்தான். தத்வங்களான ஶாஸ்த்ரங்கள் நிற்க இம்மஸ்யஶாஸ்த்ரங்களதிவ்யங்கள். ஆளவந்தாரும் "ஜகத்ஸமஸ்தம் யதபாங்கஸம்ஶ்ரயம்" என்றும், "ஶ்ரேயோ நஹ்யரவிந்தலோசநமந:காந்தாப்ரஸாதாத்ருதே ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணாம் ஸம்பாவ்யதே கர்ஹிசித்" என்றுமருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே "ஶேஷஶேஷாஶநாதி ஸர்வபரிஜநம் பகவதஸ்தத்தவஸ்தோசிதபரிசர்யாயாமாஜ்ஞாபயந்த்யா" என்று பகவச்சேஷபூதபரிவாரவர்க்கமும் இவள் நியோகத்தின்படியே நடத்தவேணுமென்றருளிச்செய்தார். கூரத்தாழ்வானும் "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்திஶதாதஶேஷஜகதாம் ஸர்க்கோபஸர்க்கஸ்திதீ: ஸ்வர்க்கம் துர்க்கதிமாபவர்க்கிகபதம் ஸர்வஞ்ச குர்வந் ஹரி:| யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கிதபராதீநோ விதத்தேகிலம் க்ரீடேயம் கலு நாந்யதாஸ்ய ரஸதா ஸ்யாதைகரஸ்யாத்தயா" என்று ஸங்க்ரஹித்தவர்த்தத்தை "தேவி பூஷணஹேதிஜாதவயிநீ ஹரிணா நாபி ஸ்வயா ஜாயதே" என்று தொடங்கி விஸ்தரித்தார். பட்டரும் "ஷாட்குண்யலக்ஷ்மீ ப்ரஹ்மத்வம் உபரம் பதம் ப்ரபாவா கஶ்சேஷ விஶேஷஜ்ஞாநம் ஸஹைதீதியா| கஶ்சேஷ ந கிம் ஸ்ரீதாஸிதம் க்ருதகித்யாம்ப ஸ்வம் யஜ்ஜேஷ கஶ்ச யஶோயஶோதாஹாவ:" என்று ஶ்ருதியிலுதார பக்ஷத்துக்கு வ்யாக்யாநம்பண்ணினார். ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யத்திலே பெரியஜீயரும் இவ் வேதாக்ஷரங்களெல்லாமுபபாதித்தார். இப்படி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸம்ப்ரதாயம் நிற்கிறநிலைகளைக்கொண்டு ஸ்ரீவேதத்திற் சொன்ன விசேஷணத்துக்கு விக்ரஹாதிகளுக்குப்போலே ஸ்வநாபாவமான வ்யவபோதவிசேஷங்களை ஸஹ்ருதயரறிந்துகொள்வது.

|| * || ஸர்வஸ்வீகாரஸித்தா ப்ரக்ருதா ஸமக்ஷவஜிஜ்ஞதா | குணாதிகத்வேஷ ஷம் ப்ரபந்நஸ்ய விசேஷணம் || ஶேஷஸ்யஜாஷ்யேஷஶ்ரேஷ்டா தேவதேத்யாஸ்வஸ்கஸ்ஸ்யா | விசேஷணவிசேஷ்யத்வம் ஶ்ருதம்

ஸ்வாநு ரூபாணிதே || ப்ரதிபந்நாதிவித்யாஸ்வ வேதேத்யேகவிவாத
ரோத்ஸுநி| ஸவேதநவஸ்தூநாம் ஸேதுநா விசேஷணம் || ஐக்யஞ்ச
த்ரிவித்யாயாம் தத்தத்தநோபாஸநாதிஷு| விஹித வஸ்த்ர குணா
தேத்யஸ்து விஶிஷ்டா விஷயோக்தய꞉ ||*|| இங்கு கேவலதத்வ
ங்களையிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாதென்னுமிடம் முன்
பே சொன்னோம். ஆகையால் யதாப்ரமாணம் ப்ரமாணாபிப்ராய
விசேஷாநுகுணமாக விசிஷ்டமுபாயமானாற் போலே விசி
ஷ்டமுபாயமாகக்குறையில்லை. நாராயணஸூக்தத்திலும் வாஸ
ஸூக்தத்திலுந்தோற்றுகிற குணவிசேஷவிக்ரஹவிசேஷாதிவிசி
ஷ்டமான ஸகலமுபாயமானாற்போலே த்வயத்திலும் ஸ்ரீஸூக்
ஸ்ரீஸூக்தத்தில் தோற்றின நித்யவைசிஷ்ட்யவிசிஷ்டமானாலுமு
பாயமைக்யத்துக்குக்குறையில்லை. உபாயவிசேஷணங்களை யெ
ல்லாம் விட்டு உபாயத்தை யேகமாக்கவேணுமென்னில்; உபா
யைக்யமும் விசேஷணமன்றிக்கேபோம். விசேஷணத்வ யோக்யமாய்
விசேஷ்யத்துக்கு வருமேற்றத்தால் விசேஷ்யத்துக்கு தோஷா
ணாதிகள் வாராதென்று "ஸ்வதஸ்ஸர்வ விசேஷாஸ்ஸர்வே தேஷ
தோஷ ஸம்பாதகமாயதஸ்ஸர்வேஷு ஸர்வாயீநவிஷய꞉|
ஸ்யாதீர்த்த ஸ்தாநே ஸ்வதவி ரஹிதம் நவிகுணம் நகுண
ஸ்தாநே ஸ்வதிவ நவாந்ந்யாஹிதகுணம்" என்கிற ஶ்லோகத்
திலே நிரூபிக்கப்பட்டது. விசேஷணத்தால் விசேஷ்யத்துக்
கு வருமதிசயம்போலே விசேஷ்யத்துக்கு ஸ்வாபாவிகமுமா
யானவதிசயமும் "ஸநந்த்ர ராவணேநாஹம் ராக்ஷஸேந ப்ர
ஸாயயா" என்கிற உபக்ரமத்திலேகாணலாம். ஸாக்ஷராணுக்கும்
ப்ரபைக்கும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான தேஜஸ்ஸுப்போலேயிருவர்க்கும் "அ
நந்யாபீநகஸ்யாணம்" என்கிறபடியே ஸ்வாபாவிககல்யாணங்களை
யாலே "அஸ்ய தேயம்ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா" என்
றும், "தவஸ்ரிய꞉" என்றும், "உன்திரு" வென்றும், "ஶ்ரிய꞉ஶ்ரீ꞉"
என்றும், "திருவுக்குந்திரு" வென்றும் அந்யோந்யாதிசயாவஹ
ங்களாக விசேஷண விசேஷ்யங்களை நிர்தேசிக்கிறதற்குங்கு
றையில்லை. ஶ்ருதிபலத்தாலே "அஹம் ஸர்வேசஸேஷீ"

என்கிறபடியே " உபயாதிஷ்டாநஞ்சைகம் சேஷித்வம் " என்றும் சோமாசியாண்டான் ஷடர்த்த ஸங்க்ஷேபத்தில் நிக்ஷேபித்தபடியே யிருவரு மேகசேஷித்வாச்ரயமானபடியாலே ஸவிசேஷ்யமாக்க ளிலே ஸமாவிஷ்டாவதாரங்களுக்குப்போலே ஸுத்தஸத்வமயைவிக்ரஹ த்வதிஸம்பந்நிகளாகைக்குங் குறையில்லை. " யாவதாத்ம தா ந்யேவம் பூர்வமுக்தைச் ஸ்வஸ்வரூபாணி ஜாநாதி ஸங்கல்பமாகதி மாணாநாம் வாஸுதேவஹாரா | தேவிஶ்லேசிதைகாலாநாம் விசேஷவதி வாராஹத்வமும் ஸ்ரீ ஸர்வார்த்தா ஸாக்ஷாத் ஸவதி யாவதேயாமு ஜ்ஞாநி விஷ்ணு " என்கிறபடியே பத்திக்கு நித்யவதி வாராஹத்துக் தாலே யாமசஜாக்கித்திற்போலே விதிவதாகமாக ஸாஸ்த்ரங்களி லுபதேசங்களுக்கும் ஸகல யஜ்ஞநனென்னுமாப்போலே ஸக லப்ரபதேசத்துக்குங்குறையில்லை. "தாமரையாள் கேள்வனொ ருவனையே நோக்குமுணர்"வென்கிறதற்குமிதுவே தாத்பர்யம். "தஸ்யஸம்ஸாரம் ந ப்ரயோஜயேத் ப்ரதிபதி" என்கிற வழிகளுங்கண்டுகொள்வது. "எம்பெருமானைச்சொன்ன விடத்தி லே பிராட்டியையுஞ்சொல்லிற்று"மென்று தொடங்கி உடையவ ருளிச்செய்த வார்த்தையை ஆச்சான் பக்கலிலே கேட்டு நஞ்சீயர் ஸங்க்ரஹித்தார். ஆகையாலே காரியமானவதிகாரரூப நாமத்திலும் விஷ்ணுதத்துவம் ப்ரதிஷ்டிதமாகையாலே மய மோமாவதாரங்களிலே ப்ராதுர்ப்பாவாய் ஸநந்தயோஜநரான ஸர்வஸாக்ஷிக்களுக்கும் காரியமானஸம்பந்தத்திற் போ லே ஸதத்வாதிரூபமான ப்ரணவாதிவ்யாபாரங்களுக்குக் குறையில்லை. இப்படி ஸத்யஸ்வரூபவிபாலேப்ராணிகாஸங்கள் தோற்றச்செய்தே பற்றினது விடாதொழியில், "த்யஜ ஸர்வதா ஸர்வரேதாயஸமாணாஸிஸாஸர்வஸ்வாதந்த்ரம் ஸ ர்வஹாநஸம்ஸ்திதி, ஸநத்யாஸர்வஜ்ஞாநம் ப்ரதிஷ்டிதம் த்யாஜ்யம் | காதகத்யாஸதிஷ்டாநம் விஷ்ணோஞ்சாத்யாஜ நம்" என்கிற தையயாம். ஆகையால் ஸ்ரீவசநபூஷணவ்ய விஷயத்தில் "நாநயோவிஷ்ணுதேவதா, யயா ஸவஸ்மதா விஷ்ணுஸம்வேத்யம் விஜ்ஞாத்ர, ஸ்வாஸ்த்ர தேவ்யா ஸதஸவித்து த ஸ்வ வாஸ்த்ரம் ப்ரதிஷ்டிதம் | தேதேயா ஸமயஸ்தாத்ர ஸாஹி

[illegible] ஜீவதி, ப்ராப்நோதி ஸம்ச்லேஷா [illegible] திஷ்டதி
தன்" என்கிறபடியே ஸ்வரூபஸம்பந்தத்தாலும், ஸ்வாமித்வாதி
சயத்தாலும், பரஸ்பர ப்ராவண்யாதிசயத்தாலும், ஸர்வதேச ஸர்வ
காலங்களில் பிரிவற்ற ஸம்ச்லேஷவிசேஷத்தாலும் "ஸர்வாவஸ்தாஸ்வ
பி தே" என்னும்படி ஸம்ச்லிஷ்டமான விசிஷ்டதத்வம் நிற்கிறநிலை
குலையாதபடி விசிஷ்டமான நாராயணசப்தம் ப்ரதிபாதி
க்கிறபடியை அநுஸந்திக்கை ஸர்வஸ்வர்க்குப் ப்ராப்யம். ||*|| [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ||*|| இவ்விசேஷணயம்ரஹஸ்ய
த்ரயத்தில் ப்ரயோகாதிஸ்தாநங்களிலே அநுஸந்தேயம். *

மன்னுமனைத் துறவாய் மருண்மாற்றருளாழியுமாய்த்
தன்னினைவாலனைத்துந் தரித்தோங்குந் தனியிறையாய்
இன்னமுதத் தமுதா லிரங்கும் திருநாரணனே
மன்னியவன்சரண் மற்றோர்பற்றின்றி வரிப்பவர்க்கே (௬௦)

விஶ்ராந்திஸ்தூலஸூக்ஷ்மவ்யவஸிதிவிதுராந்தர்பஹிர்த்வந்த்வஶாந்தே
ரஸ்ஸௌஹார்தஸ்வஸம்ப்ரதாயரஹிதைர் ரக்ஷாவிதாநக்ஷித: |
ஸ்வப்ராந்தைஸ்ஸ்வயமேவ ஸாத்யநதயா ஜாவர்ஷ்யோபாஶஸ்ரீ ரஞ்ச
ஸம்வேஷ்டும் ஸஜேத ஸந்திஷ்டமேள பரஞ்ஞாவயி ஶ்ரேயஸி ||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கட
நாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே
ஸாத்யோபாயஶோதநாதிகாரஸ்ஸப்தவிம்ஶ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

யஸ்யாப்யாரண்யகஸ்வர்ஸ்ய ஜநதாநமஹோஶாவர்த்தநா
ஸார ந்யஸநஸாவநீர்வ்ருத்திஸிஸ்யஶோராயித: |
ஸம்ஶிஶதி தேஹிநாதிதி ஹி ஸம்ப்ரதாயஸ்ஸ்தித:
ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிமஹார்ணவே நயவதீஸிராஸாதி ந: ||

இப்படி ஸர்வஜ்ஞமாய், ஸர்வஶக்தியாய், பரமகாருணிகமாய் ஸர்வஶேஷியாய், ஸ்வதந்த்ரமாய், ஸர்வலோகஶரண்யமான ஸித்தோபாயவிஶேஷந்தெளிந்தாலும், “க்ரோதஹ்ருதிம் ஸ்ரீயஶ்சண்ய ப்ரதேஶ்வர்யம் ப்ரஸ்தாமஶீதா | விபோமோ பாக்யவெராய: கிம் ததேந்நாத் த்ருஷ்யதி” என்கிறபடியே விவேகமில்லாதார்க்கு ஸூக்ஷமமாய்த் தோற்றினவையும் தோஷமானபடி கண்டு ஸம்ஸாரவைராக்யம் [illegible]யானாலும், “பரமாத்மநி யோ ரக்த:” என்கிறபடியே ப்ராப்யருசியுண்டானாலும், “மஹதா புண்யபுண்யேந க்ரீதேயம் காயநௌஸ்த்வயா | பாரம் து:கோததேர்கந்தும் தர யாவந்ந பித்யதே” என்கிறபடியே த்வரை பிறந்தாலும், ஜ்ஞாநியாக அநவ்ருத்தமான ஆஜாதிஜந்மமடியாகப் பிறந்து நிற்கிற பாக்யமான ஸம்வத்ஸரத்துக்குப் ப்ரஸாதமாக “ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ” என்று விதிவாக்யத்தாலும் “ப்ரபத்யே” என்ற அநுஷ்டாநவாக்யத்தாலுஞ் சொல்லப்பட்ட ஸாத்யோபாயவிஶேஷந்தெளியாதபோது ஸித்தோபாயமான ஸர்வேஶ்வரனை வஶீகரிக்க விரகில்லை. ஆகையால் அதினதிகாரத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் பரிகரங்களிலும் வருங்கலக்கங்களை ஶமிப்பிக்கிறோம்.

இப்ப்ரபத்தியுமொரு வைதிக வித்யையன்றே; இதுவுமொ
ரு யாகவிஶேஷமாக [illegible] ந்யாஸவித்யையிலேயோதப்படுகிற
து; ஆகையாலிது ஸர்வாதிகாரமாகக்கூடுமோவென்று சிலர் வி
சாரிப்பர்கள். இது ஸர்வேஶ்வரனை ஸர்வர்க்கும் ஶரணமென்
றோதுகிற ஶ்வேதாஶ்வதரஶ்ருதிபலத்தாலே பரிஹ்ருதம். இவ்
வர்த்தம் "ஸர்வலோகஶரண்யாய ஸர்வயோக்யாய தே நம: |
ப்ரபந்நார்த்திஹரம் விஷ்ணும் ஶரணம் ஶரணார்த்தி
நாம்" இத்யாதிவசநங்களாலும், "த்ரயாணாம் ஸத்த்வயா
தாநாம்" என்று தொடங்கி ஶப்தமயங்களானவர்ணங்களையெ
டுத்து "ப்ரபந்நாநாம்ச தத்பத:" என்று சொல்லுகிற ஸ்ரீஸா
த்வதவசநத்தாலும், "கர்மயோகிஷ்வ ஜ்ஞாநேதா யஸ்ய ஸர்வஸாதார
ணம் மத: | தம் ஸாதாரண [illegible] வாதி ஸர்வாதிகாரா"
என்றுஞ்சொல்லுகிற ஸநத்குமாரஸம்ஹிதாவசநத்தாலும் த்ரு
டீக்ருதம். ஆகையால் உபாஸநம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாக
அபஶூத்ராதிகரணத்திலே ஸித்தமானாலும் வைதிகங்களா
ன ஸத்ரயஜநாதிகள்போலே ப்ரபத்தியும் ஸார்வத்ரிகமாகை
யாலே யதாதிகாரம் வைதிகங்களாலேயாதல் தாந்த்ரிகங்களா
லேயாதல் ஸர்வர்க்கும் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநத்துக்கு விரோ
தமில்லை. காகாதிகளும் ப்ரபந்நராக ஶாஸ்த்ரங்களிலே கேளாநின்
றோம். "மாம் ஹி பார்த்த வ்யபாஶ்ரித்ய யேऽபி ஸ்யு: பாப
யோநய: | ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ்ததா ஶூத்ராஸ்தேऽபி யாந்தி ப
ராம் கதிம்" என்று ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வம் ஸர்வஸாதாரணமா
க ஶரண்யன் தானுமருளிச்செய்தான். உபாஸநத்துக்கும் ப்ரா
ரம்பம் த்ரைவர்ணிகஶரீரத்திலேயானாலும் அவஸாநம் ஸர்வ
ஶரீரத்திலுங்கூடுமென்னுமிடம் "யஜ்வாநோயாதயோऽப்யேநம்
[illegible] | வர்ணாஶ்ரமேஷ்வதர்மஸ்தா ப்ராப்ஸ்யந்
தி [illegible] யயா" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே சொல்லப்ப
ட்டது. இப்படி உபாஸநம் த்ரைவர்ணிகர்க்கே ஸாதாரணீ
யமானாற்போலே ப்ரபத்தியிலொரு நியாமகத்தாலே ஸார்வத்ரிகவ
சநத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலும் விஶேஷவசநப்ராப
ல்யத்தாலுமிப்ரபதநம் ஸர்வர்க்கும் யோக்யம். ஆனபின்பு

இதுதனக்குவிரோதித்துவேண்டு மதிகாரமும்முன்பேசொ
ன்னோம். ||*|| ...
... ||*||
இவ்வர்த்தத்தை "குலங்களாயவீரிரண்டிலொன்றிலும்பிறந்திலே"
யென்கிறபாட்டிலும் "...'' என்கிறஶ்லோகத்திலு
ங்கண்டுகொள்வது. ஆகையால் ஶரணாகதி ...
...களுமுடையஸவஜாதீயர்க்கும் ...அதிகாரம்
ஸித்தம். இவ்வுபாயஸ்வரூபத்தைப்பற்ற, "நாராயணம்...
... உபாய இதி விஶ்வாஸோபாய...
ஶரணாகதி:'' என்கிறவவிஷ்யார் பாசுரமும் அதிகாரகோடியி
லும் ...கோடியிலும் நிற்கிற விஶ்வாஸத்தினுடைய ப்ராதாந்யஞ்
சொல்லுகைக்காகவத்தனை. அப்படியே "...விஶ்வாஸ: ...
... விஶ்வாஸ...
... என்கிற வாக்யமும் ப்ராதாந்ய
விவக்ஷையாலே முதல்விஶ்வாஸத்தைச்சொல்லி "...''
என்கிற ...வாக்யத்தின்படியே விஶ்வாஸ
...வென்று ...த்தது. இவ்வாக்யந்தா
னும் ...அங்கங்களென்று சொல்லு
கிற "..." இத்யாதிவசநங்களாலே ...
...யும் ...மாகையால் "..." என்
கிறபடியே ... ...ஸத்
தின் ப்ராதாந்யத்தை விவக்ஷித்துச்சொன்னபடி. சிறிய ...த்தி
லும் விஶ்வாஸ...ரையைப்பண்ணி "..."
என்று முடிக்கையாலும் உபாயவரண ...த்
தாலும் ...மும் ஸித்தம். ...ஸாத்ய...மென்னு
மிடம் "..." இத்யாதி
களிலே வ்யக்தம். ஸ்ரீ...த்திலே ...
...ம் ...மாயிற்று. ஆகையால் "..."
... "..."
..." இத்யாதிகளிலே ...ம். இப்படியல்லாதபோது "...
... ஶரணாகதி:'' என்கிற வாக்யத்திலாவாத ...யைக்

கொண்டு "ஸ்நானம் ஸவ்யவிபாணிர்யத்"இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஸ்நானாதிஹோமங்கள்போலே தனித்தனியே ப்ரயோகவிஶேஷங்களாக ப்ரஸஜிக்கும். "ப்ரவக்ஷ்யாமி ப்ரயோஜ்ய ஸர்வேஷாம் ஸம்ப்ரஸஜிக்கும்" இத்யாதிவசனாந்தரவஶத்தாலே நியமிக்கப்பார்க்கிராவர்த்தர்" இத்யாதி வசனாநுரோதத்தாலே நியமிக்கப்பார்க் கில் அப்படியே ப்ரபத்யநாதிஸ்வரூபாதிகளை ப்ரவ்ருத்தியென்று சொல்லுகிற வசனங்களையும் நியமித்து "ந்யாஸம் பஞ்சாங்கஸம்யுதம்" இத்யாதிகளிற்படியே நிக்ஷேபமொன்றுமே அங்கி-அங்கங்கள் அங்கங்களென்கையுசிதம். ஸர்வயஸாஶ்ரயத்தைப் பார்த்தாலும் ஸாத்யகிதாக்ஷ்த்ராஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதாதிகளில் ப்ர ஸாத்யகித்வ மக்ஷிதம் ஶ்ராஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதாதிகளில் ப்ர பத்த்யஸ்வாயங்களிலே நிக்ஷேபம் அங்கியென்றே ப்ரஸித்தம். "கவ சத்ரயமாஶ்ரித்ய ஸர்வதி ப்ரபத்தி: | ஶரணா கதிரித்யுக்தா" என்கிறதுவும் தத்வ்யக்ரணத்தில் ப்ரதானமாக ச்சொன்ன ஹரந்யாஸமென்னுமிடம் கவசாரணஸமூ க்ரதோவாயஸ்வத்தாலே வ்யக்தம். ஓரொருவிவக்ஷைகளாலே அங்கங்களை ப்ரதானமாகச்சொல்லுகை லோகத்திலுமுண்டு. "ஶரணம் வ்ரஜ" க்ருஷ்ணவ்யபதேஶமாறுப்போலே "ஶரணம் வ்ரஜ" க்ருஷ்யாதிகளில் பாதார்த்தக்கள் ந்யாஸநிக்ஷேபத்யாதி ஶப்தங்களா லே சொல்லப்பட்ட வார்த்தமத்தைச்சொல்லுகைமெனிகளாலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தமத்தைச்சொல்லுகையிராவிராலே சொல்லுமநுமாணம். யாமமாவது இன்னதேவதைக்கின்ன ஹவி ஸ்ஸென்றிங்ஙனேயொரு பரிவிஶேஷம். இப்படியென்றாத்மா வாகிற ஸ்வாத்மாதஹோமான ஹவிஸ்ஸு ஸ்ரீமானான நாராயணன்பொ ருட்டென்றிங்ஙனேயிருப்பதொருவரிவிஶேஷமிவ்விடத்திலா த்மயாகம். இவ்வாத்மநிக்ஷேபத்தில் ஸமர்ப்பணாதிகளுக்குமஸா தாரணமான அத்ரவ்யஸ்வஸ்ரூபா ரக்ஷாஹரந்யாஸமென்னுமிட ம் முன்பே சொன்னோம். ||*|| ஹவிஸ்ஸமர்ப்பணாத்த ப்ரயோம விரிஷ்ட: | ஆத்மரக்ஷாஹரந்யாஸோ கிஞ்சநஸ்யாதிரிவ்ய தே || அதஶ்ஶ்ரீராஶிஶ்ரா கௌரவஸமர்ப்பணாஸ்விக்ஷ்யா | ஸ்வ வ்ருத்தி ப்ராம்ஶ: ப்ரவர்த்திரிதி முக்ஷிதஃ|| அக்ரமேதத் ஹரந்யாஸோ ரக்ஷா த்வம்ஶ: ப்ரவர்த்திரிதி முக்ஷிதஃ|| அகர்மேதத் ஹரந்யாஸோ ரக்ஷா லேக்ஷணஸ்தாத்ரதஃ | வஸ்துதஸ்ஸ்வயத்தலிர திநிவர்த்த ஸித்தி: ஸ்வாங்க வக || ஆகிஞ்சந்யஹரந்யாஸோ ரவாயக்வ ப்ரபத்நாத்மநாம் | த யாணாம் ஸம்ஹாரம் ஸமேக்ஷா யம் வஸ்தி ஸ்ம்ருதி ||*|| இப்

படி கஜவஷங்ஷம்வஷமான வாக்யக்ஷாலார நுராஸமே வ வத்தி ஶாஸ்த்ரமெல்லாத்திலும் வயாநமான விஷயமென்று ஸ்ரீ விஷ்ணு சித்த வாதிஹவஸவே வாஹ வாதாவாய்ராதிகள் ஸங்ரஹித்தார்கள். இவ்விடத்திலே சிலர் ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யந்தெளிந்தபோதே மோக்ஷாநுஸந்தாநம் பண்ணினன்றோ; "ஸொஜீவநேவாயுதெ ஸஸத்யாபாம ஸ்ரஹாயதி | சூத்ஷாஸ்யாம் ஹமேஷாத்யாம் ஸஹாவஷ ஸதா ஸ்ய" என்றதுவும் வாவேவாக்ஷாதாத்பவாயுங்களை வேண்டியிருந்தாயாகில் நீ தாஸனாய் ஶரம்ஸ்ரன்ஸாதியாயிருக்கிறது ஸஹாவஸிஷமென்று தத்வத்தில் தெளிவோடே வதியென்றபடியன்றோ; ஆனபோது சூத்யஸவேணமென்றொரு விஷயமுண்டோவென்று சொல்லுவர்கள். இதுவும் வாக்யஜநுஜ்ஞாநாத்தாலே மோக்ஷமென்கைபோலே அநாதரணீயம்; ||*|| ஜிதகளஸ்ஸஹவளயஸ்ய லோஜஸ்வவ்யநாம் | ஶிஷ்டம் ஹ்யாத்யாவஹாரஸ்ய நிஷ்க்ருத்திஸ்ஹாரவணம் || வரமோக்ஷவய் ஶாத ஶயிகாரிவிஶேஷகம் | வஸ்தாத்யாவஹாரஸ்ய நிரோாயாய வ கஷதெ ||*|| மோக்ஷகாதிவிஶிஷ்டமான வாக்யதத்வத்தை ஶாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு அயிகாரவிஶேஷத்தோடும் வரிகரவிஶேஷத்தோடும் ஹஸஹஷவிஶேஷத்தோடுங்கூடி மோக்ஷவதிஸாநுஷமான ஸாத்ரக்ஷாலாரநுராஸமிறே அநாதவ்யவராயஶ்ச நிருஹநிவ்ருத்திக்குவாயமாக விதிக்கப்படுகிறவாக்யஸவேணம். தத்வஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்கிறவிதுவும் ஒரு உவாயாநுஷ்டாநத்தை முன்னிட்டென்னுமிடம் "ஹஜஸ ஶாம், ஶாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" த்யாதி விஶேஷவாவும். ||*|| ஜ்ஞாநாநந்தாகேஷாவஜெமோஹி தத்தவேஷ்ாவாஸநாதிநா | உவாஸநாதிரவாஸா ஜ்ஞாநாநந்தாகேஷா விவக்ஷிதஃ ||*|| ஶாஸ்த்ரஜந்யமான மோக்ஷஜ்ஞாநஶாத்ரம் நிவ்ருத்திஶங்களான ந்யாஸோவாஸநாதிகளெல்லாத்துக்கும்பொதுவாயிருக்கும். மோக்ஷவ்ருத்திரூவமான லோஜயமே ஶாஶாக்ஷவைக்கு வராஷாதாகாவையாகையாலே மோக்ஷமறியாதே மோக்ஷாவாயமநுஷ்டிக்கை வடிபாதிறே. மோக்ஷஜ்ஞாநமன்றிக்கே மோக்ஷாதாமாக விதித்த யஶங்களையநுஷ்டித்தானாகிலும் இத்யஶங்கள்தானே

ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுமுண்டாக்கி ஸமர்ப்பணாநுஷ்டாநபூர்வத்தா
லேயிறே மோக்ஷஹேதுவாவது. ஆகையால் இங்கு விதேயமா
ன ஸமர்ப்பணம் ஶேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமன்று; மற்றேதென்னில்;
ஶேஷத்வஜ்ஞாநாதியுக்தமான ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம். ||*|| வாக்ய
மாத்ரேண விஶ்வாஸவிஶேஷோபாய உபதேஶ்யதே | ப்ரபத்திர்
தி வாசோக்தி விதிநாத்ர விதந்யதே ||*|| "ஶரணம் வ்ரஜ" எ
ன்கிறவிது "ஜமேமஸ்யம் ஜாநீஹி" என்கிற மாத்ரமாய் ஒரு கர்த்
தவ்யோபாயவிதிபரமன்றிக்கே யொழிந்தாலோவென்னில்; இது
ஸர்வஸாரஸ்யவிருத்தம், "ப்ரபத்திம் தாம் ப்ரயுஞ்ஜீத ஸ்வாங்கை:
பஞ்சபிராவ்ருதாம்" இத்யாதிகளான ஸமீசீந ஸூத்ர ப்ரவ்ரு
த்திவிதிகளோடும் விரோதிக்கும். ஶரண்யன் மோக்ஷோபாயமெ
ன்கிற விவ்வளவே யிங்கு வக்தவ்யமாய் மோக்ஷாதிகாரிக்கு விதே
யாம்ஶமன்றிக்கேயொழிந்தால் இவ்விடம் ப்ரஸ்துதமான பக்தி
யோகத்துக்கபேக்ஷிதமான தத்வோபதேஶமாத்ரமாம். இங்கு
தத்வஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபார நிவ்ரு
த்தியே ப்ரவ்ருத்தியாய் ஸர்வதர்மஸ்வரூபத்யாகமாத்ரம் ஸாத்யமா
க விதிக்கப்படுகிறதென்பார்க்கு நிவ்ருத்திரூபமேயாகிலும் ஸா
த்யமாக விதிக்கப்பட்ட ஸர்வதர்மத்யாகந்தான் ஸ்வரக்ஷணார்த்த
ஸ்வவ்யாபாரமாகையாலே ஸ்வவசநவிரோதமும் ஸாத்ய ப்ரவ்ருத்தி
விதாயகமான வாக்யவிரோதமும் வரும். ப்ரபத்திக்கு ஸாதந
த்வமாதல் விஶ்வாஸஸஹகாரித்வமாதல் கொள்ளில் விஶ்வா
ஸ்யமானவீஶ்வரனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸித்தத்வம் பரசேதநத்வம்
பரமகாருணிகத்வம் ஸர்வஶக்தித்வம் நிரபேக்ஷத்வம்முதலான ஸ்வ
பாவவிஶேஷங்களுக்கு விருத்தமாமென்னும் ப்ரஸங்கங்கள் ஶ்ரு
திஸ்ம்ருதிவிரோத வ்யாப்திரூபாந்யத்வாதிதோஷங்களாலே துஷ்ப்ர
ஸங்கங்கள். இவற்றை ஸத்தர்க்கங்களாக நினைக்கில் உபாஸநத்
துக்கிசைந்தஸாதநஸாத்யாதிகளிலுமிப்ப்ரஸங்கங்கள்வரும். உபா
ஸநந்தானும் ஸாதநமன்றென்னில்; "ஸர்வதர்மாந் பரித்ய
ஜ்ய" என்கிறவிடத்திலுபாஸநத்தையும் யதர்மஸ்வரூபமாக
ப்ரத்யாக்யாநம்பண்ணுகையாலே ஸ்வவசநவிரோதமுண்டாம். செ
ருக்கடக்குகைக்காக வேண்டாச்சுமைகளை யெடுத்துகைடாலே

அநந்யபரமானவுபதேஶத்தாலே பிறந்தவஜ்ஞாநன் பா⁴ஷியாலே ஸாத்⁴யமென்று தோற்றினவற்றை "ஸர்வஸாத்⁴யாந்" என்று அநுவதிக்கிறதென்னில்; "ஜ்யோதிஷ்டோமாதி [illegible] ஸ்ஸாநாநாஸ்த்ராயக ஸாத⁴நாம் | அயந்து பரமோ த⁴ர்மோ ப⁴க்த்யா தே⁴வமநந்த³யந், ஸர்வஸ்யைவாஸ்ய ஸாத⁴நாத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி⁴:, ந விஷ்ணாராத⁴நாத் புண்யம் வித்³யதே கர்ம வைதி³க" மித்யாதி³களாலே பரஸாத⁴நங்களாக ப்ரஸித்³த⁴ங்களான நிவ்ருத்திஸாத⁴நங்களை ஸாத⁴நங்களன்றென்றால் வைதா⁴ர்த்திக ந்யாயத்தாலே ப்ரவ்ருத்திஸாத⁴நங்களும் ஸாத⁴நங்களன்றிக்கே ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ராமாண்யமில்லாதபடியாய் பரவாத³ஸ்யாத்³ருஷ்டி பக்ஷங்களிலே ப்ரவேஶமாம். ஆனாலும் உபாஸநாதி³கள்போலே ஶரணவரணமும் ஸாத⁴நமாகையாலே இங்கு ஸர்வஶப்³த³ஸங்கோசம் வாராமைக்காக இதுவும் ஸாத்⁴யஸ்வவேஷத்தாலே த்யாஜ்யமன்றோ; ஆகையால் ப்ரவ்ருத்திக்கும் ஸாத⁴நமாதல் விஸஸாத⁴நஸஹகாரிகமாதல் கொள்ளுகையிவ்வசநந்தனக்கும் விஷயமன்றோவென்னில்; இங்கு ஸாக்ஷாத்ஸாத⁴நத்வ பா⁴ஷியை விடவேணுமென்னும்போது ஸக்தியோமாதி³களிலும் தா⁴ஸ்யம். ப்ரஸாத³நத்வவேஷத்தாலும் ஸாத⁴நமிதுக்கு விடவேணுமென்னில், ஸர்வஶப்³த³ஸங்கோசம் வாராமைக்காகவே "க்ருஷ்ணம் ஸாத⁴நம்" இத்யாதி³களிற்படியே ஸாத⁴நமான விஶேஷாவாயத்திலும், ஸாத⁴நத்வபா⁴ஷியை விட ப்ரஸக்திக்கும். இவ்வாக்யத்தில் ப்ரதிபாத்³யமான ஸாத⁴நத்தையொழிந்த ஸாத⁴நங்களன்றோ த்யாஜ்யங்களாவனவென்னில்; இங்கு விஹிதையான ஶரணாக³தியிலும் தா⁴ஸ்யம். உபாஸநாதி³களைப்போலே தனக்கு ஸாத⁴கமாகவாதல் அங்கமாகவாதல் ஸஹகாரியாகவாதல் ஆஶ்ரமமாகவாதலொன்றுமபேக்ஷையறும்படி நித்யமாயுபயாவயாரஹிதமாய் ஸர்வாவிலக்ஷணமான ஸஹஜகாருண்யாதி³களையுடைத்தாய் ஸஹ்ருத³முண்டானபோது அபராநபேக்ஷமாக காயம்பிறக்கும்படி ஸத்யஸங்கல்பமாயிருக்கிற விஶேஷாவாயத்துக்கு ஶக்திவ்யக்திகள் எவ்வாகாரத்தாலுபகாரகங்களாகிறனவென்னில்; இவையநாதி³யானவவதாரவரம்வரையாலே யுக்தமாய் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்க்கிடக்கிற நிக்³ரஹத்தை

ஸஹிப்பித்துக் கொண்டுபகரிக்கிறன. இவை ஸமாஹாரத்துக்குபாயங்களாம்போது ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைப்போலே தத்தநுஷ்டானஜ ப்ரீதிவிசேஷங்களையுத்பாதித்துக் கொண்டீச்வரத்தாலேயுபகாரகங்களாம். ஈச்வரனுக்கு ஸாத்யோபாயங்களாகிற வ்யாஜமாத்ரத்தாலே ப்ரஸந்நமான ஸித்தோபாயம் நிர்ஹேதுகமான ஜ்ஞாநஸங்கோசாதிகளைக்கழித்து பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவஸுகத்தைக்கொடுத்து யாவதாத்மபாவியாகவுபகரிக்கும். ஆகையால் ஈச்வரனுடைய ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமாய் பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவமான ஸர்வஸம்பத்தையெல்லாம் ஸித்தோபாயகார்யமென்றும் ஸாதநமான ஸாத்யோபாயமடியாக வருகிறதென்றுஞ்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிரண்டும் ஸாவகாசங்கள். | ஆனாலும் இப்ப்ரபத்தியாகிறவுபாயவிசேஷத்தை சாஸ்த்ரம் விதிக்கவேணுமோ; லோகத்தில் தன்னைரக்ஷித்துக்கொள்ளவிரகில்லாதேயழுந்துவானொருவன் அப்போது ஸந்நிஹிதனான ரக்ஷணஸமர்த்தனைப் பற்றுமாப்போலே தன்னையுமீச்வரனையுஞ் விசதமான சாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தால் தானேயவனை சரணமாகப் பற்றுமே; ஆகையாலிவனுக்கு இஸ்ஸ்தானத்திலே ப்ரபத்தியை விதிக்கக்கூடாதேயென்றுஞ்சிலர்சொல்லுவர்கள். இதுவும் ஔசித்யவிருத்தமான ப்ரதிவாதம்; எங்ஙனேயென்னில்; லோகத்திலொருவனை யொருவனாச்ரயிக்கும்போது இன்னபடியேயாச்ரயித்தா லிவனிரங்குமென்னுமிடத்தையொரு ப்ரமாணத்தாலேயறிந்தாச்ரயிக்குமாப்போலே இங்குமீச்வரனையின்ன ப்ரகாரத்தாலே யின்னவதிகாரிபற்றினாலிவனையீச்வரன் ரக்ஷிக்குமென்னுமிடமறியும்போது அபௌருஷேயமான சாஸ்த்ரமொழிய வேறொரு ப்ரமாணமில்லை. நாமாச்ரயிக்க ரக்ஷிக்குமென்ற நிர்ணயத்தாலேயதுதியிட்டாச்ரயிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞாநமுடையாரெல்லார்க்குமிப்படி யநுஷ்டிக்கலாமாகையாலே உபாஸநவிதாயகசாஸ்த்ரங்கள் நிரர்த்தகங்களாம். ஸமர்த்தனுபாஸநாதிகளைப்பண்ண அவற்றில் ஸமர்த்தனல்லாதவன் ப்ரபத்தியைப்பண்ணவென்று விசேஷித்து நியமிக்கை யநுசாஸநத்தால் கடப்படாது. | மற்றுள்ளவுபாயங்களில் ஸமர்த்தனன்றிக்கே.

யொழிந்தால் அவற்றினுடைய ஸ்தாநத்திலே ப்ரபத்தியைப்பண்
ணுவதென்று ஶாஸ்த்ரம் விதியாதபோது முன்பு விதித்த உபாயத்
துக்கனுஷ்டானபடியாலே யதின் ஸ்வரூபத்தை யிழக்கும்படியாம்.
எங்ஙனேயென்னில், லோகத்தில் ராஜஸேவாதிகளும் தத்ஸாத
நங்களும் காணச்செய்தே லோகாவண தீபாராதன ப்ரபத்தி
ஸாராதிகளை ஶாஸ்த்ரநிரபேக்ஷமாக வநுஷ்டித்தாலவ்யவஹாரங்கள்
வரும்படியாயிருக்கையாலே அதிகாரியங்களோடேகூடின ஹோம
வைஶ்வதேவாதிவ்யவஹாரங்களும் தத்ஸாதநங்களும்நியதங்களாக ஶாஸ்த்ர
ங்கொண்டறிகிறாப்போலே இங்கும் லோகத்தில் ப்ரபத்தியும் தத்ஸா
தநங்களுங்கண்டு போந்தாலும் ஸாமாந்யாவதேஶஸாபே
க்ஷதேஶவிஶேஷாதிகளோடேகூடின ப்ரபத்திக்கும் தத்விஶே
ஷங்களுக்கும் ஸாத்யஸாதநபாவம் ஶாஸ்த்ரங்கொண்டறியவே
ண்டுகையால் அவ்வோஸாதநங்களுக்காக தேஶவிஶேஷங்களை வி
திக்கிறாப்போலே ப்ரபத்தியையும் விதிக்கிறது. இங்ஙனல்லாத
போது ராஜஸேவையைப்போலே ஹோமவைஶ்வதேவத்தையும் விதிக்க
வேண்டாதொழியும். ப்ரபத்திக்கும் ஸாமாந்யாவதேஶஸாபேக்ஷ
வத்வ தேஶ ஹோமாதிகளநபேக்ஷிதங்களாகவ்யவஸ்திக்கும். தேஶா
ந்தரஸ்தர்க்கும் ஶரண்யவிஶேஷ தத்விஶேஷாநுஷ்டேயமான
அநந்யாநாயிகத்வவிஶேஷத்தினுடைய லக்ஷ்யவஸாயத்து
க்கு அநந்யாயாஸஹமானவநுஷ்டாநங்கிடையாது. ஆகையால் ஸ
வர்ணாஶ்ரம தேஶவிஶேஷங்கள்போலே ஸவர்ணாஶ்ரம ஹோமஸவிஶே
ஷமுமிங்கு விதேயமாகக்குறையில்லை. இப்படி யதாதிகாரம்
ஶாஸ்த்ரம்விதித்தவற்றிலும் உபாஸநாதிகள் ஸ்வாதந்த்ர்யஸங்க
ளென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுவும் ப்ரபத்தியை ஸ்துதிக்
கைக்காக அதிவாதம் பண்ணினார்களாமித்தனை; எங்ஙனே யென்
னில்; நித்யமானவாத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாஶகங்களாய்க்
கொண்டு ஸ்வாதந்த்ர்யஸங்களென்னவொண்ணாது. ப்ரபத்த்ய
நுஷ்டாநத்திலும் வைகுண்டத்திலும்போலே ஸகலாதிகளிலும்
"கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத், பராத்து தச்ச்ருதே:" என்கிறப
டியே ஸர்வத்ர கர்த்ருத்வமுண்டாகையாலும், ஆத்மஸ்வரூபம
த்யவிகாரமென்னும்போது ஸத்யலக்ஷணமான கர்த்ரு

க்ரியாகாரித்வமில்லாமையாலே, தாஸத்வம் ப்ரஸஜ்ஜிக்கையாலும், ஜ்ஞாநசிகீர்ஷாப்ரயத்நாச்ரயத்வரூபமான கர்த்ருத்வமில்லையாகி ஆத்மாவுக்கு ஸந்நிதாத்ருத்வமே வ்யாபாரமென்னில் போக்த்ருத்வாதிகளுமன்றிக்கே இவனுக்கு ஸம்ஸாரமும் நித்யமாய் மோக்ஷோபாயோபதேசவையர்த்த்யாதிப்ரஸங்கம் வருகையாலும் ஸாங்க்யாதிகள் சொல்லுமாப்போலே ஸ்வரூபத்தில் கர்த்ருத்வமில்லாமையாலே உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்று சொல்லவொண்ணாது. "[illegible]" என்றதுவும் சாஸ்த்ரவேதோபாயங்களினுடைய நைரர்த்தக்யஞ்சொன்னபடியன்று; ஸ்வதந்த்ராநுஷ்டித கர்மவிசேஷங்களினுடைய பலவிசேஷஞ்சொன்னபடியத்தனை. மோக்ஷப்ரதிபந்தகங்களான பாபாத்ருஷ்டவ்யாதிகளாலே வந்த காம்யநிஷித்தங்கள்போலே பந்தகங்களல்லாமையாலும் மோக்ஷார்த்திதனக்கே விதிக்கையாலும் உபாஸநாதிகளுக்கு சாஸ்த்ரீயவந்தாலே அநுஷ்டாநஸாத்யரூபமான ஸ்வரூபவிரோதஞ் சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதிகளுக்கு நாசகஸம்பாவித ஷ்டாநுஷ்டாநஸாதங்களில்லாமையாலே யொருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோதப்ரஸங்கமில்லை. ஆனாலும் ஜ்ஞாத்ரு தேஹாதி விலக்ஷணனாகையாலே ஸ்வரூபத்தில் வர்ணாச்ரமாதிகளில்லையென்று தெளிந்தவனுக்கு "ப்ராஹ்மணோऽஹம், க்ஷத்ரியோऽஹம்" என்றாற்போலே வருமபிமாநங்களடியாக கர்த்தவ்யங்களான வர்ணாச்ரமாதிதர்மங்களும் அவற்றோடே துவக்குண்டான வ்யாபாரங்களுமநுஷ்டேயங்களல்லாமையாலே இவ்வர்ணாச்ரமாதி நிபந்தநங்களான தர்மங்கள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்னக்குறையென்னென்னில்; இதுவுமநுபபந்நம். எங்ஙனேயென்னில்; ஸ்வரூபத்தில் ப்ராஹ்மணத்வாதிகளில்லையென்று தெளிந்தானேயாகிலும் கர்மவிசேஷங்களடியாக ப்ராஹ்மணத்வாதிவிசிஷ்டசரீரத்தோடே ஸம்பந்நனாயிருக்கையாலே அச்சரீரஸம்பந்தமே யடியாக வருகிற க்ஷாத்ரவிபாகாதிகளுக்கு பரிஹாரம் பண்ணுகிற கணக்கிலே அச்சரீரப்ரயுக்தமெனவும் அவ்வோ வர்ணாச்ரமாதிகளுக்கும்.

தன்ஶக்திக்கும ஸ்வரூபமாக ஸ்திஷ்டிநிவ்ருத்திஷூவ்ருத்திகளைப்பற்
றசாஸ்த்ரங்கள் விதித்த யஜ்ஞங்களை விடவொண்ணாது. ஆகையா
ல் இத்யஜ்ஞங்களை தேஹாத்மவிவேகமடியாக ஸ்வரூபவிரோதங்க
ளாக்கி இவற்றுக்கு த்யாஜ்யதையை சொல்லவொண்ணாது. தேஹா
த்மவிவேகமுடையவனுக்கே வாரணாஸிகமோமஸாமமான ய
ஜ்ஞத்திலதிகாரமாகையால் இத்யஜ்ஞங்களுடைய அநுஷ்டானத்து
க்கு ஸ்வரூபத்தில் ப்ராஹ்மண்யாதிஹேமமதிகாரமன்று; ப்ராஹ்
மண்யாதிவிஶிஷ்ட ஶரீரஸம்பந்தமே அதிகாரம். ஆகையால் ஸர்வ
யஜ்ஞாநுஷ்டானத்துக்குமுபயுக்தமான ஶாஸ்த்ர த்யாகவிவேகமடி
யாகவுபாஸனாதிகளுக்கு விரோதங்கண்டிலோம். உபாஸனாதி
கள் அஹங்காராதிமஹத்துக்களென்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரமிசையாதிருக்க
ச்செய்தே ஆரோபித்தார்களத்தனை. கர்மயோகாதிகளான
கரணகளேபரங்களாகிறவுபாயிகளைக்கொண்டநுஷ்டிக்கையா
லே கர்மயோகாதிகள் நிரூபாதிகஸ்வரூப விரோதங்களென்பா
ர்க்கும் ஸ்வரூபஞானதய ஶரவணாதிகளும் ஜ்ஞாநைஶ்வர்யாதிஸா
பேக்ஷங்களாகையாலே துஷ்டதோஷங்களாம். ஆனாலும் ஶே
ஷத்வதனாகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் ப்ராப்த
னுமன்றிக்கே அஸ்வதந்த்ரனாகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷி
த்துக்கொள்ள ஶக்தனுமன்றிக்கேயிருக்கிறவிவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணா
ர்த்தமாக கர்த்தவ்யமென்றொருவுபாயத்தை விதிக்கையும் அதிவ
னுக்கு ஸாத்யமாய் ஸாத்யோபாயமென்று பேர் பெறுகிறதென்
று சொல்லுகையுமுபபன்னமோ; ஆனபின்பு பக்தியோகாதிகள்
ஶேஷத்வாநுரூபங்களல்லாமையாலே ஸ்வரூபத்துக்கநிஷ்ட
ஸஹங்களென்றும், அஸ்வாதந்த்ர்ய விரோதங்களாகையாலே
அஸம்பாவிதங்களென்றுஞ்சொல்லவொண்ணாதோவென்னில்; இ
து ஸர்வஜ்ஞோக்த ஶாஸ்த்ராதிகளாலே முன்பே பரிஹ்ருதம். இவ
ன் செய்ததொரு வ்யாஜங்கொள்ளாதே ஈஶ்வரனுக்கில் அநாதியாக
ஈஶ்வரனுகப்ப்ரஸஜிக்கும். ஶரண்யரான் கேவலஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே
நினைத்தபோது ஈஶ்வரனுக்கில் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யாதி தோ
ஷங்களும் வரும், மோக்ஷோபாயவிதாயகங்களான ஶாஸ்த்ரங்களு
மெல்லாம் நிரர்த்தகங்களுமாம். ஆகையால் இச்சேஷத்வத்தால்

விருத்தவிஷயத்தைப்பற்றுகையில் ஔசித்யமும் உடையவன் உடைமையை ரக்ஷிக்கையில் ஔசித்யமுமுண்டாம். ஈத்ருசவ்யாபாரத்தால் அவன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச்சுமந்து அவனுக்கபிமதங்களான வ்யாபாரங்களையநுஷ்டிக்கையும் ஸ்வம் பெறுகைக்கவன்கை பார்த்திருக்கவேண்டுகையும் ஸித்திக்கும். இச்சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களிரண்டும் ஸம்ஸாரதசையிலவனுகந்த கைங்கர்யத்தையவனிட்ட வழக்காக நடத்துகைக்குறுப்பாம். இவையடியாக ஸ்வரக்ஷணார்த்தவ்யாபாரமாகாதென்பார்க்குத் தாங்கள் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ஸணவல்காதிஸங்கத்தைக்கோலியநுஷ்டிக்கிற கைங்கர்யத்திலும் ஸாத்யமாக விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தி தன்னிலும் ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதப்ரஸங்கியாலேயதிகாரமில்லையாம். ஸாக்ஷாஜ்ஜந்யமான ஸாங்கோபாங்கஜ்ஞாநாதிகளைக்காட்டிலதிசயமாக "ஶரணம் வ்ரஜ" என்று விதேயமாகையாலே ஸாத்யமாயிருக்கும் ப்ரபத்திஸ்வாதந்த்ர்யமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம். ஆகையால் ஶேஷபூதனுமாய் பரதந்த்ரனுமானவிவனுக்கு யதாதிகாரம் ஸ்வரக்ஷணார்த்தவ்யாபாரம் பண்ணக்குறையில்லை. ஆனாலும் அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தைத்தன்னைத்தெளிந்து பரமைகாந்தியாயிருக்கிறவிவனுக்கு தேவதாந்தரபரங்களான வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களும் அவற்றையிதிகர்த்தவ்யதையாகவுடைத்தான பக்தியோகாதிகளும் ஐகாந்த்யவிருத்தங்களன்றோ; ஸாங்க்யாதிகளுக்கன்றோ பரமைகாந்தித்வங்கூடுவதென்னில்; இது ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களில் நிஷ்கர்ஷந்தெளியாமையடியாக வந்த சோத்யம், எங்ஙனேயென்னில்; ப்ரதர்தநாதிவித்யைகளில் பரமாத்மா இந்த்ராதிஶரீரகனாக உபாஸகனுக்குபாஸ்யனென்றறுதியிட்டார், விஹிதமான வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களிலும் அவ்வோ தேவதைகளை ஶரீரமாகக் கொண்டுநிற்கிற பரமாத்மாவே ஆராத்யனென்று நிஷ்கர்ஷித்தார். ஆகையால் ஸ்வதந்த்ரமாக சிலதேவதைகளைப்பற்றினாலும் ஸமாஶ்ரயணகாலையாலே தன்னுடைய நித்யநைமித்திகங்களுக்குப் புறம்பான தேவதாந்தரபஜனம் வரிலும் பரமைகாந்தித்வத்துக்கு விரோதமாம். ஸாமாநாதிகரண்யமுமன்றிக்கே பரமாத்மாவுக்கு விஶேஷணங்களாக தேவதைகளை வைத்து ஈஶ்வராதிபதங்களை விஶே

ஷ்டப்ரயோஜநமாக அநுஸந்தித்தும், "ஸாக்ஷாத்ப்ரவ்ருத்திரோதயம்ஸேஜ
நிதி:" என்கிற ந்யாயத்தாலே சுத்த்யாதிஶப்தங்களை ஸாக்ஷாத்
ஸமவதாயகங்களாக அநுஸந்தித்தும் ஸ்வப்ரயோஜநாநுஷ்டாநம் பண்
ணுமிடத்தில் விரோதத்தாலே பரமைகாந்திகவிரோதமில்லை.
இனாலும் சுவிராராதிகளை விதித்த கட்டளையிலே ஶாஸ்த்ரப்ரவ
வநாதிகளிலதிஸ்யியாலே அதிகாரிவிஶேஷத்திலே உபாஸநா
திகளை விதித்ததத்தனையன்றோ; மோக்ஷத்துக்கு ப்ரபத்த்யுபாய
ங்கள் ஸமமாகையாலே ப்ரபத்த்யநுபந்தமான உபாயம்
ஸர்வேஸ்வரனொருவனுமே; ஆகையாலேயன்றோ "ஸர்வ பாதக
ஹீத்வஸ்தம் ஸம்ஸாரேந ஸாரத | விக்நாந்ய ஸஹேஸா நா
ராயணஶரணா ஸவ" என்று பரத்வதேவதை தன் பக்தனுக்கு
உபாஸநாதிகளை ப்ரபத்திவிரோதிகளென்று நினைத்து நிஷித்ததெ
ன்னில், அதுவுமஸத்ஸாதநவசனம். எங்ஙனேயென்னில்; சுதி
வாராதிகள் ஸமவிஶேஷமடியாகவிறே சுநவத்யஸேதுக்களாயி
ற்று, இங்கு ஸமம் மோக்ஷமானபடியாலே அம்ஶவத்தாலநவத்
ப்ரஸங்கமில்லை. ஸகாமிகாரிவிஷயத்திலே ஸகலஸமத்துக்கு ஸா
தனாயிருப்பதொன்றை உபாயமாகக்காட்டி ஸவநாயிருப்ப
தொன்றிலே ரூசியைப்பிறப்பிக்கிறதென்கை விவக்ஷித விவரீ
தம்; சுஷத்திலே சுஷ்டஸமத்திஷ்டரோஸ்யாய் ஸ்தனித்ரோத்ரியாயிறே அ
ப்போது ஸமிப்பது. ப்ரபத்த்துக்கின்னதநுரூபவமென்னு
மிடம் ஶாஸ்த்ரவேத்யமாகையாலே யுக்திமாத்ரத்தாலே ப்ரபத்திவி
ரோதஞ்சொல்லவொண்ணாது. ஆமஸிங்கனிலொன்றை விரு
த்தஸூக்ஷ்மங்களாலே பாதிக்கில்; தத்த்வந்யாயத்தாலே ஸர்வஶா
ஸ்த்ரங்களும் ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரந்தானும் ப்ரமாணமன்றிக்கேயொழி
யும். "ஸர்வ பாதகஹீத்வஸம்" என்கிறவிடத்திலும் பாதகஶப்
தத்தாலே உபாஸநாதிகளை நிஷித்திக்கிறதென்கைக்கும் ப்ரமாணமில்
லை. ஆகையால் மோக்ஷத்துக்கு விஹிதங்களாகையாலே பக்தி
ப்ரபத்திகளிரண்டும் யதாதிகாரம் பரிக்ராஹ்யங்கள். விஹித
ங்களேயாகிலும் ஆபாயக்ரூரங்களி பரிக்ருஹீதங்களல்லாதபடியா
லே சுதிப்ஸாதாராதிகளிலே விஹிதங்களான ஸவநம்ஸாதிகள்
போலே உபாஸநாதிகள் ஶிஷ்டபரிக்ருஹீதவிரோதங்களாகையாலே

அநாதரணீயங்களன்றோ வென்கையும் நிரவகாஶமன்று; ஸர்வாசார்யபரிக்ரஹமில்லாதபோதன்றோ "அஸ்வர்க்யம் லோக விக்ருஷ்டம் தர்ம்மமப்யாசரேந்ந து" என்று கழிக்கலாவது. இங்கு "தஸ்மை நமோ முநிவராய பராஶராய" என்னும்படி ஸூத்ரகாரான பராஶராதி பூர்வாசார்யர்களநாதரிக்கை யாலே ஸர்வஶிஷ்டபஹிஷ்காரஞ்சொல்லவொண்ணாது. இப்படி யதாஶ்ரமங்களிலிவை யஜ்ஞங்களானாலும் கலியுகத்தில் யதோக்தமான ப்ரஹ்மோபாஸநாதிகளுக்கதிகாரிகள் துர்லபராகை யாலே இவையிக்காலத்துக்குப்பொருந்துமவையன்று, ஆகையா லேயன்றோ "கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேஶவம்" என்றும், "கலேர்தோஷநிதே ராஜந்நஸ்தி ஹ்யேகோ மஹாந் குண: | கீர்த்தநாதேவ க்ருஷ்ணஸ்ய முக்தஸங்க: பரம் வ்ரஜேத்" என்றுஞ் சொல்லுகிறதெ ன்னவுமொண்ணாது; "கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ்தஸ்ய க்ருதே யுகே | யஸ்ய சேதஸி கோவிந்தோ ஹ்ருதயே யஸ்ய நாச்யுத:" என்கிறபடியே இக்காலத்திலும் உபாஸநாதிகளுக்க திகாரிகள் ஸம்யக்ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டரான பூர்வாசார்யர் கள்போலே ஸம்பாவிதரிறே. இங்ஙனல்லாதபோது ஸக்தந ஸ்ம்ருதிஸித்தையான ப்ரவ்ருத்திக்கும் "கிஞ்சாத்ய தஸ்ய ஶுத்தஸ்ய கர்ம்ம ண: கலௌ ஸந | நவ்ஸ்யேதத்யதிகாரீ வா ஶ்ரத்தாகாலோசிதோஸ்தி வா நவ" உக்த்யாதிகளிற்படியே ஶ்ரவணமநநாதியுக்தரான அதி காரிகள் தேட்டமாகையாலே அவ்விடத்திலும் இப்ப்ரஸங்கம் வ ரும். ஆனபின்பு உபாஸநாதிகளுக்கு வேறொருவிரோதமில்லா மையாலே யதாஶாஸ்த்ரம் ஶ்ரௌதஸ்மார்த்தாதிகளுக்கு ஸாதநாதிகள்போ லே இவை "ஶக்திஶ்சேந்நாநந்யமதி:" என்றிருக்குமதிகாரிக்கு ஸ்வாதிகாரவிரோதங்களென்னப்ப்ராப்தம். இவ்வதிகாரவிரோத மறியாதே உபாஸநாதிகளிலே ப்ரவர்த்திக்குமவனைப்பற்ற "ந ஸஸ்ய பாஷிதப்ரஹ்மாத்யாயநிஷ்ப்ரத்தெ" என்றது. ஆ கையால் இவ்வுபாஸநாதிகளும் ஸ்வாதிகாராநுஸாரத்துக்கு யதாதி காரமநுஷ்டேயங்கள். அவற்றுக்கு ஸாமர்த்த்யமில்லாமையாதல் விலம்பாக்ஷமனல்லாமையாதல் இப்ப்ரபத்தியை ஸ்வதந்த்ரோபாய மாகப்பற்றினவனை "செய்தவேள்விய"னென்றும், "க்ருதக்ருத்ய".

னென்றும், "அநாஶ்ரித கர்மபலம்" என்றும், இவனுக்கு உபாயமாக நடக்கிற வ்யாபாரங்களை கைங்கர்யரூபமாகக் கர்த்தவ்யங்களாக ஸாதித்தும், ஸ்வரூபாநுஷ்டானம் பண்ணி னவனுக்கு மேலுள்ள நித்யநைமித்திகங்கள்போலே இவனுக்கு ஸ்வதந்த்ர வியியாலே வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் நடவாநிற்கச்செ ய்தேயும் அநுஷ்டாநமாத்ரத்தைப்பற்ற கர்த்தவ்யாநிர்ணய வைகல்யமும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் ஸர்வஜ்ஞர்களு ம் வேதங்களும்வெளியிடாநின்றன. ஆகையால் "தபஸ்வி ப்யோ தியிகோ யோகீ ஜ்ஞாநிப்யோ தியிகோ மத:| கர்மிப்யஶ்சாதி கோ யோகீ தஸ்மாத்யோகீ பவார்ஜுந" என்றாதிகளாலே வ்ய வஸ்திதங்களிற்காட்டில் நிவ்ருத்திதர்மங்கள் ஶ்ரேஷ்டங்களானா ற்போலவும், அவை தன்னில் ஜ்ஞாநவிஷயமான யோகம் ஶ்ரேஷ்ட மானாற்போலவும், யோகங்களிற்காட்டில் "யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம்" என்கிறபடியே பகவத்விஷயமான யோ கம் ஶ்ரேஷ்டமானாற்போலவும் பரமாத்மவிஷய வித்யாவிஶேஷங்க ளெல்லாத்திலும் ந்யாஸநிக்ஷேபாதி ஶப்தங்களாலே சொல்லப் பட்ட வித்யாவிஶேஷமே ஸாக்ஷாத்ஸர்வஜ்ஞஸத்வ்யாஸ ஶ்ரீ ஶுக ஶௌநகாதிகளாலேஶ்ரேஷ்டதமம். ந்யாஸவிதையிலேகநைா க்யமான இவ்வர்த்தத்தை "தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸ மதிரி க்தம் தபஸ்ஸ்ம்ருதம், ஸர்வத்ரிதாப்யோ ஸாத்யவித்யாவஸ்தா நாஸுந்வி ஶரணஸ்யஸ்ய கர்மயோகா ப்ரசுரவ்யவ" என்று ஸர்வஜ் ஞர் ப்ரபஞ்சித்தது. ஸர்வமாஸநாதிகளில் ஸமர்த்தனல்லாதவ னுக்கு "உபாஸம் வித்தாவிதாநம்" என்று ஸர்வதர்ஶநத்தை ஸ்தா நமாக விதித்தாலது ஸ்தாநாதரங்கள் பண்ணுகிற ஶாஸ்த்ரியையும் பண்ணி வாசாதரங்களையும் ஶமிப்பித்து அப்போதே ஸர்வதீ ர்த்தஸ்நாநத்தையுண்டாக்குமாப்போலே உபாஸநாதிகளில் ஸ மர்த்தனல்லாதவனுக்கு ப்ரபத்தியைவிதித்தாலும் இப்ப்ரபத்திதா னே அவை கொடுக்கும் பலத்தையுமவைதன்னையுங்கொடுக்கவற் றுக் கக்ஷிணநனுக்குத்தாரகமாய் அவனபேக்ஷித்த காலத்திலே ப லாவிநாஶத்வத்தையுமுடைத்தாயிருக்கையாலே அதிகபலமா யிருக்கும். இப்படி யிவ்வுபாயத்தினதிகாரத்திலும் ஸ்வரூபத்

த்திலும் வருங்கலக்கங்கள் பரிஹரித்தோம்; இனிமேல் ப்ரகாரங்களில்வரும் ப்ரசோதநம் பரிஹரிக்கிறோம்; இவ்வுபாயத்துக்கு ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் வேணுமோ; "ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த:" என்றும், "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந| தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதததகர்ஹிதம்" என்றும்; "யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றுஞ்சொல்லுகிற விபீஷணாழ்வி வத்ஸலனான சரண்யன் சரணாகதனுடைய தோஷங்களைப்பார்க்குமோ; அநாலோசித விசேஷாசேஷ லோகசரண்யனென்றன்றோ பூர்வர்கள் பாசுரம். ஆகையாலிவை ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்களாமித்தனையன்றோவென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுக்கு ப்ரபத்த்யுத்தரகாலத்தில் ஆநுகூல்யாதிகள் அநுவர்த்தியாதொழியிலும் ப்ரதிபந்நாதம்பிறந்து ப்ரபத்திஸமயமுங்குலைவற்றிருக்குமென்கையிலே தாத்பர்யங்கொள்ளலாம். இங்ஙனல்லாதபோது "ஷட்விதா சரணாகதி:" என்றும், "ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத:" என்றும், "ஸாங்கேஹ: ஸம்ஹிதாவ்ரதா" என்றும் அங்காங்கிகளை விபஜித்துச்சொல்லுகிற பல ப்ரமாணங்களுக்கும் விரோதம். லோகத்தில் ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் பொருந்தாதென்றும் இவ்வங்கங்களுடைய ஸகார்யகாரணாதி ப்ரகாரங்களும் முன்பே சொன்னோம், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமும் ஸாங்கஸாபேக்ஷமாயிறே யிருப்பது. ஆகையால் "ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே | ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமபலப்ரதா" என்றதுவும் யதாதிகார நிரபேக்ஷத்வஞ் சொன்னபடி. இப்படியல்லாதபோது இவர்களிசைந்த மஹாவிச்வாஸத்தையுமிக்கட்டளையிலே ஸம்பாவிதஸ்வபாவமாக்கலாம். *

இவ்வவகாசத்திலே வேறே சிலர் ஆஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ரஜ விச்வாஸம்பிறக்குமதுக்கு மேற்பட மஹாவிச்வாஸமென்றொன்றுண்டோ; ஆகையால் இதுவும் ஸர்வசாஸ்த்ரஸாதாரணமாமத்தனை போக்கி ப்ரபத்திக்கு விசேஷித்தங்கமாகவன்றோவென்று நினைப்பர்கள். அதுவும் "நவிச்வஸேதவிச்வஸ்தே விச்வஸ்தே நாதிவிச்வஸேத்" இத்யாதிகளிலே விச்வாஸ தாரதம்யம் ப்ரஸித்தமாகையாலும் இவ்விடத்தில் அதிசயிதவிச்வாஸம் அங்கமென்கிற வசநத்தாலும்

ம் பரிஹ்ருதம். இப்படி பராதிவிஶேஷங்களிலே விஶ்வாஸ தாரதம்யமுண்டென்னுமிடத்தை ஶ்ரீபௌஷ்கரஸம்ஹிதையிலே "யஸ்ய யாவாம்ஶ்ச விஶ்வாஸஸ்தஸ்ய ஸித்திஶ்ச தாவதீ | ஏதாவாநிதி நைதஸ்ய ப்ரபாவ: பரிமீயதே" என்று ஶ்ரீநாரதபகவானருளிச்செய்தான். ம்ருதுவிஶ்வாஸரான ப்ரபந்நாதிகாரிகளையும் முடிவிலே ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும். எங்ஙனே யென்னில்; "ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்வயம் | பத்த: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநம் ப்ரதி" இத்யாதிகளிலும் இவற்றையடியொத்தின "த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய, உதீர்ணஸம்ஸார" என்கிற ஶ்லோகங்களிலும், "மொய்த்தவல்வினையுள்நின்று" இத்யாதிகளிலுமபிவ்யக்தமானபடியே இவன் ஸமாப்திக்குக் கோலின காலத்துக்குள்ளே உபாயபரிபூர்த்தியையுண்டாக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிடத்தை நினைத்து, "ஸ்ப்ருஹயைவ ஹவநேதா யாதா ஹவிஷி ஜந்துஸங்கதி: | தஸ்யாநந்தகம் ஜந்து ஸம்விஶ்ய ஶரணம் வ்ரஜ" என்று தேவஜனைக்குறித்து ஶ்ரீஶாண்டில்யபகவானருளிச்செய்தானிறே. "ஶரண்யா ஶரணஞ்ச த்வாமாஹுர்திவ்யா மஹர்ஷய:" என்றதுவும் மஹர்ஷிகளுக்கே விஶ்வாஸங்கூடுவது இவர்கள் வாக்யத்தையிட்டு ம்ருதுவிஶ்வாஸரைத்தெளிவிக்கவேணுமென்றபடி. இப்படி விஶ்வாஸதாரதம்யமுண்டாகையால் யதாஶாஸ்த்ரம் மஹாவிஶ்வாஸம் ப்ரபத்த்யங்கமாகக் குறையில்லை. சிலர்க்கிவற்றில் விஶ்வாஸங்குலையும்படியும் அதுக்குப் பரிஹாரமுஞ்சொல்லுகிறோம். ஸக்ருத்ப்ரபத்திகள் பலாபிஸந்திபேதத்தாலே ஐஶ்வர்யமோக்ஷங்களாகிற விஸத்ருஶபலங்களைக்கொடுக்கக்கூடுமோ; விரைக்கிறவனுடைய அபிஸந்திபேதத்தாலே ஒரு விரை வேறொரு பலத்தைக்கொடுக்கக் கண்டோமோவென்று சிலர் பார்ப்பர்கள், இதுக்குப் பரிஹாரம்; ந்யாயங்களாலே பாதிக்கவொண்ணாதபடி ப்ரத்யக்ஷாதிகளைப்போலே ஸ்வவிஷயத்தில் ப்ரமாணமான ஶாஸ்த்ரங்காட்டுகையாலிப்படிக்கூடும். லோகத்திலும் அதிஶயிதோதாரனான ராஜாவுக்கு விலையாக ஏதேனுமொன்றைக்கொடுத்தால் பெறும்விலைகிடைக்கவும் அதுதன்னையே உபஹாரபுத்தியாலே கொடுத்தால்வேண்டுவதெல்லாங் கிடைக்கவும் காணாநின்றோம். இப்ப்ரபத்திகள் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கு

ப்ரவ்ருத்த்யம்சகோடியிலே நிற்கும், பகவதாஜ்ஞாதிலங்கநங்களுக்கு நிவ்ருத்த்யம்சங்களாம். இவ்வர்த்தம் நித்யநைமித்திகாதிகளிலு மொக்கும். இப்படியே ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யாதிகளாலே விஷயவ்யவஸாயங்களான ப்ராயச்சித்தவிதாநங்கள் அநேகவிகல்பமாகக் கூடுமோவென்னில்; இதுக்குத்தரமும் அதிகாரிவிசேஷத்தாலே சோதநங்களிற்படியே ஸித்தம். உதாஸீநர்க்களாய் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களுக்கு உபாயமும் மோக்ஷமுமேகரூபமா யிருக்கச்செய்தேயும் ஸம்ஸாரத்திலடிச்சூட்டால் வரும் அருசியின் தாரதம்யத்துக்கிடாகத் தந்தாமிச்சையாலே காலங் குறிக்கிற திலேற்றச்சுருக்கத்தாலே பலத்தில் விளம்பாவிளம்பங்கள் கூடும். ஆழ்வார்கள் நாதமுநிகளுள்ளிட்டார்க்கு பகவத்ஸாக்ஷாத்காராதிகளுண்டாயிருக்க சிலர்க்கிவை யன்றிக்கேயொழிகைக்குக்காரணம் ப்ரபத்திகாலத்தில் பலஸங்கல்பத்தில் வைஷம்யம்; ப்ராரப்தகர்மவிசேஷமாகவுமாம். முன்பு கோலின பலாம்சம் ஸக்ருத்ப்ரபத்தியாலே ஸித்தமானாலும் கோலாத அம்சத்தைப்பற்றப்பின்பு தீவ்ரஸம்வேகம்பிறந்தார்க்கு புந:ப்ரபத்தி பண்ணவுமாம். வேறே சிலர் த்ருஷ்டார்த்தப்ரபத்திகளிலே சில பலியா தொழியக்கண்டு ஸகலபலஸாதநமான ப்ரபத்தியிலே அதிசங்கை பண்ணுவர்கள், அவர்களையும் அல்லாத சாஸ்த்ரார்த்தங்களிற் படிகளிலே கர்த்ருத்ரவ்யஸாதந வைகுண்யத்தை வெளியிட்டுத் தெளிவிக்கவேணும். இங்கு கர்த்ருவைகுண்யமாவது; மஹாவிச்வாஸாதிகள் குறைகை. த்ரவ்யவைகுண்யமாவது; ப்ரபத்திக்குச்சொன்னவதிகாரம் ந்யூநமாகை. ஸாதநவைகுண்யமாவது; யதாசாஸ்த்ரம் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநத்துக்கு உசிதமான தேசகாலாதிகளன்றிக்கேயொழிகை. இவ்வைகுண்யங்களற ப்ரபத்தி பண்ணினபோது தத்க்ஷணங்களாகக் கோலின த்ருஷ்டங்களும் ஸித்திக்கக்காணாநின்றோம். வேறே சிலர் ப்ரபத்திசாஸ்த்ரத்தோடு சாஸ்த்ராந்தரங்களோடு வாசியற ஸர்வசாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரவக்தாக்களான வ்யாஸாதிகள் "ஆலோட்ய ஸர்வசாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: | இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயண: ஸதா" என்றும், "ஹரிரேக: ஸதா த்யேயோ பவத்பி: ஸத்வஸம்ஸ்தி

தே:" என்றும், "ஸ்தப்த்வ ஸ்தப்தம் விக்ஷண:" என்றுமிப்படி நி
க்ஷிப்தயாகிற்க ஸகலஶக்தி யோகத்தாலே மோக்ஷமாகக்கூடு
மோ; "யாகேவ யே ப்ரபத்யந்தே" இத்யாதிகள் ஸூக்ஷ்ம ப்ரபத்திவிஷ
யங்களானாற்போலே ஸர்வலோகாதிகளும் ஸ்வஸ்திக ப்ரபத்தியை
ஜ்ஞாப்யமாக விதிக்கிறனவாகவேண்டாவோவென்று சொல்லுவர்
கள், இதுவுமநுபந்நம்; "ஶரணம் த்வாம் ப்ரபந்நாயே த்யாந
யோகவிவர்ஜிதா:| தேஶபி ம்ருத்யுமதிக்ரம்ய யாந்தி தத்வைஷ்ண
வம் பதம்" என்றும், "யஸ்த்வ காலேந ஸாத்யம் ஸாது
நாஞ்சரேத்| மோக்ஷணாய ஸ்வேச்சந்நயோமந நமஸ்க்ரு
த:|| ப்ராப்தே பரம் யாதி யதா நாவதர்தே யதி:| ந
ந தேநாப்யதே தத்ஸ்யாஸ்தேநைவ யோக்யோ|| ஸர்வகல்ப
வ தேநைவ ஸாத்யதே ஸர்வதோஷாத்ஸ:" என்றும் இத்யாதிவ
சனங்களாலே ஸ்தநு ப்ரபத்திவிஶேஷத்தால் இந்நிஷ்டையுடையவனு
க்கு ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திற்படியிலேஸ்பஷ்டமாக "யேரியா
நாராயணஸ்தா" என்கிறவசநத்தில் தன் விழுக்காடையத்துக்கு வி
ரோதமில்லை. இதுசரீரானுக்கு மாரோதாத்திக்கும் ஸ்வீரம்
ஸேவ்யென்றதோடொக்கும். ஸாத்யமான ப்ராநவிஶேஷம் ஸ
வாதிகாரமன்றேயாகிலும் ஹமவிஷயத்திலதிகாராநுரூப
மாகவறியலாமளவும் "நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே"
இத்யாதிகளிற்படியே யநுஸந்திக்கவுங்குறையில்லை. பாஷ்யகார
ருமிவ்வுபாயநிஷ்டையை சிறியகத்யத்திலும் பெரியகத்யத்திலும
ருளிச்செய்து ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலுமிந்நிஷ்டையைச் சுருங்கக்
காட்டி இருந்தநாள் ப்ராரப்தம் குலையாதே வளர்ந்து பேரு
ம்படிக்கீடான அநுஸந்தாநவிஶேஷத்தை "ததஶ்ச ப்ரத்யஹ
மாத்மோஜ்ஜீவநாயைவமநுஸ்மரேத்" என்று தொடங்கி யருளிச்செ
ய்தார். இப்ப்ரபந்நனுக்கு "பூசித்தும்போக்கினேன் போது" என்
கிறபடியே ப்ரயோஜநமான பகவதாராதநவிஶேஷத்தை "அத ப
ரமைகாந்திநோ ஸ்வஶேஷாராயண ப்ரபந்நஸ்ய ஸர்வதே
க்ஷயோக்ய: ப்ரதோகாந் ஸம்ஸ்க்ருத்ய" என்று தொடங்கி நித்ய
த்திலே "ஶக்த்யநுஷ்டியாவிரத விஶதகத்வ த்ருஷ்டார்த்வாநு
ஜ்ஞாதே ஜ்ஞாயஶாஸித" என்றுமருளிச்செய்தார். இப்படி

அநந்யப்ரயோஜந நிரவதிகவைபவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ
கைங்கர்யத்திலே ஸமர்த்தராய் ப்ராப்தராய் ...
ந்தங்களோடும் ஸங்கதமாய், "மறந்திகழு"மென்கிற பாட்டிலும்
"இருமுப்பொழுதேத்தி" யென்ற பாசுரத்துக்கு விவக்ஷிதமாக
ஆசார்யர்கள் வ்யாக்யாநம்பண்ணின க்ரமவிஷயத்தை. "...
... | ...
... || ...
... | ...
... || ...
... | ...
... வாஸரான்" என்று ஸாஷ்யகாரரருளிச்செய்யக்கேட்
டெம்பெருமானார் நிஷ்டையிலே ஸங்க்ரஹித்தார். இப்படி பெரி
யஜீயருள்ளிட்டார் நிஷ்டைகளிலுங் கண்டுகொள்வது. இவற்
றிலுள்ள விசேஷங்கள் அவ்வோ ஸம்ஹிதாவிசேஷங்களிலே
சொல்லும் விகல்பங்களாலே ஸங்கதங்கள். இப்படி யாகையாலே
"ந தேவலோகாக்ரமணம், ... யத்ர
... | ...
... ஸாத்ருஶ ...,
... | ... நாந்ய ...
... வித்யதே" "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீ
தே" யென்கிறபடியே ஸமர்ப்பித்த ஸ்வப்ரயோஜநமான
கைங்கர்யத்திலே ... மாயிருப்பதொரு ...
... யைக்கொண்டு யதாகாலமநுஷ்டிக்கப் ப்ராப்தம். இப்ப
டி நித்யமாக விதிக்கிற ஸமாராதநாதிகளில் லௌகிகர்
களைப்போலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்காகவாதல், ...
... களில்லாதாரைப்போலே ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்
காகவாதல், ... ல்லாதாரைப் போலே லோகஸங்
க்ரஹார்த்தமாகவாதலன்றிக்கே ... ரைப்போலே ஸாத்விகத்தை நட
த்தவேணுமென்கிற ருசியாலே யதாசாஸ்த்ரம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜந
மாக விழிந்தால் இவ்வநுஷ்டாநாதிகள் ... நந்யாநுஷ்டாநமும், அநந்யா
... வ்ருத்தியும், அநந்யயஜநமும், அநந்யஸாதனங்களும், அநந்ய ...

ஸைத்யுமாகிற அதிசயங்கள் புகாமைக்குக்கடகமாயிருக்கும். அநந்ய
சரணமாகாதென்னுமிடத்தை "இனிப்போயொருவன் றனக்கு
ப்பணிந்து கடைத்தலையிருக்கை நின் சாயையழிவுகண்டா"யென்று
பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்தார். அநந்யஸாத்யப்ரவ்ருத்தி யாகா
தென்னுமிடத்தையும் "கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை"
யென்றருளிச்செய்தார். அநந்யபஜநமாகா தென்னுமிடத்தை
"உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழா ளவனையல்லால்"
லென்றும், "தேவனெம்பெருமானுக்கல்லாற் பூவும் பூசனை
யுந்தகுமோ" வென்றும், "ஈன்றோளிருக்க மணைநீராட்டி" யெ
ன்றும், "மற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வங் கொண்டாடுந் தொண்டீர்
பெற்றதாயிருக்கமணைவெந்நீராட்டுதிரோ மாட்டாததகவற்றீரே"
யென்றும் இத்யாதிகளாலே யருளிச்செய்தார்கள். ஸப்தர்ஷிஸம்
வாதத்திலும் "விஷ்ணும் ப்ரஹ்மண்யதேவம் ஸர்வலோகநம
ஸ்க்ருதம் | த்ரைலோக்யஸ்திதிஸம்ஹார ஸ்ருஷ்டிஹேதும் நிரீ
ஸ்வரம் || ஆத்யாதாரம் நிராதாரம் ஸ்வாதாரம் ஜகத்குரும் | விஹா
ய ஸஹஜம் தேவம் அந்யதேவம் கரோதி ய: || விஷ்ணுபதீம் வ
ரோந ஸ்ருத்விஷ்ணுபதீர்வாராஹ்வம் | கூபதீ வ்ருத்தசீலஸ்ரா
த்விலஸேஷ்டநம் கரோதி ய:" என்றுஞ்சொல்லப்பட்டது. அநந்ய
கீர்த்தநமாகாதென்னுமிடத்தை "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது,
சொன்னூல்விரோதம்" இத்யாதிகளிலே யருளிச்செய்தார். அநந்ய
சிந்தநமாகாதென்னுமிடத்தை "சிந்தை மற்றொன்றின்றிறத்த த
ல்லாத்தன்மைதேவபிரானறியு" மென்றும், "வருதேவர்மற்றுள
ரென்றென்மனத்திறையுங் கருதே" னென்றுமருளிச்செய்தார்.
இஸ்ஸமாராதநாதி க்ருத்யங்களி லநந்யக்ருதர்க்கு மிக்காருங்களெ
ல்லாத்திலும் தங்களுக்கு யோக்யமான நித்யநைமித்திகங்களாலு
ம் ஸஜ்ஜநாதிகளாலும் ஸமாராதநாதியோக்யரான பரமபா
கவதர்க்கு பரதந்த்ராய்ப்பரிசாரம் வல்லதேவைசெய்துமிக்
கெடியமிழவாதொழியலாம். இவ்வர்த்தத்தை "ஆராதநா
நாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம் | தஸ்மாத்பரதரம்
ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம்" என்றும், "குன்றமெடுத்தபிரா
னடியாரோடுமொன்றி நின்ற சடகோபனுரைசெய" லென்றும்,

"ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமேமற்றவரைச்சாத்தியிருப்பார்தவ" மென்று மருளிச்செய்தார்கள். இக்கைங்கர்யத்தையநுஷ்டித்து கப்பார்க்குமிதுகண்டுகப்பார்க்கும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகள் ப்ரஸ்துதமாக விஸ்வாமித்ரனுக்கும் ... போலே ... ம். "யஜ்ஞஸ்ய ... வா ... வா ... வா | ... வா ... " என்கிற வசநங்களும்போலே ... மாகக்குறையில்லை. அப்படியே "... " என்று ... த்திலும், "... ... | ... ... || ... ... " என்று நாரதீயாதிகளிலும் "... ... ... " என்று ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலும், "வாயினால் நமோநாரணவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பி" யென்றும், "நாமஞ்சொல்லில் நமோநாராயணமே" யென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே திருமந்த்ரமாகிற எட்டுக்கண்ணான கரும்பிலே வேர்பற்றுந்தலையாடையுங்கழிந்தால்நடுவுள்ள ... ஸர்வோபஜீவ்யமாயிருப்பபோலே வ்யக்தி நிஷ்டரல்லார்க்கும் ... திலும் ... க்கும் விரோதமில்லை. ஸர்வாதிகாரமான ... ஸக்திபோகமாகிலிறே சிலர்க்குவிரோதமுள்ளது. ... மான ... மானவளவிலும் "... ... " என்று ப்ராணருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையால் "... நாராயணாய" என்றதுவும் யதாதிகாரம் சிலர்க்குவசயமாகவும் சிலர்க்கு ... மாகவுங்கொள்ளுகையாலிது ஸ்வதந்த்ர வ்யக்திக்கு விரோதமன்று. இவ்வ்யக்திக்கான வேதத்தை ... களிலே யுதாஹரித்தருளினார், ... மான வேதத்தை ... த்திலே யருளிச்செய்தார். "... ... ... | ... ... " இத்யாதி.

களும் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திவிதிபலத்தாலே அதிகாரபூர்ண விஷயங்களாகக்கடவன. இப்படி ஸாத்யோபாயவிஷயமாக மற்றும் பிறக்குங்கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் நிக்ஷேபரக்ஷையிலே கண்டு கொள்வது. இஸ்ஸாத்யோபாயம் இங்கு சோதிதமான கட்டளையிலே ரஹஸ்யத்ரயத்தில் யதாஸ்தாநம் அநுஸந்தேயம்.

வரிக்கின்றனன் பரன் யாவரையென்று மறையதனில்
விரிக்கின்றதுங் குறியொன்றால் வினையரையாதலினும்
உரைக்கின்ற நன்னெறியோரும்படிகளி லோர்ந்துலகம்
தரிக்கின்ற தாரகனார் தகவாற் றரிக்கின்றனமே. (௩௧)

தத்த்வேஷ்வந்வேஷணீயே க்ருதமதிபிஸ்தைர் ஜ்ஞாநமுக்தை:
பிப்ராணா: ஸம்ப்ரதாயாந் மணிநேவ நிஷ்கம் ஸந்நிஷ்டாச்ரயம் |
ஸத்யாத்ர ப்ராந்திஸம்ப்ரதாயகதகை ரஸா விஸ்ரம்பஸாஸ்யா
ஸித்தோபாயவசீக்ரியாரதிஹிதம் ஸ்தாத்ரம் ஸமத்ராயயம் ||

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரோஷ்டாவிம்ஶஃ.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நமஃ.

ஸ்வரூபம் யத்ராத்ருஷ்டம் குணவிபவ பூஷாதி ச விபோ:
ஸ்வதர்ஶநாதேஸ்தஸ்ய ப்ரதிஹதவசோ தத்விஷயம் |
ததா தத்த்ராதாரம் தத்வதநாதேஸ்ய மஹிமா
யதாயீதம் ஸத்பி: ப்ரதிதமதிவோபரசகம் ||

இப்படி த்வயத்தில் த்விதீயகண்டத்தாலே ப்ரகாசிதமான ஸித்தோபாயவிஷயமாகவும் பூர்வகண்டத்தாலே சொல்லப்பட்ட ஸாத்யோபாயவிஷயமாகவும் பிறக்கும் வ்யாமோஹங்கள் சமிப்பிக்கும் வழிகாட்டினோம். இவ்வுபாய ப்ரபாவவிஷயமாக ப்ரமாணங்கள்காட்டினவளவிக்கு ஏறநினைத்துங் குறையநினைத்தும் வருங்கலக்கங்கள் சமிப்பிக்கவேணும். "ஸ்ரோத்ரோபயந்தி விதர: ப்ரணோதந்ந விதாஸ்ஸதா: | வேதவேதோ ந: கர்மேஷு ஜாதவேதஸ நாசயிஷ்யதி" என்றும், "கேசவன்றமர்கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்" றென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அநு-

ஸூரிகளுக்கும் ப்ராப்யனான ஸ்வபாவத்தையுடையனாயிறே யிவ்வு
பாயநிஷ்டனிருப்பது. "யோஹம் ஸர்வேஷு வேதேஷு தேவாநாஞ்ச
விநதம் விது:" என்று பகவதாஜ்ஞையுடையவனுடைய ஸ்வ
பாவம் தேவர்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்றார்களிறே.
ஆனாலும் இதுக்கு விரோதமல்லாத ப்ரமாணபலத்தாலே முற்பட
ஜாதிவ்யவஸ்தை சொல்லுகிறோம். "ந ஶூத்ரா பகவத்பக்தா வி
ப்ரா பாகவதா: ஸ்ம்ருதா: | ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்ரா யே
ஹ்யபக்தா ஜநார்த்தநே" என்று பகவதுக்தியாகிற ப்ரமாணவிஶேஷ
ஸந்தர்ப்பங்களாலே அவக்ருஷ்டஜாதீயரை உத்க்ருஷ்ட ஜாதீயவா
சகஶப்தத்தாலே சொல்லியும், உத்க்ருஷ்டஜாதீயரை அவக்ருஷ்டஜா
தீய வாசகஶப்தத்தாலே சொல்லியுமிருந்தது. இதடியாக பகவ
த்பக்தரெல்லாரும் ஏகஜாதீயரன்றோவென்று ஶ்ரத்தாலுக்கள் நினை
ப்பர்கள். இங்ஙனேயாகில் பாகவதப்ராஹ்மணனின்னபடியே வ
ர்த்திப்பான், பாகவதஶூத்ரனின்னபடியே வர்த்திப்பானென்று
ஆசாரநியமங்கள் சொல்லும் ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களும் விரோதிக்கு
ம். கேவலப்ராஹ்மணனுக்கும் கேவலஶூத்ரனுக்குமுள்ள வெல்
லை பாகவதப்ராஹ்மணனுக்கும் பாகவதஶூத்ரனுக்குங் கொள்ள
வேணுமென்றும், இவர்களை ஸமரென்கிற ஶாஸ்த்ரங்களும் ஸார
பாராஶர்யஸூத்ராதிகளாலே யென்றும் கிடாம்பியப்புள்ளா
ரருளிச்செய்தார். "குலந்தரு" மென்கிறபாட்டுக்கு வ்யாக்யா ந
ம்பண்ணின பிள்ளையாரும் ஜந்மத்தால் வ்ருத்தத்தால் குறைந்தானொ
ருத்தனுக்கு பகவத்ஸம்பந்தமுண்டானால் அவனை இவையுடை
யானொருத்தன் தாழநினைக்கக்கூசவேண்டும்படியாயிற்று பகவச்
ப்ரபாவமிருக்கும் படி, ஆனால் அவர்களோடு பெண்கொடுத்துக்
கொள்ளுகிறதில்லையேயென்னில்; அது ஜாதிநிபந்தநம் ஶாஸ்த்ரை
கப்ரமாணநிபந்தநமென்று நிஷ்கர்ஷித்தார்கள். "குலந்தரு" மெ
ன்றதுவும் "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்" தென்றதுவும் தொண்
டைக்குலத்திலுத்கர்ஷஞ் சொன்னபடி. தேவதாந்தரஸங்கீர்ண
ஸாம்யமன்றேயிவனது. "ராஜநிஷ்ட ஸநோ ஸம்ஶ ஜாதோ தா: வா
ஶ்ரோத்ரியம் தா: | ஸுஜநாரணாய ஸஹ வாஸோ தேவோ ந தேவ
தா:" என்றிறே ஸாத்விகோக்திப்பாசுரம். இப்படி வேறொரு

குலமானாலும் ஜாதிஶப்தமும் குலஶப்தமும் பர்யாயமாகவும்
ப்ரயோகமாகையாலே ஜாதி ஒழியாது, குலம் ஒழிக்கும். திரு
வாராதியானாலும் மோக்ஷங்கழியாதிறே. மஹர்ஷிகளும் "ஸ
ஶூத்ர இதி ஜ்ஞேய:" இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரதிபத்திவிஶேஷ
ங்களைப்பற்ற உத்க்ருஷ்டர்பக்கல் அபக்ருஷ்டஶப்தமும் அபக்ருஷ்டர்
பக்கல் உத்க்ருஷ்டஶப்தமும் ப்ரயோகித்தார்களத்தனை. ஆகையா
ல் ஸமவ்ருத்தரல்லாத ப்ராஹ்மணர் ஶூத்ரர்களைப்போலேயநாதர
ணீயரென்றும ஸமவ்ருத்தரான ஶூத்ரர்கள் ப்ராஹ்மணரைப் போ
லே பூஜநீயரென்றும் ஶாஸ்த்ரார்த்தம். இங்ஙனல்லாதபோ
து "சண்டாளோபி வ்ருத்தஸ்தம் தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது:| சண்டா
ளம் ப்ரத்யவஸிதாம்ஶ்ச ப்ராஜகதாபஸாம், நதேந ப்ரஸோ
ஷவதி யதாவ்ரதம் ஶ்ரீதம்ஸ்ரோதோ ஜாநாதிதம்
தேவாஸ்ஶூத்ரம் விது:" என்றிப்புடைகளிலே நிஹாரஶம்ஸை ப
ண்ணுகிற வாக்யங்களைக்கொண்டு ஸர்வவ்யவஸ்தைகளுங்கலங்கும்
படியாம். ஆனபின்பு, ||*|| ப்ரதிபத்திவிஶேஷார்த்தாநுவாத
ஸ்வகீர்த்தநம் | விஶேஷவிதிஸாகாங்க்ஷா ஸ்துதிஶ்சைவ ப்ரயுக்தயம்
||*|| என்றிக்குற்றைக்கும் ஸமாதாநம். ஶ்ரீவிதுரரும் ஸ்வஜாத்
யநுரூபமாக விவாஹாதிகள் பண்ணினார்கள். "ஸாங்கவேதாந்தீ
ஜஜ்ஞே ஜ்யேஷ்டோ திஷண: பரமவேத | விதுரோநாம ப்ராஹ்மண
ஶாலீ நி புணவதிஶ" என்றிதைக்கேட்டு தர்மவ்யாதன் "ஶீ
க்ஷேத்ராணாம் திக்ரூஹோ ஶைவ ஶயாவஸ்த்ரித | கிம்ஸ்வம் பா
ஞ்ஜலீகாக்ஷ ஸாக்ஷாவ்ருஷபமேஹாஜநம்" என்று கேட்க, "ஶிஷ்டா
நாம் நஸத்வம் ஶிஷ்டம் தேநவ ஹோமமேய | வாஸுவாநு
ஶிஷ்டேஸ ராஜநு ஶரண்யாஹி வாஸுவா:" என்றருளி
ச்செய்கையாலே ஶ்ரீவிதுரருக்கு தர்மவ்யாதன் சொன்ன ஜா
திவிஶேஷத்தை ஸமவானிசைந்தாயிற்று. ஆனால் ப்ராஹ்மணர்
க்கும் க்ஷத்ரியர்க்கும் ஶூத்ரனுடைய பக்ஷான்னத்தை புஜிக்கை நி
ஷித்தமன்றோவென்னில்; "ஆபத்யபி தா வா ஶூத்ரா கலஸா
ஸக்தீர்ஹா:" என்று ஆபஸ்தம்பாதிகள் சொல்லுகிறபடியே
ஸமாஶ்ரயணங்களில் ஆபத்வாசகரான ஸமவஸ்த்ரர்கள் ஆ
பத்ர்க்களஸாஸ்த்ரம் புண்ணவநாஜ்ஞாதாகையாலே அவ்விடத்

தில் நிஷேதமில்லை. இது "ராமாதிஷ்டு ஸுயசோ ஸாத்தா வி
துரேணாதிதேர்ஹிதா:" என்று ஸ்ரீவிதுரருடைய பாகவதவிசே
ஷங்கள் சொல்லுகையாலே ஸமர்த்திதம். ப்ரஹ்மவித்துக்களான வி
துரர் யோகப்ரபாவத்தாலே தேஹந்யாஸம்பண்ணினபின்பு ப்ரா
ஹ்மணனை யுதிஷ்டிரன் செய்த ஸம்ஸ்காரவிசேஷம் தத்த்வதர்
சித்தமாதல் வ்யக்திவிசேஷ நியதமாதலாமித்தனை, இதுகொண்டு
வர்ணாந்தரங்களில் ந்யாயஸஞ்சாரம்பண்ணவொண்ணாது. இங்ங
னல்லாதபோது யுதிஷ்டிராதிகளான பாண்டவர்களுக்கொரு நியதி
விசேஷத்தாலே வந்த தாரஸாதாரண்யத்தைக்கொண்டு ஸர்வ
ரொக்கவும் வ்யாகரணமாம்படியாம். ஆகையால் தந்த்ராஜாதிகளை
விடாதே நின்றவ்வோ ஜாதிகளுக்குவித ப்ரக்ரியையாலே யதா
திகாரம் ஸமஸ்தகைங்கர்யமும் பண்ணப்ராப்தம். தர்மசாஸ்த்ர
ங்களிற் சொன்ன ஜாத்யாசாராதிகளை ப்ராமாணிகர் நினைக்கலா
காது. பராசர்யதர்மாதிகளான சில விசேஷ நிதானங்களாலே
வருகிற விஸ்வாமித்ராதிகளுடைய நிலை வேறு சிலர்க்குக் கூடுமென்
கை ஸம்பாவிதம். விதுராதிகளிலும் ப்ரக்ருஷ்டப்ரபாவரான ஆ
ழ்வார்களுடைய வ்ருத்தாந்தவிசேஷங்களை நம்மனுஷ்டானத்துக்கு
த்ருஷ்டாந்தமாக்கலாகாது. அவர்கள் வ்ருத்தாந்தங்களையுமாராய்ந்தா
ல் ஸ்வஜாதிநியதத்தைக்கடந்தமையில்லை. "விஷ்ணுசித்தீ தயாவித்யா
தாத ஸம்பத்ஸஸத்ஜ்ஞானம் நிதரா ப்ரவசனம் ப்ராவரணம் | ப்ராவர்ஜ
ஞானம் ப்ராஹ்மணாய்க்குமாதியாயா செவரஸ்யாமவதாமாவிமீலா
தவிக்ஷணம்" என்கிற ஶ்லோகத்தில் ஸமஸ்ஜ்ஞானமவரமும் ஸம்வாதநீ
யமாகையாலே பலவிரோதபூர்வாஹத்தில் மறுள்ளார்பக்கலிலு
ம் ஜ்ஞானார்த்தம் விரோதமாக ஸம்வாதநீயமென்றிவ்வளவு சொல்
லிற்று. இப்படியானாலும் விதுராதிகளுடைய ப்ராஹ்மணம்ப்ரா
ஹ்மணாதி விஷயத்திலேயாகவேணுமென்னுமிடம் "ஶூத்ரயோ
நாவஹம் ஜாதோ நாதோந்யத்வக்துமுத்ஸஹே" என்ற ஸ்ரீவிதுர
வாக்யத்தாலே ஸித்தம். தர்மபுத்ர யுதிஷ்டிராதிகளும் யுதிஷ்
ஸந்தேஹங்கேட்கவந்த ப்ராஹ்மணரைத்தாங்கள் ஸம்ஹரித்துத் தீ
ர்த்தயாத்ரையிலே வழிநிகைத்தாரை வழியிலேசேர்த்தவைத்துமவர்
களைத்தெளிவித்து விட்டார்களித்தனை, அல்லது உபதேஷ்டாவான வர்

ஞாயஶ்சித்தம் பண்ணினார்களென்று. இப்ப்ரகாரங்களில் இதிஹாஸ
ங்களிலே கண்டுகொள்வது. “ஶக்ரஸ்ய வியா வ்ருஷ்ட யஷிந்த்
ஶ்ரேஷ்டஶிவத்வேத| தவேஷ்டேயம் ததோ ப்ராஹ்மண்யம் வச
ஜஜ்ஞே யதாஹ்ஹ” என்றதுவும் க்ஷத்ரியத்வ ஜாதிநாஶமன்று-
ஆத்ரேயத்வ ஜாதிநாஶமென்று வ்யாக்யானம் பண்ணினார்கள். “வம
ஜஜ்ஞே” என்கிற ஶப்தமும் ஸாதாரணமாகையாலே ஸாமர்த்யமு
ண்டானால் ஸர்வரும் ஶாஸ்த்ரஞ்சொன்னமுட்டுக்களிலே ஆசரணீ
யர், இவர்களை ஸஜாதீயரோடொக்க நினைத்தவனைஞ்சு பண்ணின
போது நரகமாமென்றிவ்வளவிலே தாத்பர்யம். இவ்வர்த்தத்தை
“யஶ்ஶூத்ரம் ஸமவக்ஷ்யதி” என்று துடங்கி பகவான் ஸாதித்
தான். ஆகையால் ஜாதிவ்யவஸ்தை குலையாதே நிற்க ஸாமர்த்ய
ஸாவங்கண்டுகொள்வது. ||*|| க்ஷேத்ராஜாதேஷ்டவஸ்ஷ்யாஸ்தவ
ஸ்ராவா விநாஶதஃ| ஸஜாதீயவிஷ்ணுபக்தாநாமிதி ஶூத்ரிகேவலஃ||
வைஷ்ணவஶ்வபாதந்யஸ்யம் ஸமாநம் அதிஸஞ்சயம்| ஜாதீ்யஶ்வ ஸ
த்ஸ்வாத்மம் பக்திகார்யே ஹவிஷ்யதி ||*|| ஸமவஸ்தாதிகளிலும் “ஶ்ரு
யோவைஶ்யஸ்தத்யா ஶூத்ரஸ்தத்வேஶ யாதி வராங்கதிம், ஸ்வ
வைகுண்டிராதஸ்ஸம்விஶம் ஶூதேதநாஃ| ஸ்வகுண்டிராதஸ்ஸம்விஶம்
யதா விநதி ஶஷ்ட்யணா || ஸ்வகுண்டாதஶஹ்ய ச்ய ஸம்விஶம்விநதி
நாநவஃ, தஸ்மாத்ஸவர்ணம் ஶூத்ரோ நாநாபிநதீர்யேத,
வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண வரஃ புமாந் | விஷ்ணு
ராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ்தத்தோஷகாரகஃ, நவஶ்திநிஜவர்ண
தர்மாதயஃ” இத்யாதிகளாலே ஸாமர்த்யனுக்கே யதாவர்ணம்
ஜாதிவ்யவஸ்தையும் அதுக்கநுரூபமான வ்ருத்தவ்யவஸ்தையும்
ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸாமர்த்யமாகிற
ஶரணமும் அதடியாக வரும் பாராஷாத்வவிஶேஷமும் ஸமா
நமாயிருக்க ஜாதிவிஶேஷங்களும் வ்ருத்திவிஶேஷங்களும் நித்ய
வ்யவஸ்திதங்களென்னுமிடம் “ஶூத்ரஸ்ஸ்யாஃ க்ஷிஷ்ஸ்யாஃ” ரி
த்யாதிகளாலும் ப்ரஸித்தம். “தஶ்ஶூத்ரேஜாஃ கர்மத்ர ப்ராஹ்
மண. ஸங்கஶூத்ரத்திஃ”இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வாதிஶ
ண தாரதம்யத்தான ஶரீரத்தில் ப்ராஹ்மணாதிகள்வேறே; ஶந
ந்வயில் ஸர்வாதிஶண விஶேஷடியாக ஸர்வஜாதிகளிலும் ப

ஶாஸ்த்ரவாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்ட ப்ராஹ்மண்யாதிகளும் வே
றே. இவற்றில் ஶரீரகுணவிஶேஷமடியாக வ்யவஸ்திதங்களா
ன ஶரீரஜாதிவிஶேஷங்கள் உத்பத்திஸித்தங்களாய் மரணாந்தமா
க ஸ்திரங்களாயிருக்கும். ஜ்ஞாநமான ஸத்த்வாதிகுணோத்கர்ஷ
மடியாகச்சொல்லுகிற ப்ராஹ்மண்யாதிகள் ஸ்வஜாதிகளுக்கும்
ஸம்பாவிதங்களாய் ப்ரஹ்மாத்யாதிகளுக்கு ஜந்மஸித்தங்களாய் நீக்கியு
ள்ளார்க்கு ஆயஶோபாநாதி ஹேதுக்களாலே க்ரமஸாக்ஷிகங்
களாயிருக்கும். இதில் ஶரீரஜாதிவிஶேஷங்களையிட்டு சிலஶா
ஸ்த்ரங்கள் நியதங்களாம். ஜ்ஞாநமான ப்ராஹ்மண்யாதிகளையிட்டு
அவற்றுக்கநுரூபமான பரமைகாந்த்ய தத்த்வத்ரயங்களும்
ப்ரஶம்ஸாதிகளும் ஸ்வஜாதியிலும் ஸம்பாவிதங்களாம். இதில்
ப்ராஹ்மணாதிகள்பக்கலிலே ஜ்ஞாநமான் விபரீதாகாரங்கள் வ
ந்தால் ஶக்திதோஷமாக ஶாஸ்த்ரஸித்தமானஜந்மத்திலே பிறந்து
தப்பினுமொன்று மிகவும் நிறைய நடக்கும். ஜாத்யந்தரங்களிலே
பிறந்து ஞானாதிகனாய்ப் போந்தானாகில் "ஶனகைஸ்ஸ்த
ஸ்ரீமத்ராவி யாஸக்ய ஜ்ஞாநஸம்பத்தி" த்யாதிகளிற்படியே ப்ர
ஶம்ஸை மிகவும் நடக்கும். இவற்றில் ஶரீரமாயும் ஜ்ஞாநமாயு
ம் வருமுத்கர்ஷம் பகவத்ஹேதுவாமாகில நுஷ்டாநமாம். இவ்வி
ரண்டுவழியாலுமுள்ள அபகர்ஷம் "குலங்களாய வீரிரண்டி"
லென்கிற பாட்டிலும், "ஜநிஷ்யாமஹம் ஸ்வதேஶ" என்கிற ஶ்லோகத்
திலுஞ்சொல்லுகிறபடியே தான் நின்ற நிலைதெளிந்து காலக்ஷேப
த்தை விளைத்து அகிஞ்சநாதிகாரமான உபாயவிஶேஷத்திலே மூ
ட்டுமாகில் பரமைகாந்த்யகாரணமாகையாலே ஶ்லாக்யமாம். இ
ப்படிக்கு ஜாதிவ்யவஸ்தையும் ஜாத்யநுரூபமான வ்ருத்திவ்ய
வஸ்தையுமுண்டானாலும் ஸர்வருக்கும் ஸாதாரணமாக
முன்பு ஸங்க்ரஹித்த உபேக்ஷ்யாவிருத்திக்கு விரோதமில்லை.
இப்பரமைகாந்திகளில்; "வைகாந்த்யா ஸமாஸத்ருஷ்டா ஸர்வாநயி
காரிணாம்" என்கிறபடியே தேவதாந்தர ஸம்பந்தமற்றவர்கள் ஏ
காந்திகள். அவர்களில் வைத்துக்கொண்டு; "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே
காங்க்ஷி" என்கிறபடியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸம்பந்தமுமற்றவர்கள் ப
ரமைகாந்திகள். அவர்களில் வைத்துக்கொண்டு; விஶேஷஞாக்ஷ

ராய் ஸர்வஶக்தியான ஶேஷிபக்கலிலே ஸந்ந்யாஸம்பண்ணி செ
ய்கிற கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரயோஜநாந்தரங் கோலுகை போலி
கைக்கிடுவார் ஶாஸ்த்ரமென்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் தெளிந்து இக்
கைங்கர்யத்துக்கு மோக்ஷமும் ப்ரயோஜநமென்று கோலாதே
கைங்கர்யைகப்ரயோஜநராயிருக்குமவர்களுடைய பரமை
காந்தித்வம் ஷாட்குண்யபூர்ணத்தோடொக்கும். இப்பாற்றறி
யும் மஹர்ஷிகள் மஹாபாரதாதிகளிலே இப்பரமைகாந்திகளு
டைய மாஹாத்ம்யத்தைப் ப்ரபஞ்சித்தார்கள். இவன் ப்ரபாவத்
தைப்பற்ற; "நாராயணைகநிஷ்டஸ்ய யா யா வ்ருத்திஸ்ததர்ச்சநம்|
யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ஸ ஜபஸ் தத்த்யாநம் யந்நிரீக்ஷணம் || தத்பாதாம்பு
அதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்| ததுக்திமாத்ரம் மந்த்ராக்ர்யம்
தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகிலம் ஶுசி" என்கிற ஶ்லோகங்கள் ப்ரமாண
மேயாகிலும், இங்கு "யா யா வ்ருத்திஸ்ததர்ச்சநம்" என்றது ஶாஸ்த்ர
விருத்தவ்ருத்தியைச் சொன்னபடியன்று; தேஶகாலாதி வைகு
ண்யத்தாலே "ஸுகஸ்நாநஸரா வ்ருத்தி:" என்கிற நிலையிலே நின்
றாலும் அது ஸமாராதநபர்யாப்தமான ஸம்ப்ரதாநமா
மென்றபடி. "ஶ்நிக்தக்ருதம் பாவஶுத்தி ப்ரஶ்ராய கல்பதே" என்
றதுக்குமிதுவே தாத்பர்யம். இங்ஙனல்லாதபோது அதிப்ரஸங்கம்
வரும். "யாயா சேஷ்டா" என்று வாமமார்க்கத்திலும் காம்யவ்ரத
ஶாஸ்த்ர ப்ரவ்ருத்தங்கள் போலே ஸ்வபாவப்ராப்தங்களான நிஷேத
த்ருஷ்டாதிகளும் ஸமர்ப்பணீயங்களாக ரஹஸ்யஶாஸ்த்ர விஷமாகை
யாலே தத்ஸமர்ப்பணமென்னலாம். இது நிஷித்தத்தில் ப்ரஸக்தியா
து. ப்ரதிஷித்தமல்லாத ஸ்வாபாவிகஶாஸ்த்ர ப்ராப்தங்களிறே ஸ
மர்ப்பணீயங்களாகவோதப்பட்டது. இதினுபப்ருஹ்மணமான
"யத்கரோஷி யதஶ்நாஸி" என்கிற ஶ்லோகத்துக்கும் இப்படி ஶாஸ்
த்ர விரோதமில்லாத விஷயத்திலே தாத்பர்யம். இவற்றில் ஶாஸ்த்ர
விருத்தங்கள் வந்தால் அபிசாராநுரூபமான ப்ரதிக்ரியம்
நிக்ரஹஸ்தாநமான காரியம். "யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ஜப:" என்ற
தும் "பாரார்த்யசிந்தாவாக்யஸ்ய வைராக்யந் நைவ ஸர்வஶ:|
கீர்த்திமதீக்ஷோபாஸ்ய வாக்யம் ஸ்ருதாந்தார்த்தம்" என்று ஶாஸ்
த்ர நிஷித்தமான ப்ரயோஜநத்தைச் சொன்னபடியன்று; தத்ஸஹித

விஷயமாக ஶிஷ்ய ஶாஸ்த்ரங்கள் ஸஹஸ்ரஶிஷ்டங்கள் ப்ரயோஜனங்கள் தேசஜ்ஞாதஜ்ஞாதவநாதமாகவும் ஜ்ஞாத ஸ்வீகாரணாதமாக வும் ஸம்ஶயநிவாரணாதமாகவும் பண்ணும் புருஷகாரங்கள் வர்ணங்களைச்சொல்லுகிறது. "ந விஶ்வாஸ காமாகாராத்" என்று ஸாரமென்று நசொல்லச்செய்தேயும் "யதாஶக்தி நித்ய ஹீயாதேவதாஶாஸ்த்ர நிருகாநு" என்று விசேஷித்துயதோசாஸ் விதமாகையாலே பாஹ்யகாந்யஷிகளைப்பற்ற விஜிகீஷுவாகச் சொல்லும்வாக்யங்களையெனுமென்றதாகவுமாம். "தஸ்ய நம் யந்நிரீக்ஷணம்" என்றது திவிஜ நந்தாதி தம்பநந்தைச்சொ ன்னபடியன்று; கௌதமாதமாகப் ப்ரவதிக்குடபோதிவ ன்கண்ணுக்கிருக்கான பதாமங்களெல்லாம் "ஸஹஸ்ர ஹஸ்ர வர்த்திதம் ஜநாதநந்" இத்யாதிகளிற்படியே "நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமா"லென்று ப்ரஹ்மாத்மகமாய்த்தோன்றும் ப்ரகாரத்தைச் சொன்னபடி. "தஸ்வாதாம் ஸ்துதிமதம்"என்றதும் வ்ர த்தவிஷயத்திலே ஶரணாகதியைச்சொல்லுகிறது. வாதாதகம் தீ மதமாகச்சொன்னவிஷயத்தில் நாராயணைகநிஷ்ஶுமுண்டா யிற்றாகில் அது ஸவராயிகதீமதமென்றபடி; அல்லது ஸாமவ தனுடைய வாதத்திலே யாத்ருஷ்டிகமாகப்பட்ட நிர்த்தாஜ்ய ஜயா திகளும் ஸதாவுமான தீமதமென்றபடியன்று. "தத்ருஷ்டிம் ஸர்வாயநம்" என்றதும் வர்ணாஶ்ரமநாதி கரணங்களிலே பாவநமாக ஶாஸ்த்ர ப்ரத்யக்ஷமான உதிஷ்ட விசேஷத்துக்கு இக்ஶ ணவிசேஷமடியாக பாவநத்வாதிஶயஞ் சொன்னபடி; மற்றும் ஶிஷ்யஶாஸ்த்ராதிகளுக்கு நாராயணைகநிஷ்ஶு முண்டானால் ஶூத்ராதிகளுக்குமவர்களுடைய வுதிஷ்டம் ஸர்வபாவநமென்ற படியன்று; "நிர்த்தாஜ்யம் ஹக்ஷ்யிகேவ தாநுதிஷ்ட தேஶாரோரவி | தாஸம் வயோவ்ஜகா ஸம்க்ஷா ஜவஹஷாக்ஷரம்ஸதா || ப்ரஹ்மக்ஷத்ரம் தத் வீக்ஷா வதேகாஶ்வதி தாநவ:" என்று ஸமவ ஸத்தநிஷ்ஶுக்கு ஸயோவாரஞ்சொல்லுகிற ஸநகக்ஷேத்ரஸம்ஹி தாவசநத்தை ஶ்ரீசைவ ப்ரபாணத்திலே ஆளவந்தாருதாஹரித்த ருளினார். ஆகையாலே "போனகஞ்செய்த சேடந்தருவரேற் பு னிதமன்றே" யென்றதுவும் ஶாஸ்த்ரவிஷயமாமித்தனை. பொது

வாளும் ஸமவஸ்ஸக்தராவர் தேஶகாலாதிவைஷம்யத்தாலே உஜ்ஜீவநப்ரவ்ருத்திகளுமாய் உபகாரகர்களுமா யிருந்தார்களே யாகிலும் தாங்களமுதுசெய்தசேடந்தருவாராகில் புனிதமாமென் றதித்தனை. இதில்தேஶஶப்தம் “ஸததேஶைகீயகாதிதேஷ ஸம ஸம்ஜ்ஞா” இத்யாதிகளில் ந்யாயத்தாலே ஸாண்டில்யவிஷய மானால் விரோதமில்லை. உச்சிஷ்டஶப்தந்தானும்ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே ஸாக்ஷிஷ்டமாய் வாக்யார்த்தமானதிலும் ப்ரயோக்தம். “பரி த்ருஜேஜத்ஸ்தகானா யன ஸ்நாதாம்ப்ருஷ்ண்ய தண | ய்ருஷ்ண்ணவாவ்ய ஸாவேநதுஷ்ண்டே ஹோகஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமேவ” என்று ரிஷிகள் வ்யவஸ்தை பண்ணினார்கள். “தத்த்வக்ஷிராத்ரம் நஷ்டம்” என்றது இவன் தஞ்சமாக வுபதேசித்த ஸாக்ஷாவாக்யங்களும் திருமந்த்ரம் போலே ஆதரிக்க வேணுமென்றபடி; அல்லதிவன் சொல்லும் லௌகிகவ்யவஹாரங்கள் ஜவாஹிமொழிங்களென்றப டியன்று. “சொல்லுமவிடுசுருதியா”மென்றதுக்குமிப்படி ஹிதா நுஷ்டமான வாக்யமே விஷயம். “தஸ்ய ப்ரஷ்டவிந்யா ஸம்ஜ்ஞ” என் றது சூதாரவிஷயத்தில் ஸப்ஸ்தானம்போலவும், தீக்ஷாகாலத் தில் விஷ்ணுஸ்மரணவ்யாக்யாநம்போலவும், திருவத்யந்தை யில் ஹேமாஸ்மதகஸ்யம்போலவும் மற்றும் ஸ்மரணம் விஹித மானவிடங்களிலே இவனுடைய ஸம்பந்தம்பெற்றதாகில் ஸ்பஷ்ட மானவையெல்லாம் பரிஶுத்தமாமென்றபடி; அல்லது “உதராம் பர நவாதேத்ர, காஷ்டேஜாதாம்பராவாம்பிம்பாதி பரி வஜயேத் | தர்மஸ்யதஸ்ய ஸ்தம் நிதம்ஷேரதரோ ஹரி:|| வ்ரதாக் ஜந்தகாஷ்டு பிரோதாம்பரஸ்பஷ்டா: | யோ ஹக்ஷயதி ஸமோஹாத்தஸ்ய தேரதரோ ஹரி:|| காஷ்டம் க்ஷாத்வாதரா ஸதுதாஸம் வியஸ்ர்தயா | தாம்பிகாஸம்ஸ்யாத்தஸ்ய தேரதரோ ஹரி:|| யோஷித்வாதராக காஷ்ட் ஸஸர பிஸகாநஸ் வி | ஸத்காமேஜஸதாஸ்ம் மோஹம் நஸ்பரிஷ்யதி, தாம்பம் கொஸாத்ககபேஷ வதயார்ம் ருஜநம் தயா | ஹத்ராகம்ஸிஸ்ரா ஹகஸ ஸாக்ஷா வரதாயணம் வரேஸ|| நாஸிகா வண ஹதராகசுகா ஸம்ஹர்ஷம் விஷ்வாநு| காம்ஸிகஜாகவ்ரதாக கோவிதாராம் ஶ்ரு வஜயேஸ || க்ஷீரம் வயணஸம்ஸ்ரு ஶேஷஸ்திஷ்டேவிவ யத்ஸ்தம் |

[illegible] ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
தீ" த்யாதிகளாலே நிஷித்தமானவையெல்லாம் இவன் தொட்டவா
றே ஸாத்யமென்றபடியன்று. இப்படி விஷயவ்யவஸ்தை பண்ணு
தபோது [illegible] ஸாஸ்த்ரங்களோடும்
ஸிஷ்டாசாரத்தோடும் விரோதிக்கையாலே அதிவாதமா
ய்விடும். [illegible] பக்கலிலும் இ
ச்சாஸ்த்ரநியமங்களிலுண்டென்னுமிடம் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார்
எம்பெருமானாருள்ளிட்ட பூர்வாசார்யர்களுடைய [illegible]
[illegible] அநுஷ்டானங்களைக்கேட்டுத்தெளிந்துகொள்வது. வைதி
வைதிக ஸாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லுகிற நியமங்களை ப்ராஹ்மணரும் க்ஷ
த்ரியர்களும் [illegible] விடுகிறவிடம் [illegible] மென்னு
மிடத்தை "நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே |
மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாகஸ் தாமஸ: பரிகீர்த்தித:" என்கி
ற ஸ்லோகத்தாலே யருளிச்செய்தான். [illegible] களுக்
கலந்த ஸந்த்யாவந்தநாதிகளைப் பற்றுவாரைப்போலே [illegible]
களான [illegible] நிவ்ருத்திகளுக்குச் சோம்பிவிடுகிறவிடம் ராஜஸ
த்யாகமென்னுமிடத்தை "து:கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஸ
பயாத்த்யஜேத் | ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம்
லபேத்" என்றருளிச்செய்தான். தன்னையிதரரோடொக்கத்
தவிரவேண்டியவற்றைத் தவிர்ந்து செய்யவேண்டியவற்றைச்செய்யுமிடத்தில்
நான் [illegible] செய்கிறேனென்றும் எனக்கிது [illegible]

ஸாதநமென்றும் எனக்கின்னவருத்துக்கிறதானே ஸாத்யமென்றும் பிறக்கும் நினைவை மாற்றி ஸர்வேஶ்வரன் செய்விக்க அவனுக்கு ஶ்ரேஷ்டமான கைங்கர்யத்தை அவனுகப்பே ப்ரயோஜநமாகவநுஸந்தித்தநுஷ்டிக்கை ஸாத்விகத்யாகமென்னுமிடத்தை "கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதேऽர்ஜுந। ஸங்கம் த்யக்த்வா பலஞ்சைவ ஸ த்யாகஸ் ஸாத்விகோ மத:" என்றருளிச்செய்தான். இப்படி பகவத்ப்ரீதி ப்ரயோஜநமாகவநுஷ்டிக்கிற விடத்திலே இப்ப்ரீதிக்கு ஹேதுவும் ஸ்வயமாகக்கோலாதே உபாயப்ரவ்ருத்தியால் பிறந்த ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திகள் ப்ரஸாதத்தாலே மோக்ஷம் ஸித்தமென்று நினைத்து ஈஶ்வரனுடைய கைங்கர்யமும் போலவும் ஸ்ரீராமனுடைய பால்வார்த்துண்கைபோலவு மநுஷ்டிக்கை ஸாத்விகத்யாகத்தினெல்லை நிலமாகக்கடவது. இது பசித்துண்பாரோடொக்கும், இங்ஙனல்லாதபோது ஒட்டத்துக்கப்பம் தின்பாரோடொக்கும். "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிறவிடத்தில் ப்ரதமயோஜனையில் அங்கவிஶேஷரூபமான ஸாத்விகத்யாகஞ்சொல்லுகிறதென்று பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தார். இவ்வங்கவிஶேஷம் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு ப்ரபத்த்யநுஷ்டானகாலத்திலும் பின்பு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயுபாயத்தோடு துவக்கற்றவுத்தரக்ருத்யத்திலுமுபஜீவ்யம். த்விதீயயோஜனையில் ஸர்வஶக்தியாய் ஸர்வஜ்ஞனானவனுக்கு துஷ்கரமாய் அநேகாங்க ஸாத்யமான உபாயாந்தரத்தைப் பார்த்து ஶோகம் பிறக்க அவனுடைய ஶோகாபநோதநார்த்தமாக ஸர்வஸுலபமாய் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமுமான உபாயாந்தரத்தை விதித்ததாகவே நீ உபாயாந்தரத்திலலைய வேண்டாவென்கிறதென்றருளிச்செய்தார். இப்ப்ரபத்த்யநுஷ்டானத்துக்கு பூர்வாவஸ்தையிலுபாயாந்தரத்யாகம் ஶேஷாதிகாரமாய் ப்ரபத்த்யதிகாரத்திலே சொருகக்கடவது. உத்தராவஸ்தையிலுபாயாந்தரத்யாகம் ஶாஸ்த்ரஸித்தமாயிப் ப்ரபத்தியினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்திலே நிற்கக்கடவது. "பரித்யஜ்ய" என்கிறவிது அநுவாதமென்பார்க்கு அர்த்தாந்தரஞ்சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம். விதியென்பார்க்கு ப்ரபத்தியாகிறவுபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யாதிகளைச்சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம். இப்படி "பரித்யஜ்ய" என்

கிற விடத்திலயிகாரம் விவக்ஷிதமானல் "ஏகம்" என்கிறவிட த்திலே ஐகாந்த்யமநுஸந்திக்கப்படுகிறது. "வ்ரஜ" என்று ஐகாந்த்யம் விவக்ஷிதமானல் "ஸர்வதர்மான்" என்கிற ஸகலநிஷேதத்தாலே ஸகிஞ்சநனாய் நிற்கிறநிலை தோற்றுகையாலே அதிகாரமுமர்த்தஸித்தமாகக்கடவது. அப்போது ||*|| க்ருதகாலவஸ்த்ராந்யாலாம்பநதர்மா ஸ்வாதந்த்ர்யம் வாயோந்நிஸ்ருதா ||*|| ஸகலமும் ஸாக்ஷிகத்ரமத்தாலே தன்பக்கலில் பராயீநகத்ருத்வாதிகளை விவக்ஷித்தல், ஸமாஸ்வாஸ்யத்தைச்சொல்லுதல், ஸகலமே ஸர்வபாயஸ்தானத்திலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டுதல் செய்யக்கடவது. வ்யக்திக்காக வொன்று மநுஸந்திக்கவேண்டாவாகிலும் ஸ்வதந்த்ராயிகாரத்தாலே கிங்கரனை யிவனுக்கு ஸாரதியினுடையவா ஜ்ஞாதிமுக்தமாகாதென்று ஸாதித்தார்கள். ||*|| க்ருஷ்ணாஶ்ரயா க்ருஷ்ணபலா க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா: | ஸாரதிஶாஸித ஸர்வே வ்யவஸாயோ நிதாஸிந: || க்ருஷ்ணாநுஸாரேண ஸர்வ வ்யவஸாய நிவாரணம் | ஸாரதிஸங்கோசக: ஸ்ரீமதி ஸாஹ ஸ்யம் ஸித்தம் || ஸகிஞ்சநா நிவேதய ஸர்வஸ்வதாநம் ஸமர்ப்பணம் | ஸமர்ப்பிதஸ்ய தாவநாரா: வ்யவஸாயோ நாந்யஸாதகா: ||*|| இப்ப வ்யக்தியை ஸக்தியோமாஸ்டாகவருளிச்செய்தது வ்யக்தி ஸகல ஸமஸாயநமான படியை வ்யக்தமான ஸக்தியோகமாகிற ஸம த்திலே யுதாஹரித்தபடி. இங்கு த்விதீயயோஜனையில் உபாஸ்ய ங்களான ஸக்தியோகவ்யாபாரங்களினுடைய ஸ்தானத்திலே நிற்கிற வ்யாபாரவிஶேஷமும் த்ருதீயயோஜனையில் பாவிவிஶேஷவ்யக்தமான வ்யக்த்யநுஸந்தானமும் க்ருஷ்ணாவாயனு டைய ஸம்வ்யோஜநமானகேசுவும்ருமநுஸந்தேயம். கின்ன ||*|| ஸாக்ஷாத்ஸ்ரோணே ஶாஸ்த்ரேந யேந யேநைவ ஸம்பந்தா | ஸஸ தஸ்ய ஸமர்ப்பணீயம் ஸர்வஸ்வம் ஸ்வஸம்ப்ரஹர்ஷ: || ஸாவரா வ நயநாநாம் வ்யக்தித்ராணம் த்ருஷ்டம் | ஸ்வதந்த்ர ஶிஷ்யஸ்ய ஸஹ்யோ ஶாஸ்த்ராஸ்வாதிகாரஹ: || க்ருஸ்நஜ்ஞதயா யேதா தாநீ ஸநாதிதா: | ஸகாலே ஸவிஶேஷ காயஜ்ஞேஷு தத்த த்ருஷ: ||*|| "த்யஜ யஜயஜ" என்கிறதுவும் காரிகைகளையும்

நிஷித்தங்களையும் விடச்சொன்னபடி. “த்யஜ ஸுக்ருத துஷ்க்ருதே ச
லி” என்கிறதுவும் ஆஜ்ஞாநுஷ்டானத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்ரீ
யோஜநமாகக்கோலாதேகொள்ளென்றபடி. வாஸிகங்களை விசே
ஷித்துச்சொல்லிற்றாகவுமாம். இதினருமை தோற்றுகைக்காக
“உபே ஸத்யாந்ருதே த்யக்த்வா” என்றநுவதிக்கிறது. த்யாகத்
தில் கர்த்ருத்வமும் ஸ்வார்த்தமென்றநுஸந்திக்கைக்காக “யேந
த்யஜஸி தத்த்யஜ” என்கிறது. இப்படியானால் ஆஜ்ஞாதிலங்கநத்
துக்கொரு விரகன்றிக்கே யிருக்க சிலர் “தஸ்மாத் த்ருஷ்டாச்ரவோத்
ஜ்ஞ வேதநம் ப்ரதிவேதநம் | ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச ஸ்ரீ
த்யா ஸ்ருதமேவ ச || ஸர்வமேதேவ ஸர்வத்ர ஸாத்யம் ஸர்வத
ர்மிணாம் | யாவத் ஸர்வாத்மநா யாவத் ஸம்ஸாரோ தாவதேவ ஹி”
என்று நிவ்ருத்தியையுங்கூட விடச்சொன்னபடியாலும் “ஸர்வத
ர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிறவிடத்தில் ஸர்வசப்தத்தை ஸங்கோ
சியாமைக்காகவும நிவ்ருத்திரூபதர்மங்களையுங்கூட விடவேண்டு
கையால், அவற்றை விடுகையாவது நிஷேதித்தவை யெல்லாத்தி
லும் யதேஷ்டாநுஷ்டானமாகையால் இந்த நிஷித்தாநுஷ்டானம்
விஹிதஸ்வரூபமாகையாலே ஸ்ரீ ஹனுக்கு பாபவிமோசநமாக
த்ராணமும் ஸித்தியாதென்று ஜல்பிப்பர்கள். இது மிகவும் பரி
ஹஸநீயம்; எங்ஙனேயென்னில்; கண்டவர் பாபம் பண்ணிஞ
ல் ஸித்தியாதென்பர்கள்; இவர்கள் பாபமவச்யமநுஷ்டிக்கவே
ணுமென்றார்களாயிற்று. இது “ஸகேஷ்ஜாத்தாசர் ஜிஹ்வாம்ஜேஷ்ட
பக்ஷிஸமயஸம் | அஹாஹிதாக்ஷீ ஹ்ரஸ்வே நாநாபக்ஷவக்ஷ
தே” என்கிற கணக்காம். இவையெல்லாதையும் நினைத்து “க
மோக்ஷ மோக்ஷஞ்சாபி விருணீதஞ்ஜமஹ | யேநாஸ்த்ரவதே
ஸாதாரஸாராஸ்வேந தஷ்டி” என்று பேஷ்கார நிர்ணயிஞ
ஞன். இவர்கள் சொல்லுகிறபடி யதேஷ்டமானால் யாவஜ்ஜீவமிருந்த
நுஷ்டிக்கும் நிஷித்தாநுஷ்டானமெல்லாம்ஸ்ரீ வத்திக்கமாகையால்
ஸாத்வ் வதநம் ஸத்யஞ்சதவ்யமென்னுமிடங்கழியும். ஸ்ரீ வ
த்திக்ஷணத்திலெல்லா நிஷித்தங்களுமநுஷ்டிக்கையசக்யம். அப்போ
து யதேஷ்டம் நிஷித்தாநுஷ்டானம்பண்ணிக்கொண்டு ஸ்ரீ வத்திபண்
ணவுங்கண்டறியோம். இப்பக்ஷத்தில் பாபங்களுமநுஷ்டேயங்களா

ஹிம்ஸைபோலே பாபஹேதுவாவதுமல்லாமையாலே பஞ்சவர்ண
பேதாத்ராயத்தையுங்கூட்டி "ஸர்வே வர்ணா: ப்ருதக் தர்மாஸ்
த்ரிஷு" என்கிறவிடத்துக்குத் தாங்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணின
ப்ரகாரமும் விருத்தமாம். யதாசக்தி க்ரியாவ்யாபாரங்களுக்கு
வ்யங்களாகவும் ப்ரஸக்திக்கும். இது பஞ்சராத்ராநுஷ்டாநத்துக்கும்
வைதிகஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் ஸாநுஷ்டாநத்துக்கும் மற்றுமிப்
போது காண்கிற சிஷ்டர்க்களுடைய அநுஷ்டாநத்துக்கும் வி
ருத்தம். இப்படிச்சொல்லுமவர்கள் தம்மை யொருப்ரவஹர் ச
ம்ஸ்காரங்களடியாக நலியப்புக்கால் இது ப்ரவஹ யுக்தமன்றோ
வென்றிவரையுகந்திருக்கப்ப்ராப்தமாம். இது சநந்தப்ரமாணங்க
ளுக்கு விருத்தமாமளவேயன்றிக்கே இங்கெடுத்த வசநங்களுக்கு
விவக்ஷிதமுமன்று. | நிஷித்தநிவ்ருத்திரூபங்களெல்லாம் ஸர்வப
தார்த்தத்தாலே ஸங்க்ருஹீதங்களென்னுமிடம் யதார்த்தாஸர்வம
தியாமற்சொன்னபடியென்று சிலவாசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பார்
கள். எங்ஙனே யென்னில்; நிவ்ருத்திகளிலே யொரு ஹேதுக்கு
ஸாதநமாக நியமவிசேஷங்களுடனே செய்தவை யதார்த்தா
ஸர்வமாம். ஸாமாந்யமான அஹிம்ஸாதிமாத்ரம் பாவாபாவயா
மித்தனைபோக்கி யதார்த்தத்துக்குப்ரவ்ருத்தமன்று. ஆகையா
ல் ஹேதுவிசேஷ நியமவிசேஷங்களோடேகூடின அஹிம்ஸாதிகளை
விடுகையாவது ஹேதுக்களையும் நியமங்களையும் விடுகை, மற்றும் நி
வ்ருத்திரூபத்திற்சொன்ன நிவ்ருத்திகளை விடுகைக்கு விரகில்லை.
நியமவிசேஷாதிகளோடே கூடாத அஹிம்ஸாதிமாத்ரமும் யதா
ர்த்தாஸர்வமென்னும்பக்ஷத்திலுஞ் சொல்லுகிறோம்; ||*|| சயதா
பரிஹாரேவ யதாஸேவந விவக்ஷிதே | ஸாங்கஸ்ய ஸஹ விவே
சேவ நித்யா தஸ்ய பரிஹாஸ:||கூநாகஸ்ய பரித்யாகம் ப்ர
திகூலஸ்ய பரிஹாஸம்|ப்ரதர்ஹம் ப்ரஹ்ஜாதம் நஸங்கல்பஸா
பாவஸித்தி || ப்ரவஹமிக்ஷேசேர்வஸாக்ராவாராநதிக்ஷத:|ப்ர
பத்திஸ்யாயத: ப்ரதிஸந்தியா தாதிஹ ||*|| இப்படியற்றபின்பு
"சோதநாம் ப்ரதிசோதநாம், ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச", என்கிற
விடத்திலும் ப்ரவ்ருத்திக்கநுமாக வொன்றும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டா
வென்றதாமித்தனை. சாஸ்த்ரார்த்தத்தைப் பற்ற; "ஸர்வதர்

காலஷ்ரஜைகூ”; என்கிறகட்டளையிலேஸ்வாஹாவஸாயநபாக வொழிகைகளான ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளையும் அவற்றுக்குறுப்பான ஶாஸ்த்ரங்களையும் விடச்சொன்னதாகவுமாம். * *

இங்ஙனன்றிக்கே நித்யநைமித்திகாதிகளுடைய ஸ்வரூபத்யாகம் விவக்ஷிதமென்னில் முன்புசொன்ன ஸவாஸநாபராதமும் ப்ரஸஜிக்கும். இந்தத்தோஷமும் ஸகலஶிஷ்டராய் விவேகிகளாயிருப்பார் தெளிந்தங்கீகரிப்பர்கள். இவ்வர்த்தத்தை “செய்யாதன செய்யோந்தீக்குறளைச்சென்றோதோ” மென்றும், “செய்யேல் தீவினையென்றருள்செய்யு” மென்று மருளிச்செய்தார்கள். “நாயினேன் செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள் ஞாலநாதனே” யென்றதுக்கும் தாத்பர்யத்தைப்பார்த்தால் க்ஷமிக்கவேணுமென்றபேக்ஷித்தபடியாகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு மபராதம் புகுந்தால் “ஜ்ஞாநாதயவா ஜ்ஞாநாதபராதேஷு ஸர்வ்வஶி | ப்ராயஶ்சித்தம் க்ஷமஸ்வேதி ப்ரார்த்தநைகைவ கேவலம்” என்கிறபடியே க்ஷமைகொள்ளப்ப்ராப்தம். || * || ப்ராயஶ்சித்தாதிகாரமாகும் காலதேஶவாக்யாதிவா | வாதரவ்யதிநாஶஹிநு ஸாதகவும் ஶ்ருதம் || * || ஶாஸ்த்ரஸ்தாயேயடியாக பாகவதாபசாரங்கள் புகிராவென்னும் வார்த்தையும் “வித்யதே ப்ராஹ்மணே ஷ்வ” என்னுமாப்போலே ஔசித்யத்தாலே சொன்னபடியத்தனை. ஶாஸ்த்ரவுக்கே பாகவதாபசாரங்கள்புகுந்து பரிஹாரங்கள் பண்ணுகை ஶ்ருதிகள் பக்கலிலும் ஜ்ஞாநியர் பக்கலிலுமுள்ளபடிக்கண்டு போராநின்றதிறே. இங்ஙனன்றாகில் உபாஸகர்களும் ஶாஸ்த்ரக்களாகையாலே அவர்களுக்கும் பாகவதாபசாரமும் வழிபாமையாலே உத்தராவாமேஷம் ப்ராசாதிக்கவிஷயம் பாகவதாபசாரவத்துக்கு க்ஷிதவ்யமில்லையென்று வ்யவஸ்தை பண்ணவொண்ணாதொழியும். உபாஸகனுக்கும் ப்ரபந்நனுக்கும் வர்ணாஶ்ரமஜாதிபேதம் ப்ரவாவாண காலதேஶகாலாவஸ்தா மாண ஸம்பாதிகளை யுபாயமாகக்கொண்டு சொன்ன நிஷித்தங்கள் தவிருமிடத்தில் விசேஷமில்லை. நிஷித்தங்கள் புகுந்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் யதாதிகாரமாகையாலே விசேஷமுண்டு. “அண்டியாதஶெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா” ரென்

கிறதுவும் அபராதம் புகுருமென்கைக்கு ஸித்தம். இங்கு "செய்
தாரேல் நன்று செய்தார்" என்றதுக்கு ப்ராமாதிகமாகப்புகுந்தா
ல் நாமே க்ஷமிப்புதோம், புத்திபூர்வகமாகப்புகுந்தால் அவர்
கள் க்ஷமைகொள்ளாதவளவிலும் சிக்ஷாவிசேஷங்களாலே நாம்
ஶமிப்புதோம், ஒரு படிக்குங்கைவிடோமென்று தாத்பர்யம்.
"நன்றுசெய்தாரென்பர்போலு" மென்று சொல்லுகையாலே
இது அஸக்ருத்வ்ருத்தியில் நன்றன்றென்னுமிடம் ஸூசிதம். "அபா
யஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் | ப்ராயஶ்சித்திரியம்
ஸாத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்று சொல்லுகையாலே
புத்திபூர்வாபராதத்தில் ப்ரபந்நனுக்கு நிக்ரஹேச்சையுதி
யாதென்ன வொண்ணாது. ஸர்வஶக்தியானவனுக்கு நிக்ரஹே
ச்சை பிறந்தால் க்ஷமைகொள்ளாதபோது ரக்ஷணஸித்தியில்லையென்
னவுமொண்ணாது. ப்ரபந்நனுக்கு ப்ரத்யவாயமாத்ரம் பிறக்குமத்
தனையென்றால் தனக்கத்தால்மேலொரு ப்ரத்யவாயமில்லையாகில்
புந:ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டா. தனக்கும் ப்ரத்யவாயம்
பிறக்குமத்தனையென்றாலும் ப்ரத்யவாயம் ஸித்தமாயிற்று. அதி
லும்கழிந்ததுக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் வேண்டா. மேலும் அநுவ்ருத்தமாய்
வரப்புகுகிற ப்ரத்யவாயத்தைப்பற்ற ப்ராயஶ்சித்தமென்றால் இத்
தோடு தாத்பர்யமான அபேக்ஷையாலே யதாஸம்பவம் ப்ராரப்தாதி
ஸித்தங்களான உபக்லேஶங்களும் வருமென்று ஶீக்ரமாய் ப்ராய
ஶ்சித்தம்பண்ணப் ப்ராப்தம். ஆகையால் உபக்லேஶங்களும் இங்குற்
ற ஸமயத்துக்கு காரணாஶக்தி ஜ்ஞாநஸங்கோச தௌர்ப்பல்யாதி
களடியாகவரும் விச்சேதஸங்கோசங்களும் நியதமானஸ்ஸங்கள
ல்லாதார்க்காம்யவ்ருத்தியாலே ஸம்ஸாரத்துக்கு விளம்பமும் ப்ர
ஸக்தியாமைக்கு புந:ப்ரபதநம்பண்ணுகிறது. இதுவேண்டா
வென்பார்க்கும் நிஷித்தங்களை க்ஷமிக்கிற ந்யாயத்தாலே இதுவும்
க்ஷமாவிஷயமாகையாலே யிதுவேயுசிதம். புத்திபூர்வாபராத
த்துக்குமேற்கவே ப்ரபத்திபண்ணவொண்ணாதென்னுமிட
மும் முன்புசொன்ன ரஹஸ்யமொழிய ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரமாக ப்ரபத்தி
ஸாரம் பண்ணுகையில் விரோதமில்லையென்னுமிடமும் முன்பே
ஸமர்த்தித்தோம். இப்படி ஸர்வஜ்ஞாஸித்தமான ஸதாசாராநு

[illegible] ||*|| [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ||*|| அடியிலே நிரபாயமாகவே னுமென்று கோஷ்டிப் ப்ரவ்ருத்தி பண்ணினவனுக்கும் பின்பிதுக்காக ப்ரவ்ருத்யாரம்பண்ணினவனுக்கும் உத்தரக்ருத்யம நிரபாயமாகவே நடக்கும். இதிஹாஸபுராணங்களில் சில வ்ருத்தாந்த [illegible] த்தைக்கொண்டு [illegible] த்தை [illegible] பித்து ஸாதனத்துடைய [illegible] த்ராவமக்ஷகம் என்று சிலர் சொல்லுவர்கள், இதுவும் அவ்வோ ப்ரகரணங்களில் [illegible] மறியாமல்வந்தது; [illegible] ராஜர்க்கு முன்பட [illegible] மான [illegible] பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே [illegible] த்தாலே ப்ரதிஷ்டித்து, "[illegible]" என்றருளிச்செய்யக்கேட்டு இளையபெருமாள், பெருமாள தாமே தணியவிடவேண்டும்படி சிறியருளிக்கிகைநயிலே செல்ல, "[illegible]" என்று [illegible] தன் [illegible] ராஜர்க்கு [illegible] த்தானிறே. அவ்வளவில் [illegible] ராஜருமிசைந்து "[illegible]" என்று விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டிற்று. அப்போ இளையபெருமாளுக்கும் தாம்மிகுதிபாகச் சொன்னவார்

த்தைகளுக்கு "யஸ்து ஶோகாஹிதம் தஸ்ய ப்ராக்பாரஸ்யாஹிதம் | ஸோக்ஷ்யம் பரஷண்யாஸ்து ஸத்த்வம் க்ஷந்துமர்ஹஸி" என்று க்ஷமைகொள்ளவேண்டிற்று. இப்படி ப்ரபந்நனுக்கும் ப்ராரப்தகர்மவிசேஷங்களாலே பாகவதாபசாரம் புகுறவுங்கூடும், அவைபுகுந்தால அநுதப்தனாய் க்ஷமைகொள்ளவும் வேணும். "நயஸ்தே நிஷ்டாஸ்மி" "குளித்துமூன்றனலையோம்புங்குறிகொளந் தண்மைதன்னையொளித்திட்டேன்" இத்யாதிகளும் கர்மயோகாதிகளுக்கு ஶக்தியில்லாமை சொல்லுகிறனவத்தனை, யதாஶக்தி ஸ்வவர்ணாஶ்ரமாநுஷ்டாநத்தைத்தவிரச்சொல்லுகிறனவன்று. ஆகையால் ப்ரபந்நனுக்கும் ப்ராஹ்மண்யாதிவிஶிஷ்ட ஶரீரம் விமோசனமவ்வோஜாத்யாதிகளுக்கீடான ஸ்வவர்ணாஶ்ரமாநுஷ்டாநம் கர்தவ்யம். ||*|| ஆஹாரஶுத்த்யா ஜாத்யாதிநியமைர்யுக்த: | காயிகவாசிகஶரீரமஜ்ஞம் ஶக்த்யாநுரூபயோஜந: || ஆசாராத்மகவர்ணாஶ்ரமபேதவிஶேஷத: | ஸ்வகர்மிணி வைஶிஷ்ட்யம் ஸ்வஶ்ரேஷ்டோக்ஷோத்தரம் ||*|| இப்ப்ரகாரமிங்ஙனே ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ஸர்வேஶ்வரனுடைய ப்ரஸாதித்ருஷ்டாதிப்ரமாணாநுஷ்டாநமாக ஸந்தேஹயம்.

தகவாற்றரிக்கின்ற தன்னடியார்களைத்தன்றிறத்தில்
மிகவாதரஞ்செய்யுமெய்யருள்வித்தகன்மெய்யுரையின்
அகவாயறிந்தவராணைநீதிநெறிகுலைதல்
உகவாரெனவெங்கடேசிகருண்மையுரைத்தனரே. (௫௨)

வாதாவர்ண்யதாவித்யாஸ்ஸ்ரவே ஹேதேய்யாவஸ்தே தத்த்வஜ்ஞைந்யதம் ப்ரமாணாநுப்ரமாணயா வ்யக்த்யாவிஶிஷ்டம் ஶ்ரீதா:| த்ராஸேநாவஶ்யவநித்யதீக்ஷாஸ்வராணஸ்வ ஜ்யாவியளகோவிதா ஶ்ரீஜ்ஞாநஸ்யாவஹதாஞ்ஜிஷ்யாமெஸவெஸ்காஞ்சி ந்யஸ்ஜிந:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே

ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகார: ஷட்விம்ஶ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ||

ஶிஷ்டாபேத: ஶ்லிஷ்டஸ்வாதீ விபவிம்ஶதி ப்ரக்ஷாந்த ஸ்ரீதம்
தமேதாபேக்ஷ்த்தீஸ்ரம் பதாத தஹநவேபேக்ஷ்வ ஸமீதா|
த்ருணவேபேக்ஷ்வாஸ்த்ஸம்ஶிவாஷா நிஹதே த்ரோபவஸமிதகா
பதேத் ரேணவேஹ த்ரி பாவநபரித்ராணஶீதிவ||

உபாயப்ரபாவவ்யவஸ்தையைச் சொன்னோம்; இனிமேல் உபாயப்ர
பாவத்தை ஸங்க்ஷிப்தமாகப் பார்த்து வருந்தப்புகள் பரிஹரிக்கி
றோம்; "ஸக்ருத்தேவ: ப்ரணாமோ பரிஷேஷ்வ ஸர்வஶு
தே" என்கிறவர்க்கிலே உபாயபக்தி: ப்ராரப்யஸ்யாபி ஸ்யாபநா
ஶிநீ| ஸாத்ய ஸக்தோ ஸர்வம் த்ரி ப்ராரப்யஸ்யாபி ஸம்ஹ்ரயஸீ" என்
கையாலே ப்ராரப்தங்களையுங்கூட வழக்கித் தன் ஸமர்த்தைக்கொ
டுக்கவற்றான ப்ரபத்தியைப் பண்ணினவனுக்கு விஶ்வாஸ ந்யாய
த்தாலே உத்தரபூர்வாகங்களும் இவ்விஷயத்துக்குத்தன்னேற்ற
மான ஸாமர்த்யத்தாலே ப்ராரப்தகர்மத்தைப்பற்றவுண்டா
ன வாதிக்யிலே யெல்லைக்கீடாக க்ஷணமாத்ர திவஸமாத்ர ஜந்மா
ந்தராநுவ்ருத்தியுங்கழியக்கடவதென்று "ஶேஷேபி:" என்கிற
வாக்யத்துக்கபிப்ராயம். இவ்வர்த்தம் தர்மமாகில் ப்ராரப்தகர்ம
விஶேஷமாய்க்கொண்டு வருகிற து:க்கங்களும் து:க்ககாரண
ங்களான கர்மங்களினுடைய ஸுக்ஷ்மமுங்கழியவேண்டாவோ; ஸு
க்ஷ்மத்தைப் பாரமார்த்தியங்கொடுக்க வேணுமென்னில் ஸுநா
ஷிகமான ஹஸ்தியாகநாதிகளைப்போலே ஸுநஹிஸம்ஹிதங்க
ளையுங்கூட ஹிதைஷியான ஈஶ்வரந்தானே கொடுக்கத்தட்டென்;
இப்படி செய்யக்காணுமையால் ஶோகவிஷயமான ஸம்ஶயமெல்லா
ம் நிஶ்ஶேஷமாக ப்ரபத்தியாலே கழியுமென்றவிடம் ப்ரபத்திப்ர
பாவாதிஶயத்தைப்பற்ற ஸ்துதிபண்ணினபடியென்று சிலர் இதி
ன் ப்ரபாவத்தைவரையிட்டுப்பார்ப்பர்கள், இதுக்குத்தரம்; ஸநா
தநஸிஷனைய் ஸுஶ்ருயிப்பார்க்கு ப்ரபத்திவாகேந்த்ரவாரண ப்ரா
ரம்பத்திலே கடுக ஶோகங்கொடுக்க ஶபிக்கிற ஈஶ்வரன் இவனு
டைய் ஶங்கையாலே சிறிதுகாலமிங்கே வைக்க நினைந்த வளவிலே
இவ்விடத்திலுள்ள சிற்றின்பங்களை து:க்கப்ரஸங்கமாக அ
நுபவிப்பிக்குமாகில் இவனுக்கிங்கே யொருக்காலும் மாளாது,

ஸம்பந்தம்போல் ஸம்பந்தத்தில் ஸோமஸ்ரீயும் விடுகிறதுவிட்டு வா ராது, ஆகையால் "பஸூநாமுபரி யுஷ்மத் கங்கம் ஸம்ஸ்ரீ ... தேஷாம் ... ஸோமமாந் ... ஸ்ருதிம் ... வைதிகாந் ... கஸ்ய ... ஸாதம் கரிஷ்யாமி ... பரவதே" என்கிறபடிகளிலே தே வாதிகளுக்குக்காரணமான ப்ராப்யகவிசேஷத்தை ஸஹி ஹிதமான கர்மாதிகளைப்போலே துணையாகக்கொண்டு வித்யாதி களைப்போலே ஶிக்ஷகனுடைய சில கவிதாக்ருதிகளுக்கு ப்பண்ணுகிற ஸந்தர்ப்ப விசேஷமென்றது ஸூக்ஷ்மவிதம். ஒருவ்யாயவிசேஷத்தையுண்டோவென்று ராஜாகேட்க அவ ருமொருவுபாஸ்யருண்டென்று பட்டருளிச்செய்தார். ஸ்வ ஸ்வம் வளர்க்கவென்னுதபடி நியதாபஸ்வமானவனுக்கு உள் ளத்திலும்மெய்ப்பிறக்கைக்காகவும் அநியதாபஸ்வக்களுக்கா யாஷாதீயங்களையிட்டு வளர்க்க நினையாமைக்குமாக தேவாதிக ளிவனுக்குபாஸ்யர்கள். இது ஆழ்வானுள்ளிட்டார்பக்கலிலே ப்ரஸிதம். ஸுவதாரங்களையும் தத்வங்களையுஞ் சிலர்க்குக்கா ட்டி மறைக்கிறவிதுவும், "பாய்போடொருகூரையிலேபயின்றாற் போலே தாங்காதுள்ளந்தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணு" வென்று நிவேதவந்திமையைக்கடுகப்பிறப்பித்துத்தானிசைந்த ஸம்ஸா ரநிவர்த்தநத்தைக்கடுக விவனையுமிசைவிக்கைக்காகவத்தனை. இவ் விடத்தில் ப்ரதிகூலமாநஸ்வரூபம் தேஷகதவும். இதுவி க்ஷணமாகிறதுவும் ப்ராயஶ்சித்தத்திலேமூட்டுகிறதுவு முபாயஸமும இவற்றில் சில ஶிக்ஷணாதிகள் ப்ராப்யஸ்வக்ருத விசேஷஸமு மாயும் வரும். ப்ராணாதிபாய் விழுந்தகாகத்துக்கு ப்ராணனை க்கொடுக்கையாலே அங்கும் ப்ரபத்திஸமும வருணம். தேவ க்ருதியான விக்காகத்துக்கு ஶிக்ஷையாக வொருகண்ணைவாங்கிவி ட்டதுவும் நிருபமன்று - அநந்ய ஸம விசேஷம். ஆகையால் சூஸ்தவஸ்வம் நரகத்திலே கிடக்கும்படி க்ஷணக்ருத பாவ கஷ்டங்களுடைய ப்ரஸாவமான ஸம்வந்த ஸம விசேஷத்தை யி சைந்தார்போலவும், "தேவமநுஷ்யஸாதகஸ்ஸாத வோர ஶ்ரியாவ தாரம் வாகஸ் க்ருஷ்ணஸம்ஸராபோ வக்ஷிதாரஸ்ய ஷெஶிக:" என்றும், "வஸுகோவிக்ருஷ்ணஸ்ஸக்ருதப்ரணாமோ தஸாஶ்வமேதாவப்ருதே"

யெ_ந தாறு)ஃ| உஶாஸ்ரெய வாநமொதி ஜந்ரு க்ருஷ்ணாஜீ
நவாநமஹ்வாய” என்றும் ஸாக்ருதவ்யணாஜ விஶேஷத்தினு
டைய ஸ்வாவத்தை யிசைந்தாற்போலவும், “ஸகருடிவஸ்வ
ஞாய”, ஸ்ய வாதகஷீதஸ்ய, காயொநிஷ்வி வஞாதொ யஸ்ய
க்ஷுரணமத” ஐதஹ்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே யிப்ஸ்வஸ்தி
ஸ்வாவத்தையும் ஶாஸ்த்ரஸெய்ரவஸ்வஸஹமில்லாத விஷயத்
தில் சுருங்கசீதே யநாஸநிக்கப்ஸ்ராவும். “தம் ஜாதாவிதரூஹ
ஞாஜவி வாதி ஸவாதிஹூா” என்றதுவும் உத்தமாவவிஷயம
ல்லாதபோது வஸ்வமில்லை. உத்தமாவவிஷயத்தில் நிஷ்டாகுரங்
கள் முன்பே சொன்னோம். “ஶரணஞ வ்ஜவஞாநாம தவாஸ்ரீ
திவ யாவதா|ஸ்வ வாஷவிதரூஹதூணாஜவி கவஹிஷி ஸாய
வ” ஐதஹ்யாதிகளுமிப்படிக்கு ஸாவதிதங்கள். நம்ஶஹநத்திலே
நிலையுடையராய் ஜாஜக்ஷாக்களாய் கஜஜாநஸக்தியஸ்த்திகளி
லேதேனுமொரு ஶாஸ்த்ரயஜையாலே ஸமவஷ்வணரானர்
க்கு யதஜநஸஞாதஹ்வஸ்வகளிலே கஸஹஸஹாதிகளாகிற சில
வஹ்யிகள் நிரேஷ்யாக ஶஜியாத மட்டைக்கொண்டு இவர்கள்
ஸ்ராகருதரைப்போலேகஸஸாஷர்ரென்றுசிலவெபாமஹ்ஜாதூ
ஸ்ரயாநர்கள் சொல்லுவர்கள், இதுவும் ஸமவஸ்ஸாஸ்த்ராதிகளில் வி
ஞவந்த்ராதிஸ்வ கரணங்களாலே உரிஹாயம். “யாஸிமெஹ
தாகவாஷ்ணி வகவந்த்ரீஶு வஜ்யெக, யெதா ஸாஜாநஹ்ஸா
வெந ஜநஹ்ஞெ'ஷாரஷெ'ாதஜ|தெவெவாஷ்ணிறொ ஜெஷ
யா ஸ்வஹ்கஜஹ்பஹிஷ்க்ரதாஃ, வாஸாம ஜடாஹரண ஜஸ்ணஹ்வ
தரம் வநெ'யெவ”தஹ்ராதிகளிற்படியேவழிதப்பினுர்பக்கல் சொ
ல்லும்வார்த்தையை நடுவழியிலடி தடுமாறினுற்பக்கல் சொல்ல
லாகாதிறே. ஸாமஷதரில் ஊநஷீந வரிஸவஸ்நஷ்ட விஷயங்
களிலும் பரிமாற்றங்களில் தாரதஹ்யம் வியித்ததேயாகிலும் வெள
காஷஹ்ம் குலையாதே யிருக்கில் முடிவிலொரு விரகாலே யிவர்களி
டேறி விடுவர்கள். இவர்கள் திறத்திலுமவமாமமாகாதென்றிறே
ஶாஸ்த்ரம்விதித்தது. “நெஹாஸிஜநாமெஶாஜவஸ்த்ரீ ஸ்வ தஹ்வாயொ
நவிஷஹ்வித்| ஸ்வஸ்ஜவஹ்ஸஹ் யஜஹ்ஸஹ் தாயதெஜஹதொஸயாக”
என்றும், “வாஸஹ்வெநவெஹ நாஜாதூ விநாஶஸ்ஸஹ் விஷஹ்
தெ| நஹி கஷ்ரணகரூகஶிஷாமஹ்திம தாத மஷ்தி”என்றும்

க்ஷுத்ரயோமந்திற்சொன்னவஸ்தாவம் ஸக்தவ்யக்திகளில் ப்ரகர்ஷ-
திகஸந்த்யாயஸித்தமிறே. “க்வசித் ப்ரஸ்ஸூபராபரோ ஹஜதே கர்ம
ஸந்த்யாக் | ஸாய்யேவ ஸகலவ்யஸ்ஸ்ஸ்வ்யவஸிதோஹிஸ:”
என்றும், “சுவிவாதெஷ்விரதா கூஷ்க்ர: வாணோந்தந | க-
வ்யதே வாத்ஸெக்ஸ்ஸெவெக: வஷ்வத் திவாஸஹஸா” என்றும்
ஸவெஷ்ஷரன்தானே சுஜக்ஷணையும் யஜ்ஞவத்தையும்பற்றவ
ருளிச்செய்தான். அப்படியே ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர நாரத ஸம்வாதத்தி
லும் “வீரவாஸா ஜடீவா ஸ்ராத்தஞ்ஞ் கர்ண வநவ வா | ஸக்ஷி
தொவாஜிஜஸ்ஷ நஷ்ஷம் யஜ்ஞகாரணம், யெந்யுஸாநா-
ராக்தாந: வாவாவாரராதாஸ்ஷா | தெக்ஷியாஷி ஸரம் ஷ்ராந
நரா நாராயணாஸ்ஷ்தா:, ஷிவ்யெஹ நவ வாவெந ஷெஷ்வா
வீதக்ஷஷர: | வாந்தி ஸகலம்வொக்ஷா ஸஸ்ஸ்ராம்ஶம்ரிவொஷி
தம், ஜந்நாஜாரஸஹவஸ்ஷ்ஷ்யஸ்யஸ்ராஷ்ஷிஸ்ரீஷ்ஷி| ஷாவெஸா
க்ஷ்ஷ வாஸாஷெவஸ்ஸ்ஸவக்வொகஸஹாக்தந:, ஸயாதி விஷ்ண
ஸாவொக்ஷம்வாராஷோநாத்ஸம்ஶய: | கிம்வாநஹ்ஷதஸ்ஷா
ணா: வாராஷாஸ்யதெம்ஷ்யா:” என்று ஸமவக்ஷவணாந
வ்ருத்தஷொஷராலும் யஜ்ஞஷ்வாயஷ்தாகிரவத்தாலே ரோ
க்ஷஸிஷியில் ஸம்ஶயமில்லையென்னுமிடத்தையும் நிஷேதாஷருக்
கு ப்ரகர்ஷதிகஸந்த்யாயத்தாலே கடுக மோக்ஷஸித்தியையுஞ் சொல்லி
“சுஶ்யயாஸெதெஷிவா வாஜவெயஶதெரவி | நவாநாவ
ஷி ஸாமதிம் நாராயணவராஜ்ஷவா:” என்று ஸமவஷிசவரு
க்கநதங்களானவுக்ஷ்ரஷ ஸாஸ்ரதங்களாலும்ஸாமதியில்லையெ
ன்றும் உஹஷிதயிவ்வசுக்கிவைவம்ஷித்தான். “ஷ்யொ மெஹ்
நம் வாராஷம்வெஷ ஷெவாசுவி நதம் விஷா:” என்கையாலே
ஸமவஷ்ஞாநமுடையவனுடைய வ்யாபாரம் நித்யஸூரிகளுக்
கும் வரிஷெஷ்யமன்றிறே. ஆகையால் கநவத்ரவாஷிவஷவக
ஷொஷரான ஸாமவதர்க்குவக்ஷராஷிகளுண்டானாலும் சுவஜ்ஞா
திகள் பண்ணலாகாது. “கூவெஷ்வநஷெராராஷவஷ்நாவ கெஶ
வெ|வெஷஷெ வரிவாஷாவ வதெத்வ நஸம்ஶய:, யுக்திஷ்ணா
வரொநித்யா வெஷஷ்வாநவஷ்ந்தா| கஜ்ஞாஸ்ஷிஷவெஷிஸ்ஸ
விஸவெஷ்ஷநம் கரோதிய: || கஷக்ஷஷொ ஷஷிஸ்ரமொ
ஷு ஷ்ஷிஷெஷ்தஷா:|கஷ்ஷிஷாவரஷ்ஷாஷ்ஷவிஸவெஷ்ஷநம்

கரோதிய: || நித்யாநுஷ்டாந ஸம்யுக்தாந் ஸ்ருதஜ்ஞாநதாம்பவர்ஜ்
ஜிதாந்| வ்ரதரோஷபயத்யக்தாம்பூஜாம் ஸத்ஸ்வேவ ஸம்கரோதிய:"
என்று சொல்லப்பட்டதிறே. ஸாஷ்யகாரர் கர்த்ருகரணக
த்ரகரணங்களோடே ஸாத்த்விகவ்யாபாராதிகளைச் சேரவெடுத்தது
ஸாஹசர்யந்யாயத்தாலே ஸாத்த்விகவ்யாபாராதிகள் தீவ்ரங்களெ
ன்கைக்காக. எல்லாம் ஸாத்த்விகவ்யாபாரங்களாயிருக்க தேவபேத
ங்களை விவக்ஷித்துச்சிலவற்றையிங்கு ஸாத்த்விகவ்யாபாரங்களென்
கிறது. யாவைசிலவ்யாபாரங்களைப்புறம்பே செய்கிறான் அப்படி
ப்பட்டவைதன்னையெ ஸாத்த்விகஸாத்த்விகவிஷயங்களிலெ செய்தால்
விஷயஸ்வபாவத்தாலே ராஜஸதாமஸாதிகள்போலே மிகவும் உத்
க்ருஷ்டங்களாமென்று விசேஷோபாதாநத்துக் கபிப்ராயம்.
நரகத்துக்கு நாற்றங்காலான ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்திலே நல்வழிகட
ப்பார் தேஹாத்மாபிமாநராயிருக்க ஸாத்த்விகவிஷயத்தைப்பற்றிப்ரதிகாராநு
ரூபமாக ஶாஸ்த்ரீயத்துக்கு முன்னடியானகர்மயோகாதி வ
ர்ணாஶ்ரமங்களிலேநின்றுரையும் நெகிழநினைக்கை ஸாத்த்விகவ்யாபா
ரம். "ந ஶப்தஶாஸ்த்ராபிரதஸ்ய மோக்ஷோ ந போஜநாச்சாதந
தத்பரஸ்ய | நசைவ ரம்யாவஸதப்ரியஸ்ய ந லோகசித்தக்ரஹ
ணே ரதஸ்ய"த்யாதிகளிலும் ஸாத்த்விகஸ்வபாவமுண்டிறே "ஶ்ரீ
ஶோதரே யேऽஹிரதாஸ்ஸதைவ யேயாந்த்ராதாவாக்ஷராஷ்டாஶ்ச
நித்யம்|வ்ருதேவ தஸ்யாபி ஜதி தாநுவிதீக்ஷா தேஹாந்தேவாஸம்வ
ஸிவஜந்யதி" என்கிறபடியே பாஹ்யவிஷயவைராக்யமேயுடை
யார்க்கு மோக்ஷமில்லையென்றபடி. "வைராக்யேணா நாம யோகிநோ
விஷயாஸக்தசேதஸாம் | தேஷாம் ஶ்ராத்தம் ப்ரஹ்மதேவாதீர
தமே ஸ்ருத"மித்யாதிகளிலுமிவ்வர்த்தம் ஸித்தம். "தத்யகேவந
ஸாவிதோ யேநராஸ்வஸ்த்வேதஸ:|விஷயத்யாமிநஸ்தேஷாம் வி
ஜ்ஞேயஸ்தாமஸீகதி" இத்யாதிகள் ஸாத்த்விகருமாய் விஷயத்யாமி
களுமானார்க்கு விலம்பமில்லையென்கிறன. உள்ளொருபசையற்
று பசுத்தோல் போர்த்துப்புலிப்பாய்ச்சல் பாயுங்கணக்கிலே ஸா
த்த்விகத ஸாவனைபண்ணித்திரிவாரையும் உள்ளறியுமளவும் உபரி
வர்ணிக்கிறவாராதிகளையாதரித்தாற்போலே ராஜஸதாமஸங்களையி
ட்டாதரிக்கப்ப்ராப்தம். இப்படிக்கொத்த ஸௌஹ்ருதவ்ருத்திகளை
ப்பற்ற "நஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம், ஸத்ஸங்கஸ்யாநந்தஸ்ய யத்ப்ர

பாப ப்ரஸாதநம் | ந நாஶ ஹ்ருஹ்ருணேநைவ தஸ்ய பாபம் ப்ரண ஶ்யதி” என்கிறது. “ஆர்த்தா விஷண்ணாஶ்ஶிதிலாஶ்ச பீதா கோரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா: | ஸங்கீர்த்ய நாராயணஶப்தமாத்ரம் விமுக்தது:கா: ஸுகிநோ பவந்தி” என்றும், “அவஶேநாபி யந்நாம்நி கீர்த்திதே ஸர்வபாதகை: | புமாந் விமுச்யதே ஸத்ய: ஸிம்ஹத்ரஸ்தைர்ம்ருகைரிவ” என்றும், “ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் வா ஸ்தோபம் ஹேளநமேவ வா | வைகுண்ட நாமக்ரஹணம் அஶேஷாகவிநாஶநம்” என்றும், ஹரிர்ஹரதி பாபாநி துஷ்டசித்தைரபி ஸ்ம்ருத: | அநிச்சயாபி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ தஹத்யேவ ஹி பாவக:” என்றும், “ஏதாவதாலமகநிர்ஹரணாய பும்ஸாம் ஸங்கீர்த்தநம் பகவதோ குணகர்மநாம்நாம் | விக்ருஶ்ய புத்ரமகவாந் யதஜாமிளோபி நாராயணேதி ம்ரியமாண இயாய முக்திம்” என்றும், “மெய்த்தவல்வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால் கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதிகண்டுகொண்டான் இத்தனையடியரானார்க்கிரங்குநமரங்கனாயபித்தனைப்பெற்று” மென்றுஞ்சொல்லுகிறவிவையெல்லாம் பகவச்சேஷமில்லாதவனுக்கு ஆஸ்திக்யம் ஶூந்யமாகிலும், ப்ரஹ்லாதாதிகளைப்போலே அநந்யஜ்ஞாநமில்லையேயாகிலும், வாய்வெருவுமாப்போலே அபிஸந்தியில்லையேயாகிலும், ஸாங்கேத்ய பரிஹாஸாதிகளிலே துவக்குண்டு அபிஸந்த்யந்தரமுண்டாகிலும், ப்ரயோஜநாந்தர ஸங்கமுண்டாகிலும், தோஷாந்தரங்களுண்டாகிலும் ஸங்கீர்த்தநம் பாவநதமமென்றபடி. அல்லது பகவத்த்வேஷாதிகளுக்காக பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணினாலும் பாவம்போமென்றபடியன்று. பகவத்த்வேஷாதிகள் பாதகங்களாகவிறே பரிகணித்துக்கிடப்பது. “யே த்விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேஶவம் | ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதி: ஸம்ஸர்க்கிணாமபி” என்றும், “ய: பிது: விதுரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்த்யரேதஸம் | யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்த்யரேதஸம்” என்றுஞ்சொன்னார்களிறே. “கோப்ய: காமாத் பயாத் கம்ஸோ த்வேஷாச்சைத்யாதயோ ந்ருபா: | ஸம்பந்தாத் வ்ருஷ்ணய: ஸ்நேஹாத் யூயம் பக்த்யா வயம் விபோ” என்கிறபடியே ஏதேனுமொருவகையாலே துவக்குண்டாரும் பிழைப்பரென்றதுவும், “யயா கயாச விதயா ஸம்பந்தஸ் ஸத்த்வபாவந:”

என்றதுவும் உத்பவஸ்தாநக்ருதவிஶேஷங்களாலே நிபந்தனமான வ
யிகாரிவிஶேஷங்களைப்பற்றவென்னுமிடம் இவர்களுடைய ஶ்ரீ
வ்ருத்தாந்தங்கள் சொல்லுகிற புராணாதிகளிலே ப்ரஸி
த்தம். இப்படி ஸமவஸ்க்ஷேத்ரத்தில் ஶரீரவிஶேஷாதிகள் ஶே
ஷோபகாரகமாமென்றதுவும் உத்ஸவாதிகளைப் போலேயாகிலும்
ஸாத்விகஸம்பந்தமில்லாதார்க்குபகாரகமாமென்றபடி. இங்ஙனல்
லாதபோது அங்கே ஸமவஸ்த ப்ராதிகூல்யம் பண்ணப்புகுந்து ப
ட்டவர்களுக்கும் ஶோகமுண்டாகப் ப்ரஸக்திக்கும். "ஸாதுஶ்சேத்
யஸ்ய வித்தம் நராணாம் யத்ஶேஷவத்யதம் | தத்க்ஷேத்ரம் ஸம
ஶாந்தம் யதி நாராயணாஶ்ரயே" என்கிற ஸ்ரீஸாத்வத வசநமும்
க்ஷேத்ரவாஸாதிதத்வதோநுர்க்கு ஸாத்த்விகோபாயமில்லாத ஶரீரா
திப்ராவண்யத்தாலே முன்பு ஸமவத்த்வாக்ஷாத்ராதிகளில்லையேயா
கிலும் சரமதேஹத்திலே தெளிவுண்டாமென்னுமிவ்வளவிலே த
த்பரமென்னுமிடம் ப்ரகரணாதிஸித்தம். "யம்யோநிநோ ப்ராண
வியோககாலே யத்ர ந விந்தேத விநிவேஶயந்தி" என்று சொல்ல
ப்படுகிற ஸ்வயத்நாவேதைக்ஷ்யமற சரமதேஹத்திலே யிவர்களுக்குத்
தெளிவுவருகிறவிதுவேற்றம். இது "தேவதேவீயதேவ நியமா
திப்ரபாவோ:" என்று ப்ரபத்திவிஷயத்திலும் ப்ரதர்ஶிதம். ஆ
கையால் ஸமவஸ்த திக்ஷணர்க்குப்ராதிகூல்யஶேஷமான ப்ரத்
வ நாஶக்ஷேத்ரவாஸ ஸஞ்சத்ருநாதிகள் தஞ்சமாகாது. புண்ய
க்ஷேத்ரங்களில் பண்ணும் ப்ராதிகூல்யாசரணங்கள் மிகவும் பா
யகங்களாமென்னுமிடம் பஹுஶாஸ்த்ரஸித்தம். இதுவும் ஸமவஸ்
த ஸாரம். ஸமவஸ்தவணர்க்கு வ்ருத்தன் க்ஷேத்ரவாஸ வுள்ளி
ட்டார்க்குப்போலே உள்ளவாறுகூல்யங்கள் தானே பெல்லா
தோஷங்களையுமொருவிதகாலேபோக்கியுத்தாரகங்களாம். ஆனபி
ன்பு ஸ்வஸத்வநியதமாயிருப்பதேதேனுமொரு வ்யாஜத்தாலே ஸ
வேஶ்வரன் ஸ்வஸம்பந்தமான ப்ராதிகூல்யங்கொடுக்கவினை
ப்பிட்ட வியிகாரிகள்பக்கலுள்ள தோஷங்களுக்குச்செலவுசெய்
வான் "ஸ்வகஶாஸ்த்ரா நஷ்டயோஸ்ஸ்த ஶாஸ்த்ரா" என்றும், "ப்ர
ஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்" என்றும, "ஶாஸ்த்ர விஷணுஶேஷ
ணு" என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற வவன்தானேயென்று தெளிந்து

"ராமாத்யைஷ்டிதே விஷ்ணௌ நாராஸ்ரீ ஸம்பூஜ்யதே । நவ்யத்யாத்ரிதிம் ஸம்ஸம் ஸுதாவிந்துசிஷ்யஸி" த்யாதிகளைப்பார்த்து வெங்கிமூரதேயிவ்வதிகாரிகள் பக்கலுள்ள ஸம்பந்தத்தை ப்ரபாஹத்தில் தண்ணீர்பெற்றாற்போலே யுகந்து "கரிஷ்யாமி ப்ரவரா வாவா பத்ரீக்ஷம் நிஷேவதே । தத்தேவாஹம் ப்ரபத்ஸ்யே நம ஸ்வாத்மாந்நாரணமரோ:" என்கிறபடியே காரணத்ரயத்தாலும் ... கைவிடாதே "ஸம்ஸாரவிஷவ்ருக்ஷஸ்ய ஸேவ்யே ஸத்யே ... ஸம்ஸார:" என்றிங்கிருந்த காலத்துக்கு ப்ரயோஜநமாக வெடுத்த பரமனைப் பயிலுந் திருவுடைய சிறுமாமனிசருடன் சேர்த்தியாகிற சீரியபேறாப்பேற்றைத் திருவருளாலே பெற்றோமென்று க்ருதார்த்தராய், "திருமால் தலைக்கொண்டநங்கட்கெங்கேவருந்தீவினை" யென்று வ்யவஸிதராய், "ஆள்கின்றானாழியானாராற்குறையுடைய" மென்கிறபடியே வரவேதத்திற்புறப்புகுகிற வரிவர்த்தனைக்கு கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்கிங்கே முடிசூடியிருக்கப்ப்ராப்தம். இப்படிவ்யவஸிதமான ப்ரகாரம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ஸம்ப்ரதாயப்ரகாரங்களிலே யதாவஷ்டம்பமாக அநுஸந்தேயம். * *

உண்மையுரைக்குமறைகளிலோங்கிய வுத்தமனார்
வண்மையளப்பரிதாதலின் வந்து கழல்பணிவார்
தண்மை கிடந்திடத்தரமளவென்னவியப்பிலதாம்
உண்மையுரைத்தன்றோராந்தவிரவுயர்ந்தனரே (௩௩)

ராமவேஷ்டாதிகேஷு ஸாரக்ஷாஸ்திரேஷு ஸ்திதே
ஸ்திதே ரக்ஷிதாரி ஸ்திதே நிஜஸாரத்யாஸாஸ்யாநம் ததா ।
யத்க்ஷீர்க்ருதத்ரேரோத விவியாநு யஸுராநயஸு ...
ஸத்வஸோரணாய வேரவணாநவி ப்ராவாரம் நவாவாரம் வஹம் ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே ப்ரபாவரக்ஷாதிகாரஷ்ஷட்விம்ஶ:.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரே ஸ்திரீகரணஸாரோ த்விதீய:.

திரு..................